JOHNSTON McCULLEY

SEMNUL LUI ZORRO

COLECTIA WESTERN

Colecţia Aventura
CORINT JUNIOR

JOHNSTON McCULLEY

SEMNUL LUI ZORRO

(Aventură, western, capă şi spadă)

V.1.0

Editura CORINT

2004

Aventuri clasice care au devenit legendă!

Vechea Californie, într-o epocă demult trecută, cu haciendas *întinse şi* caballeros *semeți, suferă sub şfichiuirea de bici a opresiunii. Misiunile sunt jefuite, țăranii sunt asupriți, femei şi bărbați nevinovați sunt persecutați de guvernatorul corupt şi armata sa. Dar un luptător pentru cauza libertății străbate drumurile în goana calului. Ascunzându-şi identitatea în spatele unei măşti, proscrisul Zorro sfidează puterea tiranului. Țintaş imbatabil şi spadasin desăvârşit, printr-o mişcare fulgerătoare, cu tăişul lui lasă în urmă...*

SEÑOR ZORRO ESTE ÎNCOLŢIT!

Bârna grea izbi cu putere uşa. În acelaşi timp, unul dintre soldaţi încercă s-o spargă cu umărul.

Señor Zorro băgă sabia prin crăpătura uşii şi o scoase însângerată. Se auzi un ţipăt... Uşa fu ciuruită de un val de gloanţe, dar Señor Zorro se dăduse deja la o parte din calea împuşcăturilor. Chiar înainte ca soldaţii să spargă uşa, Lolita îl luă de braţ şi spuse:

— *Señor*, ţine-mă în braţe, arată-ţi chipul şi dă-mi o sărutare! apoi voi putea muri împăcată.

Reîncepu atacul, urmară noi rafale de gloanţe. Loviră din nou uşa cu putere. *Señor* Zorro aruncă o privire pe fereastră. Mai mulţi soldaţi aveau săbiile pregătite pentru atacul final.

Lolita ridică privirea.

— Acum, *señor*, dă-ţi jos masca şi sărută-mă. Clipele sunt numărate!

PREFAŢĂ:
CUM A DEVENIT ZORRO LEGENDĂ...

Señor Zorro a apărut pentru prima dată în *Blestemul din Capistrano* scris de Johnston McCulley şi a văzut lumina tiparului la data de 9 august 1919 în revista de scandal *All Story Weekly*. Povestea a fost prezentată în cinci părți, ultima fiind publicată la 6 septembrie 1919. În *pueblo*[1] Reina de Los Angeles[2], Zorro, vulpoiul, îi apăra pe cei asupriți, în numele dreptății. Dat fiind succesul de care eroul s-a bucurat atât în romane, cât şi pe marele ecran, editura Grosset & Dunlap a reeditat povestea în variantă cartonată (1924) şi i-a schimbat titlul în *Semnul lui Zorro*.

Au trecut optzeci şi cinci de ani de la apariția lui Zorro. Personajul a evoluat şi el odată cu valorile sociale. Zorro, aşa cum îl cunosc cei care l-au văzut pe Guy Williams în acest rol, în serialul de televiziune Walt Disney, difuzat între anii 1957 şi 1959, este mai violent şi mai romantic decât eroul lui McCulley. Williams, şmecherul chipeş cu un zâmbet strălucitor, nu a gravat niciodată un „Z" pe pielea adversarilor săi, aşa cum obişnuia personajul original al lui McCulley. Cu toate acestea, Zorro, cel din varianta Disney, îl umilea în repetate rânduri pe îngâmfatul sergent Garcia, crestându-i un „Z" pe haine. Sadicul, grosolanul şi prețiosul sergent Gonzales din povestea lui McCulley a evoluat şi el, în timp transformându-se în simpaticul sergent Garcia.

Când nu purta masca şi pelerina, Zorro îşi făurise o a doua identitate complet opusă şi anume pasivul *Don*[3] Diego Vega, fiul bogatului Alejandro Vega, rămas văduv. Nimeni nu bănuia că blândul Diego, care detesta violența, ar fi putut fi viteazul erou mascat. Zorro le era cunoscut soldaților de pe ruta principală, care lega misiunile[4] din California, El Camino Real, sub numele de

---

[1] *Pueblo* (span.) – localitate. (N. tr.).

[2] Denumirea inițială a oraşului a fost *Pueblo de Nuestra Señora la Reina de los Angeles de Porciuncula* (1781). Între timp, ținutul este cunoscut sub denumirile de Ciudad de Los Angeles, City of Angels, iar în anul 1850, pe data de 4 aprilie devine, oficial, City of Los Angeles. (N. tr.).

[3] *Don* (span.) – titlu onorific întrebuințat înaintea numelui de botez: Don Pedro; domn, persoană însemnată; nobil spaniol. (N. tr.).

[4] Lăcaşuri religioase întemeiate de misionari spanioli. (N. tr.).

„spaima călătorilor”. În ochii poporului era eroul care îi apăra în fața nedreptăților. Diego, un om care prefera discuțiile despre poezii în locul patimii trezite de dueluri, era o fațadă perfectă pentru *alter-egoul* său – vulpoiul. Imaginația publicului a fost cucerită de spiritul lipsit de griji al lui Zorro, de îndemânarea sa nemaivăzută ca spadasin şi de dragostea sa pentru dreptate. Vulpoiul guvernat de sentimente nobile, romantic, pasional şi în acelaşi timp şi justițiar a devenit personajul cel mai îndrăgit al lui Johnston McCulley.

Autorul şi-a plasat eroul exuberant în perioada în care California era sub dominație spaniolă – nişte vremuri romanțate sub semnul vieții tihnite din sânul fermelor de vite în plină prosperitate – pe timpul când călugării îi aduceau cu blândețe pe calea civilizației pe indienii care lucrau la misiuni, când *caballeros*[5] le cântau serenade domnişoarelor cu ochi întunecați. Zorro a câştigat milioane de fani pe parcursul mai multor generații, chiar inspirând alți scriitori să creeze proprii lor eroi cu dublă identitate, dintre care se remarcă personajul lui Bob Kane, Batman. Cu toate acestea, fânul cel mai de seamă al vulpoiului a fost vedeta filmului mut Douglas Fairbanks, Sr.

În timp ce se afla în luna de miere cu Mary Pickford, eroina care cucerise publicul american la începuturile cinematografiei, Fairbanks a citit episoadele seriei *Blestemul din Capistrano* de McCulley.

Actorul era în căutarea unui nou personaj care să îi îmbogățească palmaresul şi mai ales unul care să atragă publicul feminin la matineuri. Fairbanks era cunoscut pentru energia şi agilitatea temerară de care dădea dovadă în filme. Zorro era personajul ideal, pentru că, datorită dublei sale identități, Fairbanks putea să combine partea de acțiune, în chip de Zorro, cu partea de comedie, în chip de Diego. Din această înfrățire a luat naştere un nou gen cinematografic: filmul de aventuri tratat într-o manieră comică.

Fairbanks şi-a intitulat filmul *Semnul lui Zorro*, sintagmă luată din fragmentul în care este prezentat punctul culminant în cartea *Blestemul din Capistrano* a lui McCulley. Zorro tocmai îl învinsese în duel pe căpitanul Ramón şi îi însemnase fruntea cu un „Z”:

«Sabia lui *Señor*[6] Zorro țâşni ca limba unui şarpe, lovi de trei ori

[5] *Caballero* (span.) – cavaler, domn, bărbat. (N. tr.).

[6] *Señor* (span.) – senior; stăpân; domn. (N. tr.).

şi pe fruntea palidă a lui Ramón apăru dintr-odată un „Z” însângerat, roşu ca focul, chiar între ochi.

— De acum înainte îl vei purta pe vecie, comandante!»

Semnul lui Zorro a fost lansat la 28 noiembrie 1920, la *Capitol Theater* din New York, reuşind un record de vânzări. A fost un succes chiar din prima clipă, datorită măiestriei cu care Zorro zăpăcea soldaţii, mânuind sabia cu talent şi cutezanţă, cât şi ardorii cu care îi făcea curte frumoasei *Señorita*[7], Lolita Pulido. Publicul a fost captivat şi de Diego, de firea sa meditativă, potolită şi de scamatoriile sale. Femeile mergeau în număr foarte mare la matineuri pentru a-l vedea pe acest erou îndrăgostit, vesel şi romantic. Zorro şi-a atins scopul, aducând cariera lui Fairbanks pe un nou făgaş, asigurându-i actorului renumele de legendă a filmului.

Succesul cinematografic al lui Zorro a înfrumuseţat imaginea personajului din carte. Când a apărut seria *Continuarea aventurilor lui Zorro* în şase episoade, publicată în *Argosy's All Story Weekly* începând din data de 6 mai 1922, McCulley îmbogăţise repertoriul lui Diego cu scamatorii, urmând exemplul lui Fairbanks.

Cândva un simplu jurnalist din Ottawa, Illinois, McCulley a fost propulsat de succesul său cu Zorro pe cele mai înalte culmi ale carierei de dramaturg, scenarist, romancier şi autor prolific. Specificul operelor sale a variat de la romane şi filme poliţiste la westernuri. Totuşi, vulpoiul a fost cel cu care a fost identificat autorul până la moartea sa, la patruzeci de ani după apariţia lui Zorro. Pe parcursul carierei sale, McCulley a publicat în total şaizeci şi cinci de povestiri cu şi despre Zorro în paginile revistelor, multe dintre acestea fiind împărţite în episoade. Ultima dintre ele, *Masca lui Zorro*, a apărut în 1959, în publicaţia *Short Stories for Men*. Astfel a fost intitulat şi filmul apărut în 1998, produs de *TriStar Pictures* şi *Amblin Entertainment* a lui Steven Spielberg, care i-a avut în rolurile principale pe Anthony Hopkins şi Antonio Banderas.

Zorro a devenit legenda perioadei de început a actualei Californii, însă istoricii pun la îndoială gradul de adevăr istoric prezent în aventurile sale. Pe la mijlocul anilor 1980 a avut loc o polemică interesantă în paginile publicaţiilor istorice din

[7] *Señorita* (span.) – domnişoară. (N. tr.).

California, dorindu-se o înțelegere mai exactă a faptelor prin examinarea originilor prejudecăților țesute în cadrul ei, cât şi înțelegerea interesului trezit în ceea ce priveşte romantismul. Problemele ridicate în articolele de ziar oferă un cadru istoric pentru ediția *Semnul lui Zorro*.

Johnston McCulley a plasat povestea originalului Zorro în „perioada de decădere a misiunilor".

Această descriere corespunde perioadei dintre anii 1822 şi 1848, când California era sub dominație mexicană. Provincia fusese la începuturi colonie spaniolă, când a fost înființată prima misiune la San Diego în 1769, dintr-o serie de douăzeci şi unu. Când Mexicul şi-a câştigat independența față de Spania, în 1822, California a devenit parte componentă a Republicii Mexic.

Deşi se susține că poveştile cu Zorro ale lui McCulley se desfăşoară în California spaniolă, ele sunt de fapt rezultatul unei combinații de elemente luate din perioada de dominație spaniolă şi din cea mexicană. Prima perioadă, 1769-l821, este cunoscută ca „vremea misiunilor". La cea din urmă perioadă, 1822-l848, se face referire ca fiind „vremea fermelor". Misiunile au guvernat economia californiană din 1769 până în 1834 când a început secularizarea. După aceea, puterea le-a revenit fermierilor, în lumea lui McCulley, cele două coexistă, fiind egale din punctul de vedere al puterii şi al importanței.

Autorul a inventat de asemenea un *presidio*[8] în Los Angeles. Deşi s-au construit patru *presidios* în California în timpul perioadei spaniole, nu a existat nici unul în Los Angeles. Oraşul a fost fondat în 1781 drept unul dintre cele trei *pueblos* civile din provincie. Istoricul Abraham Hoffman a considerat că punctul cel mai slab al legendei lui Zorro ar fi:

„... faptul că există într-un vid istoric, unul care neglijează cu desăvârşire evenimentele dramatice în care a fost implicată California şi care au afectat într-o mare măsură viitorul acesteia – independența Mexicului față de Spania, contactul cu yankeii[9] *prin intermediul comerțului cu piei de animale şi seu, sosirea braconierilor americani interesați de blănuri, secularizarea misiunilor, prezența ruşilor la Fort Ross, imperiul personal al lui*

[8] *Presidio* (span) – garnizoană. (N. tr.).

[9] Yankeu – nume dat, începând cu sec. XVII, locuitorilor din nord-estul S.U.A. În timpul războiului de secesiune. (N. tr.).

Sutter, evenimente care au condus la declanşarea războiului dintre Mexic şi America şi la alipirea Californiei la Statele Unite. McCulley nu a menționat nici unul dintre aceste elemente; povestea scrisă de el ar fi putut la fel de bine să fi avut loc pe Marte."[10]

Titlul original ales de McCulley, *Blestemul din Capistrano*, nu se potrivea totuşi cu povestea în ciuda caracterului său poetic. Singura localitate Capistrano din apropierea orăşelului Los Angeles era misiunea din San Juan Capistrano, la o sută de kilometri sud de Los Angeles, de-a lungul coastei. Autorul a creat un *pueblo* potrivit pentru povestea sa, folosind nişte elemente istorice pentru a-i da profunzime, dar fără să ilustreze câtuşi de puțin corespondentul real al acestuia.

Taverna în care sunt plasate primele capitole din opera lui McCulley şi unde are loc punctul culminant nu a existat în realitate, la fel cum nu au existat nici case impunătoare care să împodobească piețele, asemeni celei a lui Diego. Nu erau decât case din chirpici, fără etaje, cu acoperişuri plate, acoperite cu smoală. Un *pueblo* nu era condus de comandantul unui *presidio*, ci de *alcalde*[11], sau primar, împreună cu un *ayuntamiento*[12] consiliul oraşului şi şase *regidores*[13] sau consilieri.

Deşi perioada fermelor din istoria Californiei a urmat celei a misiunilor, a existat şi un moment de suprapunere. Regele Spaniei a autorizat acordarea de pământuri persoanelor particulare înaintea secularizării proprietăților misiunilor şi atunci au fost înființate cele mai multe ferme. McCulley a incorporat aceste informații în *Zorro se întrece cu moartea* (1947). La ferma sa, Don Alejandro Vega protestează împotriva noului comandant susținând că: „însuşi regele Spaniei mi-a acordat această proprietate..."

În timpul perioadei spaniole, regele a atribuit cinci ferme private în apropiere de Los Angeles[14]. Cea mai mare, care acoperea peste 300 000 acri[15], i-a fost dată lui Manuel Nieto în 1784. Pământurile

---

[10] Hoffman, A., „Zorro: Generic Swashbuckler," The Californians, Sept. /Oct, 1985. (N. pref.).

[11] *Alcalde* (span.) – primar. (N. tr.).

[12] *Ayuntamiento* (span.) – consiliu. (N. tr.).

[13] *Regidores* (span.) – consilieri comunali. (N. tr.).

[14] Knill, H., *Early Los Angeles*. Belirophon Books, Santa Barbara, California, 1984. (N. pref.).

[15] Sánchez, N., *Spanish Arcadia*. Powell Publishing Co., Los Angeles, 1929. (N. pref.).

dăruite se întindeau de la Râul Santa Ana la râul San Gabriel şi de la ocean până la munți. Este posibil ca domeniul primit de familia Nieto să fi fost modelul lui McCulley pentru ferma familiei Vega.

Istoricii s-au referit la anii dintre 1782 şi 1810 ca fiind „perioada romantică" a Californiei.

McCulley s-a inspirat din această perioadă pentru a evoca imaginea Californiei aşa cum era ea la începuturi, când viața era:

„... o înşiruire de dovezi de ospitalitate şi amabilitate, temperată de sporturi solicitante în aer liber, în California nu existau hoteluri. Nu era uşă care să rămână închisă şi mâncarea, cazarea, un cal odihnit, chiar şi banii îi erau date oaspetelui fără să i se ceară nimic în schimb, fie el prieten sau străin. Nici un alb nu era nevoit să se preocupe din cale-afară cu munca şi chiar şi cărțile de şcoală făceau parte dintr-un domeniu aparte. Muzica, jocurile, dansul şi conversația animată, acestea erau îndeletnicirile acelor vremuri; ele constituiau educația. Mai mult, bărbații şi femeile petreceau mult timp în aer liber, erau cu toții foarte buni călăreți, aruncau cu lasoul şi erau țintaşi pricepuți. Chiar şi femeile erau la fel de talentate şi făceau ca vânătoarea să fie ocupația preferată. Când au sosit corăbiile străine, s-au dat baluri şi s-au ținut festivaluri dintre cele mai vesele. Acest tip de divertisment era des întâlnit şi în absența acestor vizite."[16]

McCulley a descris-o pe Lolita ca fiind foarte pricepută la echitație, aşa cum o cerea tradiția. În cadrul unei scene importante care are loc spre sfârşitul *Blestemului din Capistrano*, Zorro crede că este urmărit de soldați. Tâlharul...

„... aruncă o privire peste umăr şi rămase cu respirația tăiată. Călărețul pe care îl văzuse era însăşi Señorita *Lolita Pulido, care era urmărită la rândul ei de şase soldați, în timp ce el o crezuse în siguranță la* hacienda[17] *lui* Fray[18] *Felipe. Îşi lăsase liber părul lung şi negru, care acum îi flutura pe umeri. Călcâiele ei mici erau parcă lipite de coastele calului. Era aplecată în față şi ținea frâiele cât mai*

---

[16] Chapman, C. E., *A History of California, the Spanish Period*. The MacMillan Co., New York, 1921. (N. pref.).

[17] *Hacienda* (span.) – fermă, moşie. (N. tr.).

[18] *Fray* (span.) – frate. Fiind apocopa de la *fraile* (pl. *frailes),* care se traduce prin călugăr, se foloseşte numai urmat de un nume propriu: *Fray* Juan. (N. tr.).

jos, iar Señor *Zorro, chiar într-un moment ca acela, se minună de abilitatea de care dădea dovadă* Señorita.*”*

În California spaniolă exista o aristocrație bine structurată, una în cadrul căreia clasele sociale erau stabilite pe baza rangului, descendenței şi legăturilor de rudenie. Stăpânul unei familii se bucura de o autoritate autocrată, până într-acolo încât el hotăra chiar şi momentul în care tinerii aflați în grija sa puteau începe să se bărbierească. Această ierarhie socială şi acest elitism s-au strecurat şi ele în poveştile lui McCulley cu şi despre Zorro. Diego a început să o curteze pe Lolita la insistențele tatălui său, o obligație filială, cu ramificații istorice. De asemenea, personajele lui McCulley erau preocupate de descendență. Diego era un „tânăr chipeş dintr-un neam de seamă”. Prietenia dintre Diego şi sergentul Gonzales a fost descrisă ca fiind „ciudată”, date fiind discrepanțele dintre educația şi familiile lor, pentru că Diego provenea dintr-un neam ales. Când Diego vine în vizită la familia Pulido pentru a o cere în căsătorie pe Lolita, îi spune lui Don Carlos, tatăl Lolitei:

„... Señor*, faceți parte dintr-un neam ales, cel mai de seamă din tot ținutul. Este un lucru ştiut de toată lumea,* Señor*. Un Vega, atunci când îşi alege consoarta, trebuie, desigur, să caute o femeie dintr-un neam ales.”*

Stricta ierarhie socială şi autoritatea paternă se aplicau până şi în domeniul activităților de la fermă.

Sistemul de organizare al fermelor era asemeni celui din cadrul proprietăților feudale din Europa medievală, fiecare dintre ele era condusă de un stăpân, sau *majordomo*[19], alături de un contingent mare de muncitori şi servitori.

Anul 1810 a fost unul important în istoria Californiei spaniole coloniale. Lupta pentru independență a început în America de Sud şi s-a răspândit spre nord până în Mexic prin America Centrală.

Corăbiile spaniole, care veniseră până atunci în California din San Blas, Mexic, aducând bunuri şi lefuri pentru soldați, au încetat să mai vină. Spania i-a interzis coloniei sale din California să aibă legături comerciale cu corăbii din alte țări, însă după ce nu

[19] *Majordomo* (span.) – şeful personalului de serviciu din casele nobililor sau ale marilor bogătaşi. (N. tr.).

au mai sosit corăbiile spaniole, comerțul s-a dezvoltat de-a lungul coastei Pacificului. Pieile de animale şi seul au devenit valoroase în comerțul cu coloniile engleze de pe coasta Atlanticului.

Comerțul cu piei şi seu, care îşi avea nucleul la misiuni, a devenit mijlocul principal de supraviețuire economică al Californiei. Era nevoie de numeroase ore de muncă pentru pregătirea pieilor, de la tăbăcire până la uscare, cât şi pentru prelucrarea grăsimii pentru obținerea seului pentru lumânări. Munca era realizată de indienii de la misiuni sub supravegherea călugărilor, înşelătoriile cu pieile de animale ocupă locul central în mai multe dintre povestirile cu Zorro ale lui McCulley, printre care şi *Blestemul din Capistrano*, în care cumpărătorii îi acuză pe vânzători că fac comerț cu piei prelucrate necorespunzător.

Deşi independența Mexicului a fost declarată la 24 februarie 1821, această veste nu a ajuns în izolata Californie decât în ianuarie 1822. California a fost ultima dintre cele mai nordice provincii ale Spaniei care a jurat credință noii Republici a Mexicului. Stăpânirea mexicană a anunțat o perioadă schimbătoare în istoria Californiei. Californienii nu sprijiniseră mişcarea de independență împotriva Spaniei şi suportau cu greutate noua stăpânire a guvernatorilor mexicani.

Au început rivalitățile dintre părțile de nord şi de sud ale statului, cei din sud dorind o independență sporită, în timp ce nordul căuta să consolideze legăturile cu Mexicul. San Francisco şi Monterey s-au luptat cu Los Angeles şi San Diego pentru a decide unde avea să fie stabilită reşedința guvernatorului provinciei. Această perioadă este caracterizată de lăcomie şi rivalități meschine. Este posibil ca McCulley să se fi inspirat din atitudinea conducătorilor lipsiți de scrupule din acea vreme, folosindu-i drept modele pentru comandanții răi cu care îşi măsura Zorro puterile.

Secularizarea pământurilor misiunilor a avut loc în anii în care California a fost sub stăpânire mexicană. Guvernarea spaniolă intenționase, la început, ca domeniile misiunilor să fie transformate în oraşe civile la zece ani de la înființarea lor. În perioada interimară, indienii ar fi fost convertiți la creştinism şi pregătiți pentru muncă. Drept urmare, pământurile le-ar fi fost date indienilor spre administrare, ca parte integrantă din imperiul spaniol. Cu toate acestea, au trecut şaizeci şi cinci de ani pentru ca misiunile din California să fie secularizate.

Guvernatorul Californiei, Echeandia, a implementat un plan de secularizare pe trei ani, începând din 1834. Jumătate din

proprietățile misiunilor erau împărțite indienilor, iar restul era lăsat în grija vechilor administratori. Câțiva dintre cei din urmă au fost cinstiți, însă alții s-au îmbogățit, şi ei, şi prietenii lor. Pământurile misiunilor care nu țineau de indieni au fost împărțite ca prăzi politice. Indienii nu înțelegeau noțiunea de proprietate privată. Fiind neofiți în cadrul misiunilor erau sclavi în esență. În lipsa disciplinei sistemului misiunilor, consecința inevitabilă a fost că nu au putut să își păstreze pământurile.

Pierderea imperiului lor, cel spaniol, i-a întristat într-o mare măsură pe călugări. În *Blestemul din Capistrano* McCulley face o aluzie la nemulțumirea acestora față de planul de secularizare. *Fray* Felipe i se plânge lui Diego, după ce este biciuit pe nedrept:

„Este un alt exemplu de nedreptate. Noi, cei din misiuni, ne confruntăm cu asta de douăzeci de ani şi situația se agravează pe zi ce trece. Sanctificatul Junipero Serra a invadat ținutul acesta când alții s-au temut să o facă şi a construit prima dintr-o salbă de misiuni la San Diego de Alcalá şi astfel a dăruit lumii un imperiu. Greşeala noastră a fost că am prosperat. Noi am muncit şi alții culeg roadele acestei munci. Au început prin a lua terenurile misiunilor, pământuri pe care noi le cultivasem, pe care frații mei le-au transformat din regiuni sălbatice în grădini şi livezi. Ne-au furat bunurile pământeşti. Şi nu s-au mulțumit doar cu atât, acum ne persecută. Imperiul-misiune este sortit pieirii, caballero*. Nu este departe ziua când acoperişurile misiunilor se vor nărui şi pereții se vor sfărâma."*

Recurgând la documente istorice, înțelegem că părintele nu se referea la indieni, ca fiind cei care se bucurau de avantaje nemeritate, ci la soldații californieni şi la colonişții yankei care îşi însuşeau proprietățile prețioase ale misiunilor.

Soldații de rând erau dornici să obțină domeniile bogate ale misiunilor. După ce nu mai fuseseră plătiți din 1810, se aşteptau să primească o compensație întârziată, fiind lăsați să aleagă dintre proprietățile misionarilor. Chiar dacă era ilegal ca indienii să îşi vândă pământurile, soldații erau cumpărători entuziaşti, achiziționând deseori proprietăți prin înşelătorie.

California a fost cedată Statelor Unite pentru 15 milioane de dolari în 1848, conform Tratatului Guadalupe Hildalgo. *Los*

californios[20] au devenit străini în propria lor țară. Fiind obligați să se adapteze unui nou mod de viață, au trebuit să își apere nu numai cultura, ci şi proprietățile. Liniile de hotar inexacte folosite pentru a le delimita fermele: un bolovan, un pârâu, însă nimic bine definit, i-au făcut să fie vulnerabili în fața tribunalelor americane. Acri întregi de proprietăți imobiliare de prima mână au ajuns în mâinile lacomilor yankei, rezonând cu precedentul luării pământului cu forța de la indieni.

O nouă lovitură a avut loc în 1850, când California a devenit stat. S-a instituit o taxă a minerilor străini, căutători de aur, care nu erau cetățeni americani prin naştere. Taxa a fost deosebit de severă pentru californieni pentru că nu numai că nu se considerau străini, dar ei fuseseră cei care îi învățaseră tehnicile de căutare a aurului în albiile râurilor pe cei de care erau acum exploatați.

Respingerea obiceiurilor şi valorilor californienilor a avut drept rezultat un conflict de proporții între cultura engleză şi cea hispanică. Californienii care s-au opus invadatorilor, imigranților yankei, au devenit proscrişi[21]. Aceşti *bandidos*[22] ar fi putut fi modelul lui McCulley pentru Zorro. Sistemul judiciar american din anii 1840 şi 1850 l-a considerat proscris pe Tiburcio Vasquez, însă poporul său l-a idealizat ca pe un erou pentru că a refuzat să se supună cuceririi engleze.

Cel mai mare răufăcător legendar californian, Joaquin Murrieta, se spune că a terorizat Calaveras County timp de trei ani la începutul anilor 1850. Guvernatorul Bigler l-a angajat pe căpitanul Harry S. Love să îi dea de urmă acestui *bandido*. Cu un contingent de douăzeci de oameni, trupele californiene ale lui Love l-au prigonit pe Murrieta trei luni de zile. Într-o luptă aprigă, la Panoche Pass[23], oamenii lui Love i-au omorât pe doi bandiți, care au susținut că erau Joaquin şi secundul său, Three-fingered Jack[24]. Soldații de sub comanda lui Love au tăiat capul unuia dintre ei şi mâna celuilalt şi au pus trofeele la păstrare în whisky. Aceste relicve groteşti au devenit obiecte de interes în San Francisco.

Cu toate acestea, prinderea lui Murrieta şi chiar existența sa

---

[20] *Los californios* (sp.) – locuitori din California.

[21] Burciago, J. A., „Tiburcio Vasques: A Chicano Perspective", *The Californians*, May/June, 1985. (N. pref.).

[22] *Bandido* (span.) – bandit, tâlhar. (N. tr.).

[23] Panoche Pass (engl.) – trecătoarea Panoche. (N. tr.).

[24] Three-fingered Jack (engl.) – Jack-Trei-Degete. (N. tr.).

continuă să fie surse de polemică.

Indiferent dacă legenda este sau nu adevărată, ceea ce e sigur este că a schimbat într-o mare măsură felul în care erau percepuți californienii. Înainte de 1854, californianul era simbolul idilelor romantice plasate în atmosfera paşnică a fermelor, însă după răspândirea legendei lui Murrieta, această imagine a căpătat o nuanță înspăimântătoare. McCulley ar fi putut folosi curajul romantic al lui Murrieta şi sfera aristocrată din care provenea, alături de simțul său al dreptății, drept o sursă de inspirație pentru definirea personalității lui Zorro.

Alți *bandidos* renumiți, cum ar fi Jack Powers, ar fi putut influența şi ei evoluția personajului lui McCulley. Viclenia lui Powers şi abilitățile sale remarcabile de călăreț l-au ajutat să pară omniprezent, ținându-l departe de nucleul altercațiilor violente[25]. Perioada istorică a lui Zorro este greu de determinat cu exactitate şi acelaşi lucru se poate spune şi despre identificarea unei figuri istorice după care ar fi putut fi modelat acesta.

McCulley a întreținut în poveştile sale elemente din perioada spaniolo-mexicană a Californiei, plasându-le într-o specie literară. A inventat un *presidio* în Los Angeles şi a unificat aspecte aparținând celor două perioade istorice, însă acest lucru nu pare a fi contat pentru cititorii săi. Autorul a folosit datele cu iscusință şi lejeritate pentru a crea o legendă colorată şi incitantă. Aşa cum Zorro mânuia, cu atâta măiestrie, sabia sa pentru a-şi umili adversarii, aşa şi McCulley îşi folosea pana pentru a zămisli poveştile pline de aventuri ale personajului său, aflat mereu în căutarea dreptății.

McCulley a evitat să îşi transforme opera într-un instrument al criticii sociale. Nu a confruntat niciodată rolul apăsător, părintesc al bisericii față de indieni şi nici nu a contestat modul în care era privită noțiunea de „neam ales", aşa cum reiese ea din replicile unora dintre personajele sale. Deşi, asemenea atitudini erau autentice la vremea aceea şi în locurile acelea, McCulley şi-a lăsat poveştile despre lupta dintre bine şi rău să vorbească de la sine.

În ciuda punctelor sale slabe ca scriitor, McCulley a creat un erou popular ajuns atât de faimos, încât poate fi recunoscut chiar şi numai după un semn: „Tot ce trebuie să faci este să spui *shhh, shhh, shhh* şi îl ai pe Zorro", a remarcat istoricul Hofrman,

[25] Forsyth, H., „Santa Barbara's Blue-Blood Bandit," *The California Highway Patrolman*, 1968. (N. pref.).

crestând aerul cu trei lovituri rapide[26].

Originalul *Señor* Zorro se întoarce în această ediție *Semnul lui Zorro* de Johnston McCulley. Sper să vă placă introducerea în atmosfera romantică a perioadei de început a Californiei în cadrul căreia vulpoiul şiret îi apără pe cei oprimați. Nici măcar realitatea istorică nu poate umbri căutarea nobilă a dreptății, care îl defineşte pe Zorro. Căutările sale nu pot decât să ne trezească o veşnică admirație.

S. R. Curtis
Berkeley, California
Mai, 1997

[26] Hoffman, A. Interview, „The History of Zorro", Arts and Entertainment Biography Series, difuzat la 26 iunie 1996. (N. pref.).

Capitolul 1
PEDRO FACE PE GROZAVUL

Perdeaua de ploaie cădea din nou pe acoperişul de ţigle roşii spaniole, iar vântul urla ca un suflet măcinat. Focul ardea în căminul mare din care se înălța fum, presărând cu scântei podeaua de pământ.

— Asta e o noapte numai bună pentru fapte mârşave! declară sergentul Pedro Gonzales, întinzându-şi picioarele către foc, cu o mână strângând mânerul săbiei, în cealaltă având o cană cu vin slab. Dracii urlă în vânt, iar demonii se ascund în picăturile de ploaie! A dracului noapte, pe cinstea mea, nu-i aşa, *señor*?

— Aşa-i! aprobă numaidecât hangiul, grăbindu-se să mai umple o dată cana cu vin, pentru că sergentul Pedro Gonzales avea un temperament grozav când era nemulțumit, ceea ce se întâmpla mereu dacă nu avea destul vin.

— A dracului noapte! repetă sergentul şi goli cana dintr-o suflare, un obicei care atrăsese multe priviri într-o vreme şi care îl făcuse destul de cunoscut pe tot El Camino Real, cum îi spuneau ei, drumului principal care lega misiunile ca într-o salbă.

Gonzales se întinse mai aproape de foc fără să îi pese că astfel îi priva pe ceilalți de o parte din căldură. Sergentul Pedro Gonzales îşi exprimase deseori convingerea că trebuie să ai grijă să îți fie ție bine înainte să te gândeşti la alții; fiind mare de stat, puternic şi foarte priceput la lupta cu sabia, puțini aveau curajul să îl contrazică.

Afară şuiera vântul, iar ploaia cădea asemenea unei cortine. Era o furtună de februarie tipică pentru sudul Californiei. La misiuni, călugării avuseseră grijă de vite şi închiseseră clădirile pe timpul nopții.

Focuri mari ardeau în toate casele din cadrul fiecărei *hacienda*. Băştinaşii stăteau liniştiți în micile lor colibe de chirpici, bucuroşi că aveau unde să se adăpostească.

Aici, în micul *pueblo* Reina de Los Angeles, unde avea să se înalțe un oraş măreț în viitorul apropriat, taverna dintr-o parte a pieții găzduia, pentru moment, oameni care preferau să stea întinşi în fața focului până în zori, în loc să înfrunte ploaia torențială.

Sergentul Pedro Gonzales acaparase căminul în virtutea

gradului şi dimensiunilor sale, iar un caporal şi trei soldaţi din *presidio* stăteau la o masă puţin mai încolo de el, bând vin slab şi jucând cărţi. Un servitor indian stătea ghemuit într-un colţ, cu mâinile în jurul genunchilor; nu era un neofit care acceptase religia călugărilor, ci un necredincios şi un renegat.

Toate acestea se întâmplau în vremea decadenţei misiunilor. Relaţia dintre franciscani – ce călcaseră pe urmele lui Junipero Serra, care fondase prima misiune la San Diego de Alcalá şi fusese canonizat, făcând posibilă naşterea unui imperiu – şi cei care se alăturaseră politicienilor şi aveau acum locuri de vază în armată era una tensionată. Bărbaţii care beau vin în taverna din Reina de Los Angeles nu voiau să aibă lângă ei un neofit care să îi spioneze.

Tocmai se stinsese conversaţia, ceea ce nu era deloc pe placul hangiului. Acesta avea o oarecare teamă, căci sergentul Pedro Gonzales era liniştit doar atunci când era antrenat într-o discuţie şi dacă nu vorbea, soldatul masiv ar fi putut fi împins să treacă la fapte şi să işte vreo încăierare.

În trecut, Gonzales făcuse asta de două ori, distrugând mobila şi vătămând persoane. Proprietarul apelase la comandantul *presidio*-ului, căpitanul Ramón, numai pentru a fi informat de pagubele produse de acesta şi că el însuşi avea multe probleme pe cap, nefiind în dispoziţia necesară de a suporta acest comportament.

Aşa că, acum, proprietarul îl privi temător pe Gonzales şi se apropie de masa lungă, încercând să înceapă o conversaţie pe un subiect general şi astfel să scape de un eventual bucluc.

— În *pueblo* umblă vorba, anunţă el, că *Señor* Zorro este din nou prin împrejurimi.

Cuvintele sale avură un efect pe cât de neaşteptat, pe atât de înspăimântător de urmărit. Sergentul Pedro Gonzales dădu de pământ cu cana pe jumătate cu vin, îşi îndreptă imediat spatele şi izbi cu pumnul masiv în masă, făcând cănile, cărţile de joc şi monedele să se împrăştie cât colo.

Caporalul şi cei trei soldaţi se dădură înapoi cu câţiva paşi, cuprinşi de frică, iar chipul rumen al proprietarului păli într-o clipită; indianul care stătea în colţ începu să se târască spre uşă, hotărând că prefera, mai bine, să înfrunte furtuna de afară decât furia sergentului mătăhălos.

— *Señor* Zorro, zici? strigă Gonzales cu o voce groaznică. Aşa mi-e scris, să nu fie loc unde să nu aud numele ăsta? *Señor* Zorro, zici? Cu alte cuvinte, domnul vulpoi! Te pomeneşti că şi-o fi

imaginând că este la fel de şiret. Pe toți sfinții! răcni sergentul, duhnind a băutură.

Gonzales înghiți în sec, se întoarse cu fața spre cei prezenți şi îşi continuă tirada.

— Bate El Camino Real de la un capăt la altul, ca o capră de munte! Poartă mască şi am auzit că este un spadasin destul de iscusit. Crestează odioasa-i literă „Z" pe fruntea duşmanului! Ha! Semnul lui Zorro, aşa i se zice! Mânuieşte bine sabia, n-ai ce-i face! Dar despre sabie în sine nu pot să îmi dau cu părerea – eu nu am văzut-o niciodată. Nu îmi face onoarea să mă lase să o vad! Nu, nu, prădăciunile lui *Señor* Zorro nu au loc niciodată în apropierea sergentului Pedro Gonzales! Poate că ne va spune *Señor* Zorro care ar putea fi motivul? Ha!

Se uită urât la bărbații din fața lui, dezvelindu-şi dinții de sus şi zbârlindu-şi vârfurile mustății mari şi negre.

— Acum i se spune Blestemul din Capistrano, zise hangiul, care era la fel de gras ca sergentul, oprindu-se să ridice cănile de vin şi cărțile de joc, sperând să şterpelească şi o monedă, două cu ocazia asta.

— Mai degrabă blestemul întregului drum şi al întregii salbe de misiuni! răcni sergentul Gonzales. Un asasin, asta e! Un tâlhar! Ha! Un individ obişnuit care îşi imaginează că o să îl ştie lumea de viteaz pentru că jefuieşte două, trei *haciendas* şi sperie câteva femei şi băştinaşi! *Señor* Zorro, zici? Ăsta-i un vulpoi de rând pe care îl vânez cu plăcere! Blestemul din Capistrano, zici? Ştiu că am dus o viață ticăloasă, dar nu le cer sfinților decât un singur lucru – să-mi ierte păcatele pentru atâta timp cât să-l pot întâlni față-n față pe tâlharul ăsta iscusit!

— Este şi o recompensă... începu proprietarul.

— Mi-ai luat vorba din gură! protestă sergentul Gonzales. Există o recompensă frumuşică pentru prinderea individului oferită de excelența sa guvernatorul. Dar spada mea tot ocolită de noroc a rămas! Sunt trimis la San Juan Capistrano şi individul dă o lovitură la Santa Barbara. Sunt în Reina de Los Angeles şi el fură o sumă frumuşică de bani la San Luis Rey. Eu iau cina la San Gabriel, să zicem, şi el organizează un jaf la San Diego de Alcalá! O pacoste, asta e! Numai să-l întâlnesc şi...

Sergentul Gonzales se înecă de furie şi întinse mâna spre cana cu vin, pe care proprietarul o umpluse şi i-o pusese la îndemână. Dădu totul pe gât.

— Păi, pe la noi nu a trecut niciodată, zise hangiul, oftând

uşurat.

— Şi pe bună dreptate, grăsane! Pe bună dreptate! Aici avem un *presidio* şi niscaiva soldaţi. El se ţine departe de orice *presidio*, asta face drăguţul de *Señor* Zorro! E iute ca gândul, asta nu pot să neg, şi la fel de iute-i piere şi curajul!

Sergentul Gonzales se făcu iar comod şi proprietarul îi aruncă o privire de parcă i s-ar fi luat o piatră de inimă şi începu să spere că în seara aceea ploioasă nu mai aveau să fie căni, mobile şi nasuri sparte.

— Totuşi, acest *Señor* Zorro trebuie să se odihnească şi el – trebuie să mănânce şi să doarmă, zise proprietarul. Fără îndoială că trebuie să aibă un loc unde se ascunde şi îşi reface puterile. Într-o zi o să-l urmărească soldaţii până-n vizuină.

— Ha! răspunse Gonzales. Sigur că omul trebuie să mănânce şi să doarmă! Şi acum ce idee crezi că i-a mai venit? Pe cinstea mea, susţine că de fapt nu e hoţ! Că doar îi pedepseşte pe cei care îi nedreptăţesc pe misionari, asta zice. Prietenul celor asupriţi, da? A lăsat de curând un afiş la Santa Barbara pe care scrisese asta, nu-i aşa? Ha! Şi cum poţi să răspunzi la aşa ceva? Călugării de la misiuni îl protejează, îl ascund şi îi dau de mâncare şi de băut! Dacă iei un călugăr la întrebări sigur vei afla ceva despre ascunzătoarea acestui hoţ abil, şi dacă nu o fi aşa înseamnă că sunt un simplu civil leneş!

— Nu mă îndoiesc că spuneţi adevărul adevărat, răspunse proprietarul. Îi cred în stare de aşa ceva pe călugări. Să dea domnul să nu calce *Señor* Zorro pe aici!

— Ce-ţi veni, grăsane? tună sergentul Gonzales. Nu sunt eu aici? Nu am sabia la cingătoare? Oi fi bufniţă şi acum om fi la amiază de nu-ţi vezi lungul nasului coroiat? Pe toţi sfinţii!...

— Vreau să spun doar că nu vreau să fiu jefuit, zise repede proprietarul destul de alarmat.

— Ce să-ţi fure, grăsane? O carafa de vin slab şi un blid cu mâncare? Ai tu ceva de valoare, prostule? Ha! Să vină individul! Să intre pe uşă îndrăznetul şi vicleanul *Señor* Zorro, să apară în faţa noastră! Să facă o plecăciune, aşa cum se spune că obişnuieşte şi să-i văd lucirea ochilor de dincolo de mască! Să fiu faţă-n-faţă cu acest individ, chiar pentru o clipă – şi recompensa generoasă oferită de excelenţa sa este a mea!

— Poate că îi este teamă să se aventureze atât de aproape de *presidio*, zise proprietarul.

— Încă o carafă cu vin! urlă Gonzales. Încă o carafa, grăsane, şi

trece-mi-o în cont! După ce voi lua recompensa vei fi plătit cu vârf şi îndesat. Îți dau cuvântul meu de soldat! Ha! De-ar intra acum pe uşă acest *Señor* Zorro viteaz şi viclean – acest Blestem din Capistrano...

Uşa se deschise brusc!

Capitolul 2
OMUL PE CARE L-A ADUS FURTUNA

În clipa aceea, odată cu rafale de vânt şi ploaie îşi făcu apariția un bărbat. Lumânările pâlpâiră, iar una dintre ele se stinse. Această apariție, chiar în mijlocul discursului sergentului, îi făcu să tresară pe toți, iar Gonzales îşi scoase sabia din teacă pe jumătate şi amuți. Indianul închise repede uşa la loc, ca să nu intre vântul şi ploaia.

Nou-venitul se întoarse cu fața spre ei; hangiul oftă din nou uşurat. Bineînțeles că nu era *Señor* Zorro. Era Don Diego Vega, un tânăr chipeş dintr-un neam de seamă, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, cunoscut de-a lungul întregului El Camino Real pentru lipsa de interes față de lucrurile lumeşti.

— Ha! strigă Gonzales, băgându-şi sabia în teacă.

— V-am speriat cumva, *Señor*es? întrebă Don Diego politicos pe un ton molcom, uitându-se în jur în camera mare şi salutându-i cu o mişcare de cap pe bărbații dinaintea sa.

— Ba bine că nu, *Señor*, pentru că parcă te-a adus furtuna, răspunse sergentul. Dar altfel, abia dacă ne-am fi dat seama că ai intrat!

— Hm! mormăi Don Diego, aruncându-şi într-o parte al său sombrero[27] şi dându-şi jos serape-ul[28] ud. Ai fi făcut mai bine să te fi gândit de două ori înainte să fi spus asta, amicul meu hârjâit.

— Chiar intenționezi să îmi ceri socoteală, sau mi se pare mie?

— Este adevărat, continuă Don Diego, că nu sunt cunoscut ca un om care îşi riscă pielea călărind ca un nebun, care se luptă ca un idiot cu orice nou-venit şi care cântă la ghitară sub ferestrele femeilor ca un nătâng. Totuşi, nu îmi place ca cineva să ia în derâdere aceste aspecte ale firii mele, pe care tu le consideri ca fiind punctele mele slabe.

— Ha! strigă Gonzales, aproape mânios.

— Avem o înțelegere, sergent Gonzales, putem fi prieteni, pot trece cu vederea prăpastia care se cască între educația şi

---

[27] *Sombrero* (din span.) – pălărie (de fetru) cu boruri mari, purtată mai ales în Spania şi în America Latină. (N. tr.).

[28] *Serape* (engl.) – un fel de şal lung, viu colorat, dintr-un material gros purtat mai ales de bărbați în Mexic şi în America de Sud. (N. tr.).

descendența noastră numai atâta timp cât tu îți controlezi limba ascuțită şi rămâi tovarăşul meu. Discursurile tale lăudăroase mă amuză şi îți cumpăr vinul care îți este nelipsit – este un aranjament corect. Însă, *Señor*, dacă mă vei mai ridiculiza pe viitor, fie în public sau între patru ochi, înțelegerea noastră va lua sfârşit. Dă-mi voie să menționez faptul că am o oarecare influență...

— Scuzele mele, *caballero* şi bunul meu prieten! strigă sergentul Gonzales alarmat. Tuni şi fulgeri mai aprig decât furtuna de afară şi asta numai pentru că s-a întâmplat să mi-o ia gura pe dinainte, începând din această zi, dacă întreabă cineva, eşti un viteaz şi un spadasin agil, mereu pregătit de luptă şi de o nouă cucerire. Eşti un om de acțiune, *caballero*! Ha! Îndrăzneşte cineva să se îndoiască de asta?

Se uită urât la cei din încăpere, scoțându-şi din nou sabia din teacă pe jumătate, o băgă la loc cu zgomot şi îşi dădu capul pe spate, râzând în hohote. Apoi, îl bătu pe Don Diego pe umăr, iar proprietarul gras se grăbi să aducă nişte vin, ştiind foarte bine că avea să plătească Don Diego Vega.

Această prietenie ciudată dintre Don Diego şi sergentul Gonzales era subiectul de discuție preferat de pe tot El Camino Real. Don Diego provenea dintr-o familie de vază care avea terenuri de mii de acri, nenumărate herghelii de cai, cirezi de vite şi ogoare. Don Diego, aşa cum i se cuvenea, avea o *hacienda* care era ca un mic imperiu şi o casă în *pueblo*, urmând să moştenească de la tatăl său mai mult de trei ori cât avea în prezent.

Însă Don Diego era diferit de ceilalți tineri de familie bună de pe vremea aceea. Totul părea să indice că nu îi plăcea viața agitată. Purta sabia la cingătoare doar când o cereau ținuta şi eticheta. Era nespus de politicos cu toate femeile şi nu îi făcea curte nici uneia.

Stătea la soare şi asculta poveştile nebuneşti ale altora, zâmbind din când în când. Era opusul sergentului Pedro Gonzales din toate punctele de vedere şi totuşi petrecea destul de mult timp împreună. Era aşa cum spusese Don Diego – lui îi făcea plăcere să îl asculte pe sergent, făcând pe grozavul, iar sergentului îi plăcea vinul primit pe gratis. Era un aranjament deosebit de profitabil, cine ar fi putut să ceară mai mult?

Acum, Don Diego se duse să se usuce în fața focului, ținând într-o mână o cană cu vin roşu. Nu era tocmai înalt, însă era

chipeş şi se bucura de o sănătate înfloritoare, mândrele *dueñas*[29] erau aduse în pragul disperării de faptul că el nu le dădea nici o atenție frumoaselor *Señoritas* pe care le aveau în oblăduire şi cărora le căutau soți pe măsură.

Gonzales, temându-se că îşi supărase prietenul şi că avea să se termine epoca vinului gratis, făcea acum tot posibilul să îl împace.

— *Caballero*, tocmai vorbeam de acest faimos *Señor* Zorro, zise el. Discutam despre pacostea de pe El Camino Real, despre iscusitul Blestem din Capistrano, aşa cum s-a găsit să-l boteze cine ştie ce amărât cu ceva minte.

— Ce-i cu el? întrebă Don Diego, lăsând de-o parte cana cu vin şi punând mâna la gură pentru a ascunde un căscat. Cei care îl cunoşteau cel mai bine pe Don Diego declarau că obişnuia să caşte foarte des.

— Spuneam, *caballero*, zise sergentul, că bravul *Señor* Zorro nu apare niciodată unde sunt eu şi că sper, ca într-o bună zi, Cerul să îmi dea ocazia să îl întâlnesc, să pot lua recompensa promisă de guvernator. *Señor* Zorro, ei? Ha!

— Hai să nu mai discutăm despre el, îl rugă Don Diego, îndepărtându-se de cămin, ridicând o mână în semn de protest. Chiar nu pot auzi vorbindu-se şi despre altceva în afară de fapte sângeroase şi violență? Mai este oare posibil, în vremurile astea agitate, să poți asculta şi vorbe înțelepte în ceea ce priveşte muzica sau poeții?

— Pe tot rachiul din lume! se răți sergentul Gonzales foarte scârbit. Dacă acest Señor Zorro vrea să-şi rişte pielea, n-are decât. E pielea lui, pe cinstea mea! Un asasin! Un tâlhar! Ha!

— Am auzit foarte multe despre individul acesta, continuă Don Diego. Este limpede că țelul său este unul onorabil. Nu a jefuit decât funcționarii de stat care au furat de la misionari şi de la săraci, nu a pedepsit pe nimeni în afară de brutele care îi persecută pe băştinaşi. Şi, din câte am înțeles, nu a ucis nici un om. Eu zic să îl laşi să se bucure de minutul său de celebritate, sergent.

— Mai degrabă aş lua recompensa!

— Câştig-o! zise Don Diego. Prinde-l!

— Ha! Viu sau mort, aşa scrie în proclamația guvernatorului. Am văzut cu ochii mei.

— Atunci, înfruntă-l şi omoară-l dacă asta te va face fericit,

[29] *Dueña* (span.) – stăpână. (N. tr.).

răspunse Don Diego. Şi să îmi povesteşti totul după aceea, dar acum, te rog să schimbi subiectul!

— Şi ce poveste o să fie! strigă Gonzales. Şi o să-ți dau toate detaliile, *caballero*, până la cea mai mică mişcare! Cum m-am jucat cu el, cum i-am râs în față în timp ce ne luptam, cum, după o vreme, l-am făcut să se retragă şi l-am străpuns cu sabia...

— După aceea, dar nu acum! strigă Don Diego, exasperat. Hangiu, încă un rând! Singurul mod de a pune capăt discursurilor răguşite ale acestui lăudăros fără pereche este să îi uzi gâtlejul cu atât de mult vin, încât să-i alunece cuvintele înapoi!

Proprietarul umplu repede cănile. Don Diego bău încet, cu înghițituri mici, aşa cum obişnuieşte un domn, în timp ce sergentul Gonzales termină vinul din două guri mari. Atunci, vlăstarul familiei Vega se duse spre o bancă şi îşi luă *sombrero*-ul şi *serape*-ul.

— Ce-i asta? strigă sergentul. Ne părăseşti aşa devreme, *caballero*? Vrei să înfrunți furia furtunii ăsteia groaznice?

— Măcar pentru asta am destul curaj, răspunse Don Diego, zâmbind. De venit, am venit în fugă de la mine de acasă ca să iau un borcan de miere. Oamenilor mei le-a fost prea teamă de furtună ca să îmi aducă de la *hacienda*, proşti mai sunt. Hangiu, dă-mi un borcan de miere, te rog.

— Vă însoțesc eu, în siguranță, până acasă, acum, pe ploaie! strigă sergentul Gonzales, pentru că ştia foarte bine că Don Diego avea nişte vinuri vechi de excepție.

— Rămâi aici, în fața focului! îi spuse Don Diego cu fermitate. Nu am nevoie de o escortă de la *presidio* ca să traversez piața. Verific nişte rapoarte de contabilitate cu secretarul meu şi este posibil să mă întorc la tavernă după ce terminăm. Am vrut nişte miere ca să mâncăm în timp ce lucrăm.

— Ha! Şi de ce nu ți-ai trimis secretarul de care vorbeşti după miere, *caballero*? De ce mai e omul bogat şi are servitori dacă nu îi poate trimite să îi aducă ceva într-o noapte furtunoasă?

— Este un om în vârstă, sănătatea îi este şubredă, explică Don Diego. Este şi secretarul bătrânului meu tată. Ar fi murit pe drum. Hangiu, dă-le tuturor un rând de vin şi pune totul în contul meu. S-ar putea să mă întorc când vor fi în ordine registrele.

Don Diego Vega luă borcanul de miere, îşi puse *serape*-ul pe cap, deschise uşa şi dădu piept cu furtuna şi întunericul.

— Ăsta-i un bărbat adevărat! strigă Gonzales, fluturând brațele. Acel *caballero* este prietenul meu şi vreau să o ştie toată lumea!

Rareori poartă la el o sabie şi mă îndoiesc că poate mânui una – dar este prietenul meu! Ochii negri scânteietori ai frumoaselor *Señoritas* nu au nici un efect asupra lui şi, totuşi, jur că este un bărbat adevărat!

Soldaţii îi împărtăşiră părerea, având în vedere că beau vinul lui Don Diego şi că oricum le era teamă să îl contrazică pe sergent. Proprietarul corpolent le mai servi un rând, de vreme ce plătea Don Diego. Era mai prejos de un Vega să îşi verifice contul de la o tavernă publică, iar hangiul profitase de multe ori de asta.

— Nu poate suporta ideea de violenţă sau de vărsare de sânge, continuă sergentul Gonzales. Este blând ca un vânticel de primăvară. Şi totuşi are braţul puternic şi ochiul ager. Totul se rezumă la perspectiva sa asupra vieţii. De aş fi eu aşa tânăr, chipeş şi bogat cum e el... Ha! De la San Diego de Alcalá şi până la San Francisco de Asis nu ar fi decât un şir interminabil de inimi frânte şi suspine!

— Şi de capete sparte! sugeră caporalul.

— Ha! Da, şi de capete sparte, prietene! Eu aş face legea în toată ţara! Nu mi-ar putea ţine piept nici un tinerel. Aş scoate sabia şi... după ei! Să i se opună lui Pedro Gonzales, ce zici tu? Ha! Străpunşi direct în umăr... curat! Ha! Chiar în plămân!

Gonzales se ridicase şi îşi scosese sabia din teacă. O vântura încolo şi încoace prin aer, ataca, para, străpungea, înainta şi se retrăgea, striga şi râdea în hohote în timp ce se lupta cu umbrele.

— Aşa se face! zbieră el către şemineu. Ce avem noi aici? Voi doi contra mea? Cu atât mai bine, *Señor*es! E mai interesant să câştigi când sorţii îţi sunt potrivnici! Ha! Asta-i pentru tine, câine! Mori, copoiule! Dintr-o mişcare, laşule!

Se lipi de perete, trăgându-şi sufletul. Aproape că rămăsese fără suflare. Vârful săbiei se sprijinea de podea, chipul său era vânăt din cauza efortului şi a vinului pe care îl băuse, în timp ce caporalul, soldaţii şi proprietarul râdeau pe săturate de această luptă imaginară din care sergentul Pedro Gonzales ieşise, incontestabil, învingător.

— De-ar... de-ar fi iscusitul *Señor* Zorro în faţa mea, aici şi acum! răcni sergentul.

Brusc, uşa se deschise din nou şi un bărbat intră în han, însoţit de rafalele de vânt!

Capitolul 3
VIZITA LUI SEÑOR ZORRO

Indianul se duse repede să închidă uşa pentru a stăvili vântul şi apoi se retrase iar în colţul său.

Nou-venitul stătea cu spatele la cei din încăperea îngustă. Observară că îşi avea *sombrero*-ul tras pe ochi, parcă pentru a nu i-l lua vântul şi era învăluit într-o pelerină lungă, care era udă leoarcă.

Fiind în continuare cu spatele la ei, îşi desfăcu pelerina şi o scutură, apoi o strânse iar pe piept în timp ce proprietarul gras se îndreptă spre el, frecându-şi mâinile entuziasmat; bănuia că trebuia să fie vreun *caballero* venit pe El Camino Real, care avea să plătească bani buni pentru mâncare, cazare şi îngrijirea calului său.

Când proprietarul ajunse la câţiva metri de el şi de uşă, străinul se întoarse. Hangiul, înfricoşat, scoase un ţipăt scurt şi se dădu înapoi, cât putu de repede. Caporalul râgâi pe înfundate, soldaţilor li se tăie respiraţia, sergentul Pedro Gonzales rămase cu gura căscată şi cu ochii bulbucaţi. Bărbatul care era chiar în faţa lor purta o mască neagră care îi ascundea întru totul trăsăturile, iar ochii neprietenoşi îi scânteiau prin cele două tăieturi.

— Ha! Ce avem noi aici? zise Gonzales, într-un sfârşit, când începuse să-şi recapete prezenţa de spirit.

Bărbatul dinaintea lor făcu o plecăciune.

— Sunt *Señor* Zorro, la dispoziţia dumneavoastră! zise el.

— Pe toţi sfinţii! *Señor* Zorro? strigă Gonzales.

— Te îndoieşti de spusele mele, *Señor*?

— Dacă eşti cu adevărat *Señor* Zorro, înseamnă că ţi-ai pierdut minţile! declară sergentul.

— La ce te referi?

— Păi, eşti aici, nu-i aşa? Ai intrat în han, nu? Pe toţi sfinţii, ai căzut direct în capcană, drăguţul meu tâlhar!

— Îl pot ruga pe *Señor* să îmi explice la ce se referă? întrebă *Señor* Zorro. Avea o voce joasă şi un timbru special.

— Ce, eşti orb? Nu eşti întreg la minte? zise Gonzales. Nu sunt eu aici?

— Şi ce importanţă are asta?

— Nu sunt eu soldat?

— Tot ce ştiu este că purtaţi uniformă de soldat, *Señor*.

— Pe toţi sfinţii, nu îl vezi pe domul caporal şi pe trei dintre tovarăşii noştri? Ai venit să îţi predai spada grozavă, *Señor*? Te-ai săturat să faci pe răzvrătitul?

Señor Zorro râse, nu răutăcios, însă nu îşi dezlipi ochii de pe Gonzales.

— Te asigur că nu am venit să mă predau, zise el. Am venit aici cu treabă, *Señor*.

— Treabă? întrebă Gonzales.

— Cu patru zile în urmă, *Señor*, ai bătut fără milă un indian pe care nu îl ai la suflet. Episodul s-a desfăşurat pe parcursul drumului de la acest *pueblo* la misiunea din San Gabriel.

— Era un câine arogant şi mi-a stat în cale! Ce legătură are asta cu tine, drăguţul meu tâlhar?

— Eu sunt prietenul celor asupriţi, *Señor*, şi am venit să te pedepsesc.

— Ai venit... să mă pedepseşti pe mine, nesăbuitule? Tu, să mă pedepseşti pe mine? O să mor de râs înainte să apuc să-ţi vin de hac! Eşti ca şi mort, *Señor* Zorro! Excelenţa sa a oferit o sumă frumuşică pentru hoitul tău! Dacă eşti bisericos, poţi să începi să-ţi spui rugăciunile! Nu vreau să se spună că am ucis un om fără să-i dau timp să îşi mărturisească păcatele. Îţi dau atâta timp cât durează o sută de bătăi de inimă.

— Sunteţi generos, *Señor*, însă nu am de ce să îmi spun rugăciunile.

— Atunci sunt nevoit să îmi fac datoria, zise Gonzales, şi ridică vârful săbiei. Caporal, rămâi lângă masă, şi soldaţii, la fel. Individul acesta şi recompensa pe care o reprezintă sunt ale mele!

Suflă o dată, astfel încât mustaţa îi flutură, înainta cu grijă, nu făcu greşeala de a-şi subestima adversarul, pentru că se vorbise mult despre îndemânarea acestuia cu sabia. Când ajunse la distanţa optimă se dădu brusc înapoi, ca un şarpe care ar fi abandonat atacul.

Señor Zorro scosese de sub pelerină un pistol, cea mai condamnabilă armă în ochii sergentului Gonzales.

— Înapoi, *Señor*! îl avertiză *Señor* Zorro.

— Ha! Asta e metoda! strigă Gonzales. Ai arma diavolului şi ameninţi oamenii cu ea! Aşa ceva nu se foloseşte decât de la distanţă şi împotriva duşmanilor inferiori celui care trage. Domnii preferă sabia.

— Înapoi, *Señor*! Ceea ce numeşti dumneata arma diavolului are în stăpânire moartea! Nu te voi avertiza de două ori.

— Am auzit că ai fi viteaz, îl tachina Gonzales, retrăgându-se cu câțiva paşi. Se zvoneşte că ai înfrunta orice bărbat în luptă dreaptă, sabie contra sabie. Asta am crezut despre tine. Şi acum aflu că recurgi la o armă potrivită numai pentru a fi folosită împotriva pieilor roşii. Este cu putință, *Señor*, să îți lipsească vitejia care am auzit că te caracterizează?

Señor Zorro râse din nou.

— Te vei lămuri cât de curând în această privință, zise el. Pentru moment, mă văd nevoit să folosesc acest pistol. Descopăr că sorții îmi sunt potrivnici în această tavernă, *Señor*. Voi încrucişa bucuros sabia cu tine când mă voi asigura că o pot face în siguranță.

— Aştept cu nerăbdare, zise Gonzales batjocoritor.

— Caporalul şi soldații se vor retrage în colțul acela depărtat, indică *Señor* Zorro. Hangiul şi indianul li se vor alătura. Repede, *Señor*es! Vă mulțumesc! Nu aş vrea ca unul dintre voi să mă întrerupă în timp ce îl voi pedepsi pe domnul sergent aici de față.

— Ha! strigă Gonzales mânios. O să vedem noi imediat cum rămâne cu pedepsitul, drăguțul meu vulpoi!

— Voi ține pistolul în mâna stângă, continuă *Señor* Zorro. Mă voi lupta cu sergentul cu mâna dreaptă, aşa cum se cuvine, iar în acest timp mă voi uita şi spre colț. Voi trage la cea mai mică mişcare a oricăruia dintre voi, *Señor*es. Sunt expert în mânuirea armei pe care ați numit-o a diavolului şi dacă voi trage, cineva dintre voi nu va mai apuca ziua de mâine. Ați înțeles?

Caporalul, soldații şi proprietarul nu se obosiră să răspundă. *Señor* Zorro îl privi din nou în ochi pe Gonzales şi mustăci în spatele măştii.

— Sergent, întoarce-te cu spatele cât îmi scot sabia, îi spuse el. Îți dau cuvântul meu de *caballero* că nu te voi ataca pe la spate.

— Cuvântul tău de *caballero*? zise Gonzales batjocoritor.

— Aşa am spus, *Señor*! răspunse Zorro cu o nuanță de amenințare în glas.

Gonzales ridică din umeri şi se întoarse cu spatele. O clipă mai târziu, auzi din nou vocea tâlharului.

— *En garde*[30]*, Señor*!

---

[30] *En garde* (fr.) – (la scrimă) a lua poziția de apărare sau de atac. (N. tr.).

Capitolul 4
SABIE CONTRA SABIE. PEDRO DĂ EXPLICAŢII

Gonzales se întoarse ca ars la auzul acestor cuvinte şi ridică sabia. Observă că şi *Señor* Zorro îşi scosese sabia din teacă şi că ţinea pistolul în mâna stânga, deasupra capului. Mai mult, *Señor* Zorro râdea pe înfundate în continuare, iar sergentul se înfurie şi mai tare. Încrucişară săbiile.

Sergentul Gonzales era obişnuit să se dueleze cu oameni care se retrăgeau când doreau şi avansau când puteau, care făceau un pas într-o parte şi unul în alta, căutând să obţină un avantaj, acum mergeau înainte, acum înapoi, spre stânga, spre dreapta, după cum îi ghida iscusinţa.

Dar acum, înfrunta un bărbat care se lupta într-un mod cât se poate de diferit. *Señor* Zorro părea să fie pironit şi îşi ţinea capul nemişcat. Nu se retrăgea nici cu un centimetru şi nici nu avansa, nici nu păşea într-o parte sau în alta.

Gonzales atacă în forţă, aşa cum obişnuia şi descoperi că loviturile săbiei îi erau parate cu pricepere.

Drept urmare, începu să fie mai precaut şi încercă toate trucurile pe care le ştia, dar nu îl ajutau la nimic. Încercă să se deplaseze în jurul bărbatului din faţa sa, dar atunci sabia adversarului îl obligă să revină la poziţia iniţială. Încercă să se retragă, sperând să îl facă să înainteze, însă *Señor* Zorro nu se clinti şi îl forţă pe Gonzales să îl atace din nou. Cât despre tâlhar, acesta nu făcu altceva decât să lupte defensiv.

Furia puse stăpânire pe Gonzales, căci ştia că era invidiat de caporal şi că ziua următoare avea să afle tot oraşul de această luptă, iar apoi povestea avea să circule de-a lungul rutei El Camino Real.

Atacă mânios, sperând să îl dezechilibreze pe *Señor* Zorro şi astfel să pună capăt duelului. Însă descoperi că era ca şi când ar fi atacat un zid; sabia îi fu dată într-o parte, pieptul i se lovi de cel al adversarului său, iar *Señor* Zorro doar îşi umflă pieptul şi îl dădu cu şase paşi înapoi.

— Luptă! zise *Señor* Zorro.

— Luptă şi tu, asasinule, hoţule! strigă exasperat sergentul. Nu sta acolo ca o stâncă, ticălosule! Ce, îţi interzice religia să te mişti?

— Nu mă poţi determina să o fac, tachinându-mă, răspunse *Señor* Zorro, râzând din nou pe înfundate.

Atunci, sergentul Gonzales îşi dădu seama că fusese mânios şi ştia că în această stare nu poate mânui sabia la fel de bine ca unul care îşi controlează sentimentele. Aşa că acum deveni de un calm imperturbabil, miji ochii şi renunţă la orice reminiscenţă de lăudăroşenie.

Atacă din nou, însă acum era pregătit, căuta un loc vulnerabil unde ar fi putut ataca fără să rişte să fie atins. Se duela aşa cum nu o mai făcuse în viaţa lui. Blestemă faptul că îşi pierduse agilitatea preferând vinul şi mâncarea. Atacă din faţă, lateral, dar toate loviturile îi erau respinse, toate şmecheriile îi erau contracarate aproape înainte să apuce să le încerce.

Desigur, urmărise privirea adversarului său şi acum văzu o schimbare. Până atunci ochii săi păreau să râdă din spatele măştii, dar acum se îngustaseră şi păreau să trimită scântei.

— Ne-am jucat destul! zise *Señor* Zorro. A sosit vremea aplicării pedepsei!

Şi dintr-odată începu să grăbească ritmul duelului, avansând pas cu pas, încet şi meticulos, obligându-l pe Gonzales să se retragă. Vârful săbiei sale părea să fie un cap de şarpe cu o mie de limbi despicate. Gonzales simţi că era la mila lui, însă strânse din dinţi şi încercă să se controleze, luptând în continuare.

Acum, era cu spatele la perete, însă într-o poziţie care îi permitea lui *Señor* Zorro să se lupte cu el şi în acelaşi timp să fie atent şi la cei din colţ. Ştia că tâlharul îl biruise. Era pregătit să îşi înghită mândria şi să îi cheme în ajutor pe caporal şi pe soldaţi.

Atunci, se auzi un ciocănit la uşă. Lui Gonzales îi tresări inima. Era cineva acolo dornic să intre.

Oricine ar fi fost, avea să i se pară ciudat că nu îi deschise imediat proprietarul sau servitorul acestuia.

Poate că avea să primească ajutor, cât de curând.

— Suntem întreruptă, *Señor*, spuse tâlharul. Regret că se întâmplă astfel, pentru că nu voi avea timp să te pedepsesc aşa cum meriţi şi voi fi nevoit să aranjez o vizită cu altă ocazie. Abia dacă eşti vrednic de o a doua şansă.

Ciocănitul devenise mai zgomotos. Gonzales ridică vocea:

— Ha! *Señor* Zorro e aici!

— Laşule! strigă tâlharul.

Sabia păru că prinde noi puteri. Se mişcă înainte şi înapoi cu o viteză ameţitoare. Prindea mii de raze de lumină trimise de lumânările pâlpâitoare şi apoi le azvârlea înapoi.

Se avântă dintr-odată şi lovi cu putere, sergentul Gonzales simţi cum sabia îi fu smulsă din strânsoare şi văzu cum fu aruncată cât colo.

— Aşa! strigă *Señor* Zorro.

Gonzales aşteptă lovitura. I se puse un nod în gât la gândul că avea să sfârşească astfel şi nu pe câmpul de luptă aşa cum îşi doreşte orice soldat. Dar de această dată sabia lui *Señor* Zorro îl cruţă. În schimb, îşi coborî mâna stângă, luă sabia, ţinând-o alături de patul pistolului şi cu dreapta îi dădu o palmă lui Pedro Gonzales.

— Asta merită cei care se poartă urât cu indienii neajutoraţi! strigă el.

Gonzales urlă de supărare şi umilinţă. În acest timp, cineva încerca să spargă uşa. *Señor* Zorro nu părea deloc îngrijorat. Făcu un salt înapoi şi îşi băgă sabia în teacă cu viteza luminii. Aţinti pistolul asupra celor din faţa sa, dar şi a celora ce se aflau în încăpere, după care fugi înspre fereastră şi sări pe o bancă.

— Pe mai târziu, *Señor*! strigă el.

Sări pe fereastră precum caprele de munte, atunci când în saltul lor aruncă bucăţi de stâncă în toate direcţiile. Rafale de vânt şi ploaie pătrunseră în tavernă, iar lumânările se stinseră.

— După el! urlă Gonzales, traversând încăperea într-o clipită, recuperându-şi şi sabia în acelaşi timp. Deschideţi uşa! Ieşiţi şi duceţi-vă după el! Nu uitaţi, se oferă o recompensă frumuşică…

Caporalul ajunse primul la uşă şi o trântise de perete, ceea ce îi făcu pe cei din prag să îşi piardă echilibrul; erau doi bărbaţi din *pueblo* care veniseră să bea un pahar de vin şi acum voiau să afle de ce fusese încuiată uşa. Sergentul Gonzales şi camarazii săi dădură peste ei, îi lăsară întinşi la pământ şi se avântară în mijlocul furtunii.

Însă nu prea aveau ce să facă. Era atât de întuneric, încât nu puteai să vezi nici la trei metri în faţă. Ploaia torenţială ştersese orice urmă. *Señor* Zorro dispăruse… şi nimeni nu şi-ar fi putut da seama în ce parte se dusese.

Bineînţeles, se iscă o stare generală de agitaţie şi începură să se strângă oamenii din pueblo.

Sergentul Gonzales şi soldaţii se întoarseră la han şi îl găsiră plin de cunoscuţi. Sergentul Gonzales ştia că îi era în joc reputaţia.

— Numai un tâlhar la drumul mare, numai un asasin şi un hoţ ar fi putut să facă aşa ceva! tună el.

— La ce te referi, viteazule? strigă un bărbat din cei adunaţi de lângă uşă.

— Este clar că drăguţul *Señor* Zorro ştia ce mi s-a întâmplat! Acum câteva zile, mi-am rupt degetul mare de la mâna cu care mă duelez în timpul unei lupte în San Juan Capistrano. Nu mă îndoiesc că acest episod a ajuns la urechile lui *Señor* Zorro. Vine într-un astfel de moment, ca după aceea să poată spune că m-a învins.

Caporalul, soldaţii şi hangiul îl priviră cu ochii mari, însă nici unul nu avu curajul să deschidă gura.

— Pot să vă confirme cei care au văzut totul cu ochii lor, *Señor*es, continuă Gonzales. *Señor* Zorro a intrat pe uşă şi a scos imediat un pistol de sub pelerină, un pistol – arma diavolului. L-a vânturat către noi şi i-a forţat pe toţi, în afară de mine, să se retragă în colţul acela, după care mi-a spus că trebuie să se lupte cu mine. Mi-am scos sabia, sperând să-i vin de hac nemernicului. Şi ce credeţi că mi-a spus? „Ne vom duela", mi-a zis, „şi te voi învinge, ca să mă pot lăuda cu asta după aceea. O să ţin pistolul în mâna stângă, dacă nu voi fi mulţumit de loviturile tale voi trage, apoi te voi străpunge şi armata va avea un sergent mai puţin".

Caporalul rămase cu respiraţia tăiată, iar proprietarul mătăhălos aproape că fu pe punctul de a vorbi, însă se răzgândi când îl văzu pe sergentul Gonzales uitându-se urât la el.

— Aţi mai auzit voi de aşa o ticăloşie? întrebă Gonzales. Trebuia să lupt; ticălosul m-ar fi putut împuşca oricând dacă grăbeam atacul. Asta-i bătaie de joc! Aşa îţi dai seama ce fel de om este tâlharul ăsta mişel. O să mă lupt eu cu nemernicul ăsta când nu o să mai aibă pistolul la el... şi atunci o să...

— Dar cum a scăpat? întrebă cineva din mulţime.

— A auzit că era cineva la uşă. M-a ameninţat cu arma diavolului şi m-a obligat să îmi arunc sabia în colţul acela îndepărtat. Ne-a ameninţat pe toţi, a fugit la fereastră şi dus a fost. Cum era să-l găsim pe întuneric şi să-l urmărim pe ploaia asta torenţială? Dar, m-am hotărât! Mâine, la prima oră, o să mă duc la căpitanul Ramón şi o să-i cer permisiunea de a fi scutit de orice altă îndatorire, ca să pot să iau câţiva oameni şi să îi dau de urmă acestui *Señor* Zorro. Ha! Mergem la vânătoare de vulpi!

Mulţimea entuziasmată de lângă uşă se dădu la o parte şi Don Diego Vega intră grăbit în tavernă.

— Este adevărat ce se zice? întrebă el. Am auzit că *Señor* Zorro a venit aici.

— Cât se poate de adevărat, *caballero*! răspunse Gonzales. Tocmai vorbeam despre mişel. Dacă ai fi rămas aici în loc să te duci să lucrezi cu secretarul tău ai fi văzut cu ochii tăi întreaga întâmplare.

— Dar tu ai fost aici, nu-i aşa? Poți să-mi povesteşti, nu? spuse Don Diego. Dar te rog să treci cu vederea detaliile sângeroase. Nu înțeleg de ce recurg oamenii la violență. Unde este trupul neînsufleţit al tâlharului?

Gonzales se înecă, hangiul gras se întoarse cu spatele ca să îşi ascundă zâmbetul, caporalul şi soldații începură să ridice căni de vin de pe jos considerând că era mai cuminte să-şi găsească ceva de făcut în momentul acela delicat.

— Nu este… adică, nu există aşa ceva, îngăimă Gonzales.

— Ei, sergent, să lăsăm modestia de-o parte! strigă Don Diego. Nu sunt eu prietenul tău? Nu mi-ai promis că îmi vei povesti totul dacă te vei întâlni cu asasinul acesta? Ştiu că vrei să mă protejezi, ştiind că nu îmi place violența, dar doresc să aflu ce s-a întâmplat pentru că tu însuți, prietenul meu, te-ai duelat cu acest individ. Cât era recompensa?

— Pe toți sfinții! blestemă Gonzales.

— Ei, haide, sergent! Spune tot! Hangiu, le fac cinste tuturor cu un pahar de vin, ca să sărbătorim evenimentul! Ia spune, sergent, te vei retrage din armată, acum că ai câştigat recompensa, îți vei cumpăra o hacienda şi îți vei găsi o nevastă?

Sergentul Gonzales se înecă din nou şi întinse mâna după o cană cu vin.

— Mi-ai promis, continuă Don Diego, că îmi vei povesti totul, fiecare mişcare. Nu a zis aşa, stimate hangiu? Ai declarat că îmi vei spune cum te-ai jucat cu el, cum ai râs de el în timp ce vă duelați, cum după o vreme l-ai făcut să se retragă şi l-ai străpuns…

— Pe toți sfinții! răcni sergentul Gonzales, cuvintele desprinzându-i-se de pe buze ca nişte nori de furtună. Nu mai suport! Tu, Don Diego, prietenul meu…

— Modestia nu îşi are locul în asemenea ocazii, zise Don Diego. Mi-ai promis că îmi vei povesti totul şi vreau să te ții de cuvânt. Cum arată acest Senor Zorro? Te-ai uitat la chipul decedatului? Este cumva un cunoscut de-al nostru? Chiar nu îmi poate spune nimeni ce s-a întâmplat? Staţi toți aici ca nişte stane de piatră…

— Vin… că mă sufoc! urlă Gonzales. Don Diego, eşti prietenul

meu bun şi sunt gata să îmi încrucişez sabia cu oricine îți contestă măreția! Dar dă-mi pace astă seară...

— Nu pot să înțeleg, zise Don Diego. Tot ce am făcut a fost să te rog să îmi povesteşti cum s-a desfăşurat lupta, cum l-ai ironizat în timp ce vă duelați, cum l-ai făcut să se retragă după bunul plac şi cum l-ai nimicit străpungându-l cu...

— Destul! Cât poate îndura un om? strigă sergentul.

Goli cana cu vin şi o azvârli cât colo.

— Este oare cu putință să nu îl fi biruit? întrebă Don Diego. Acest tâlhar iscusit nu ar fi putut niciodată să îți țină piept. Care a fost deznodământul?

— Avea un pistol...

— Şi de ce nu i l-ai luat şi nu i l-ai băgat pe gât? Dar poate că asta ai şi făcut. Mai ia o cană cu vin, prietene. Bea!

În acest timp, sergentul Gonzales îşi făcea loc cu coatele prin mulțimea de lângă uşă.

— Datoria înainte de toate! zise el. Trebuie să ajung cât mai repede la *presidio* şi să-i raportez această întâmplare comandantului!

— Dar, sergent...

— Cât despre acest *Señor* Zorro, nu mai e mult şi îmi voi scălda sabia în sângele lui! promise Gonzales.

Blestemând cu furie, plecă grăbit prin ploaie, fiind prima dată când permitea ca datoria să îl priveze de o plăcere şi tot prima dată când refuzase un vin bun.

Don Diego Vega se întoarse către şemineu şi zâmbi.

Capitolul 5
O PLIMBARE MATINALĂ

Dimineața următoare furtuna era ca şi uitată, iar pe cerul azuriu nu se zărea nici un nor. Soarele strălucea, palmierii scânteiau în lumina puternică, iar dinspre văile care duceau spre mare venea un vânt înviorător.

La orele târzii ale dimineții, Don Diego Vega ieşi din casa sa din pueblo, punându-şi mănuşile de călărie din piele de oaie. Se opri în fața casei pentru o clipă şi privi taverna din partea opusă a pieții.

Un servitor indian aduse un cal din spatele casei.

Deşi Don Diego avea un cal de excepție, chiar dacă nu galopa ca un nebun pe dealuri şi de la un capăt la altul pe El Camino Real. Armăsarul era iute, aprig şi rezistent, mulți tineri şi-ar fi dorit să îl cumpere, însă Don Diego nu avea nevoie de bani şi voia să îl păstreze.

Şaua era grea pentru că era acoperită mai mult cu argint decât cu piele. Căpăstrul era şi el încrustat cu argint şi în părți atârnau nişte mingiuțe de piele împodobite cu pietre semiprețioase, care sclipeau acum în razele vesele, parcă pentru a arăta lumii întregi bogăția şi prestigiul lui Don Diego.

Don Diego încalecă. Vreo zece oameni care pierdeau vremea prin piață îl urmăriră şi se străduiau să îşi ascundă zâmbetele. Pe atunci era o mare ispravă ca un tânăr să încalece dintr-o săritură, să țină strâns frâiele, să dea aprig pinteni calului şi să dispară numaidecât într-un nor de praf.

Însă Don Diego încăleca aşa cum îi dicta atitudinea sa potolită, fără patimă şi zor. Indianul îi ținu una dintre scări, iar Don Diego îşi sprijini cizma în ea. Apoi, luă frâiele într-o mână şi se ridică în şa, lăsând impresia că nu ar fi fost ceva tocmai uşor de făcut.

După ce isprăvi, servitorul îi aranja cealaltă scară şi îi trecu vârful celeilalte cizme prin ea, apoi se dădu înapoi. Don Diego struni calul şi începu să se călărească la pas, pe lângă marginea pieții, spre drumul care ducea spre nord.

Când ajunse în dreptul unui drumeag, Don Diego îi permise armăsarului să meargă la pas şi, după ce parcurse astfel în jur de un kilometru, struni calul la trap şi călări în acest ritm de-a lungul

drumului.

Unii oameni munceau pe câmpuri şi în livezi, iar alţii supravegheau cirezile. Don Diego întâlni din când în când câte o *carreta*[31] greoaie şi îi salută pe călători. Un tânăr pe care îl cunoştea trecu pe lângă el în galop, îndreptându-se către *pueblo*. După ce îl depăşi, Don Diego îşi opri calul şi îşi scutură hainele de praf.

În dimineaţa aceea, hainele lui Don Diego arătau mai bine decât de obicei. Puteai să-ţi dai seama de cum te uitai la ele care era situaţia materială şi statutul celui care le purta. Don Diego îşi alesese hainele cu mare grijă; îşi certase chiar servitorii pentru că *serape*-ul său cel mai nou nu era călcat corespunzător şi petrecuse destul de mult timp lustruindu-şi cizmele.

Parcurse şase kilometri, după care părăsi ruta principală pentru a urma un drum îngust şi prăfuit, care ducea la o salbă de case ce se zăreau la orizont, la poalele unui deal. Don Diego Vega se ducea la hacienda lui Don Carlos Pulido.

Don Carlos avusese numeroase greutăţi în ultimii ani. Cândva, numai tatăl lui Don Diego era mai presus de el ca poziţie socială, avere şi educaţie, însă, Don Carlos făcuse greşeala de a face o alegere politică neinspirată şi se trezise văduvit de o parte din vasta sa proprietate şi presat de perceptori în numele guvernatorului, până când nu mai rămase decât cu o fărâmă din averea sa de altădată şi cu demnitatea moştenită din naştere.

În dimineaţa aceea, Don Carlos stătea pe veranda casei, meditând la situaţia generală din acele vremuri şi, ca de obicei, nu găsi decât motive de nemulţumire. Soţia sa, *Doña*[32] Catalina, iubita sa din tinereţe şi din totdeauna, era în casă şi le împărţea sarcini servitorilor. Singurul lor copil, *Señorita* Lolita, era şi ea în casă, ciupind coardele unei ghitare şi visând aşa cum visează toate fetele de optsprezece ani.

Don Carlos îşi ridică fruntea, cercetă drumeagul lung şi sinuos şi văzu în depărtare un nor mic de praf. Acesta era semn că se apropia un călăreţ solitar, iar Don Carlos se temea că era vorba despre un alt perceptor.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi călăreţul cu atenţie. Observă modul relaxat în care călărea, iar dintr-odată inima îi fu

---

[31] *Carreta* (span.) – car, căruţă. (N. tr.).

[32] *Doña* (span.) – doamnă. Titlu onorific întrebuinţat înaintea numelui de botez: *Doña* Isabel. (N. tr.).

inundată de speranță, pentru că văzu șaua și căpăstrul decorate cu argint scânteind în lumina soarelui și știa că militarii nu aveau harnașamente atât de elegante când plecau să își îndeplinească obligațiile de serviciu.

Călărețul trecuse deja de ultimul cot și putea fi văzut foarte bine de pe verandă. Don Carlos se frecă la ochi și se mai uită o dată pentru a-și confirma bănuielile. Bătrânul reuși să identifice călărețul chiar și de la depărtare.

— Este Don Diego Vega, zise el pe nerăsuflate. Să dea Domnul să mi se schimbe, în sfârșit, norocul spre bine.

Știa că Don Diego putea să vină doar într-o vizită amicală, dar chiar și așa însemna mult pentru el, pentru că dacă avea să se știe că familia Vega avea legături strânse cu reședința Pulido, chiar și oamenii politici aveau să se gândească de două ori înainte să îl mai hărțuiască pe Don Carlos, pentru că neamul Vega avea o mare influență prin părțile acelea.

Don Carlos bătu din palme, iar din casă apăru imediat un indian. Stăpânul îi ceru să tragă perdelele, astfel încât un colț al verandei să fie în umbră, să aducă o masă și câteva scaune, niște prăjiturele și vin.

Trimise vorbă să fie anunțate soția și fiica pentru că se apropia Don Diego Vega. Dona Cătălina își simți inima ușoară ca un fulg și începu chiar să fredoneze un cântecel, iar *Señorita* Lolita se repezi entuziasmată la fereastră.

Când Don Diego se opri în fața treptelor care duceau spre verandă găsi acolo un indian care îl aștepta pentru a se îngriji de calul său, iar Don Carlos însuși veni până la jumătatea treptelor și îl întâmpină cu mâna întinsă în semn de bun venit.

— Don Diego, mă bucur să vă primesc la umila mea *hacienda*, spuse acesta, în timp ce tânărul se apropie de el dându-și jos mănușile.

— Drumul este lung și plin de praf, zise Don Diego, iar călăritul până aici este foarte obositor.

Don Carlos aproape că uită de sine și zâmbi la auzul acestor vorbe, pentru că șase kilometri erau o nimica toată pentru un tânăr în putere. Însă își aminti de firea pasivă a lui Don Diego și încetă de teamă să nu îl supere.

Îl conduse pe Don Diego către colțul umbrit, îi oferi vin, prăjituri și așteptă ca musafirul său să înceapă conversația. Pe vremea aceea se obișnuia ca femeile să rămână în casă și să se arate numai dacă oaspetele cerea acest lucru sau dacă le chema

stăpânul ori capul familiei.

— Care mai este starea lucrurilor în *pueblo* Reina de Los Angeles? întrebă Don Carlos. Nu am fost acolo de mai bine de o lună.

— Totul este ca înainte, zise Don Diego, în afară de faptul că ieri seară *Señor* Zorro a năvălit în tavernă şi s-a duelat cu masivul sergent Gonzales.

— Ha! *Señor* Zorro, ai spus? Şi care a fost deznodământul?

— Deşi nu am putut să obțin o relatare exactă de la sergent, zise Don Diego, am aflat de la un caporal care a fost de față că acest *Señor* Zorro s-a jucat cu Gonzales şi l-a dezarmat într-un sfârşit, pentru ca apoi să iasă pe fereastră şi să dispară în noapte. Nu i-au putut da de urmă.

— Ce tâlhar isteț! zise Don Carlos. Eu cel puțin nu am de ce să mă tem de el. Bănuiesc că se ştia deja pe tot El Camino Real că oamenii guvernatorului mi-au luat tot ce au putut duce. Nu m-aş mira să îmi ia şi *hacienda* cât de curând.

— Hm! Nu trebuie să se întâmple aşa ceva! spuse Don Diego, cu mai multă pasiune decât îi stătea în caracter.

Ochii lui Don Carlos se luminară. Dacă Don Diego Vega putea fi determinat să fie într-o anumită măsură de partea lui, nu ar fi fost nevoie decât ca unul dintre membrii ilustrei familii Vega să îi spună un cuvânt guvernatorului şi persecuția ar fi luat imediat sfârşit, pentru că ordinele unui Vega erau urmate de toți oamenii, indiferent de rang.

Capitolul 6
DIEGO ÎŞI CAUTĂ MIREASĂ

Don Diego îşi bea vinul cu înghiţituri mici şi se uita la Don Carlos. De partea cealaltă a mesei, Don Carlos îl privea oarecum încurcat, dându-şi seama că urma să se întâmple ceva, dar totuşi neştiind la ce să se aştepte.

— Nu am venit călare prin praf şi pe căldura asta ca să vă vorbesc despre *Señor* Zorro sau despre oricare alt bandit, îi explică Don Diego după un timp.

— Oricare ți-ar fi intențiile, sunt bucuros să primesc vizita unui membru al familiei tale, *caballero*, spuse Don Carlos.

— Ieri dimineață am purtat o discuție lungă cu tatăl meu, continuă Don Diego. M-a informat că mă apropii de vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi că el este de părere că nu îmi asum îndatoririle şi responsabilitățile aşa cum se cuvine.

— Dar fără îndoială că...

— O, sunt sigur că ştie şi el! Tatăl meu este un om înțelept.

— Nimeni nu poate contesta asta, Don Diego!

— M-a îndemnat să mă trezesc la realitate şi să mă port corespunzător. Se pare că până acum am trăit într-o stare de reverie. Un bărbat cu statutul şi bogățiile mele – vă rog să mă iertați că am adus vorba despre asta – trebuie să facă anumite lucruri.

— Să fie oare blestemul rangului, *señor*?

— Desigur, când va muri tatăl meu voi intra în posesia averii sale, fiind unicul moştenitor. Aspectul acesta este rezolvat. Dar ce se va întâmpla după moartea mea? Asta este ceea ce vrea să ştie tatăl meu.

— Înțeleg.

— Un tânăr de vârsta mea, mi-a spus el, ar trebui să aibă o soție, o stăpână a casei sale şi ar trebui să-şi drese vocea, să aibă urmaşi care să moştenească şi să ducă mai departe un nume de seamă.

— Nimic mai adevărat, spuse Don Carlos.

— Aşa că am decis să îmi găsesc o soție.

— Ha! Fiecare bărbat ar trebui să gândească aşa, Don Diego. Şi acum îmi amintesc perfect cum am curtat-o pe *Doña* Cătălina.

Eram îndrăgostiți nebuneşte, dar tatăl ei mi-a interzis să o văd pentru o vreme. Aveam doar şaptesprezece ani, aşa că poate că a avut dreptate. Dar tu ai aproape douăzeci şi cinci de ani. Găseşteți o mireasă, fără doar şi poate.

— Aşa că am venit să vorbesc cu dumneavoastră, zise Don Diego.

— Să vorbeşti cu mine?

Don Carlos rămase cu respirația tăiată, fiind cuprins de o oarecare teamă şi un val de speranță.

— Bănuiesc că totul va fi destul de obositor. Iubirea, căsătoria şi toate astea sunt, în felul lor, un fel de inconvenienţă necesară. Să vezi un bărbat raţional fugind după o femeie, cântându-i la ghitară, făcându-i curte ca un păun când toată lumea ştie care îi sunt intenţiile! Şi apoi mai este şi ceremonia! Având în vedere că am o situaţie materială înfloritoare şi o înaltă poziţie socială, bănuiesc că va trebui să fie o nuntă mare şi că indienii vor trebui ospătaţi şi aşa mai departe, doar pentru că un bărbat se căsătoreşte cu o femeie care să îi conducă gospodăria.

— Majoritatea tinerilor, remarcă Don Carlos, sunt încântați să câştige inima unei femei şi se mândresc cu o nuntă mare şi somptuoasă.

— Fără îndoială că este aşa. Însă, până la urmă, este doar o mare bătaie de cap. Cu toate acestea, o voi face, *Señor*. Ştiți, aceasta este dorința tatălui meu. Dumneavoastră – vă rog să mă scuzați încă o dată.

— Nu treceți printr-o perioadă tocmai favorabilă, consecinţe de ordin politic, desigur. Însă, *Señor*, faceți parte dintr-un neam ales, cel mai de seamă din tot ținutul.

— Îți mulțumesc că nu ai uitat acest adevăr! spuse Don Carlos, ridicându-se cât să poată să ducă o mână la inimă şi să facă o plecăciune.

— Este un lucru ştiut de toată lumea, *Señor*. Un Vega, atunci când îşi alege consoarta trebuie, desigur, să caute o femeie dintr-un neam ales.

— Cum altfel! exclamă Don Carlos.

— Aveți o fiică, pe *Señor*ita Lolita.

— A! Da, întocmai, *Señor*. Lolita are acum optsprezece ani, este o fată frumoasă, desăvârşită şi nu o spun doar pentru că sunt tatăl ei.

— Am văzut-o la misiune şi în *pueblo*, zise Don Diego. Este frumoasă, într-adevăr, şi am auzit că este desăvârşită. Cât despre

descendența şi educația sa nici nu încape îndoială. Cred că ar fi femeia potrivită care să fie stăpâna casei mele.

— *Señor*?

— Acesta este motivul vizitei mele, *Señor*.

— Vrei… vrei să îmi ceri permisiunea de a-i face curte frumoasei mele fiice?

— Da, *Señor*.

Chipul lui Don Carlos se lumină. Acesta se ridică din nou, de data aceasta pentru a se apleca şi a strânge mâna lui Don Diego.

— Este o floare delicată, zise tatăl. Mă bucur că o voi vedea măritată după ce mi-am făcut atâtea griji din cauza asta, pentru că nu voiam să se căsătorească într-o familie care să nu fie la nivelul meu, însă, dacă este vorba de un Vega, nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Ai permisiunea mea, *Señor*.

Don Carlos era încântat. O alianță între fiica sa şi Don Diego Vega! Norocul avea să i se surâdă în ziua acestei căsătorii. Avea să fie din nou un om influent şi puternic!

Chemă un servitor şi trimise după soția sa, iar Doña Catalina apăru pe verandă câteva minute mai târziu, zâmbind larg, căci ascultase discuția lor.

— Don Diego ne-a făcut onoarea de a cere permisiunea de a-i face curte fiicei noastre, îi explică Don Carlos.

— Şi i-ai acordat-o? întrebă Doña Catalina, pentru că bineînțeles că nu se cuvenea să se arunce de gâtul viitorului ginere.

— I-am acordat-o, răspunse Don Carlos.

Doña Catalina întinse mâna, iar Don Diego o strânse lejer şi îi dădu drumul.

— O asemenea alianță ar fi una de excepție, zise Doña Catalina. Sper că îi veți câştiga inima, *Señor*.

— Cât despre asta, spuse Don Diego, cred că nu va fi vorba despre prostii inutile. Domnişoara ori mă vrea şi se mărită cu mine, ori nu. Aş putea oare să o fac să se răzgândească dacă aş cânta la ghitară sub fereastra ei sau dacă aş ține-o de mână, ori poate dacă mi-aş duce o mână la piept şi aş ofta? Vreau să mă căsătoresc cu ea, altfel nu aş fi făcut drumul acesta ca să îi cer mâna tatălui ei.

— Da, sigur că da! zise Don Carlos.

— Ah, *Señor*, însă o domnişoară adoră să fie cucerită, zise Doña Catalina. Este dreptul ei, *Señor*. Îşi aminteşte toată viața de perioada în care a fost curtată. Îşi aminteşte cuvintele frumoase pe

care i le-a spus iubitul ei, prima sărutare dată când stăteau pe malul unui pârâu şi se uitau unul în ochii celuilalt şi cum în timpul unei plimbări călare lui i-a fost teamă ca ea să nu fi păţit ceva când calul ei s-a arcuit pe neaşteptate – astfel de lucruri, *Señor*. Este un fel de joc şi regulile sale sunt urmate de la începutul lumii. Vi se pare o prostie, *Señor*! Poate numai dacă judecaţi doar cu mintea şi nu cu sufletul. Însă, cu toate acestea, este încântător.

— Dar eu nu ştiu nimic despre acest joc, protestă Don Diego. Eu nu i-am făcut ochi dulci nici unei femei până acum.

— Viitoarei dumneavoastră soţii nu îi va părea rău că este aşa, *Señor*.

— Credeţi că este nevoie ca eu să fac toate acele lucruri?

— O, zise Don Carlos, temându-se să nu piardă un ginere influent, nu cred că ar strica să încerci. Domnişoarelor le place să fie curtate, chiar dacă hotărârea este deja luată.

— Am un servitor care cântă deosebit de bine la ghitară, zise Don Diego. Îi voi ordona să vină şi să cânte sub fereastra încântătoarei dumneavoastră fiice, chiar în această seară.

— Şi dumneavoastră să nu veniţi? spuse Dona Cătălina cu respiraţia tăiată.

— Să fac din nou drumul călare la noapte, când bate vântul rece dinspre mare? spuse Don Diego la fel de uimit. Acesta mi-ar fi sfârşitul. Iar indianul cântă mai bine decât mine la ghitară.

— Nici că s-a mai auzit aşa ceva! zise Dona Cătălina, părând să fie pe cale să se sufoce, Don Diego sfida regulile de bună-cuviinţă de care ea ţinuse cont întotdeauna.

— Lasă-l pe Don Diego să facă aşa cum simte, o îndemnă Don Carlos.

— Mă gândeam, zise Don Diego, că aţi putea aranja dumneavoastră totul şi să îmi daţi apoi de veste. Bineînţeles, eu voi aranja să fie pusă casa în ordine şi voi angaja mai mulţi servitori. Poate că ar trebui să cumpăr o trăsură şi să merg cu mireasa mea chiar până la Santa Barbara, în vizită la un prieten. Nu aţi putea să vă ocupaţi dumneavoastră de toate celelalte aspecte? Nu trebuie decât să îmi trimiteţi vorbă când va fi ziua nunţii.

Acum fu rândul lui Don Carlos Pulido să fie puţin iritat.

— *Caballero*, zise el, eu când i-am făcut curte soţiei mele m-a ţinut ca pe ace. Acum se încrunta, acum zâmbea. Asta a făcut ca totul să fie mai interesant. Nici nu mi-aş dori să fi fost altfel. Vei

regreta: *Señor*, dacă nu o vei peți tu însuți. Acum, vrei să o vezi pe *Señor*ita?

— Presupun că aşa s-ar cuveni, zise Don Diego.

Doña Catalina zâmbi cu amabilitate şi intră în casă să o cheme pe fată; aceasta apăru cât de curând. Era o ființă micuță şi plăpândă cu ochi negri înflăcărați. Părul des şi negru îi era strâns într-o coadă înfăşurată în jurul capului şi picioarele mici şi delicate se iveau pe sub poalele rochiei în culori deschise.

— Mă bucur să vă revăd, Don Diego, zise ea.

El făcu o plecăciune şi o conduse către unul dintre scaune.

— Sunteți la fel de frumoasă ca ultima oară când v-am văzut, zise el.

— Domnişoarelor li se spune întotdeauna că sunt mai frumoase decât ultima oară când le-ați întâlnit, mormăi Don Carlos. Ah, ce n-aş da să fiu iar tânăr şi să iau viața de la capăt!

Se scuză şi intră în casă, iar Doña Catalina se duse în capătul celălalt al verandei pentru a-i lăsa pe cei doi să vorbească fără ca ea să îi audă, dar de unde îi putea urmări aşa cum se cuvine să o facă o *dueña* grijulie.

— *Señorita*, zise Don Diego, tocmai i-am cerut tatălui dumneavoastră permisiunea de a vă face curte.

— Vai, *Señor*! zise fata cu răsuflarea tăiată.

— Credeți că aş fi un soț bun?

— Vai, eu... este...

— *Señor*ita, nu trebuie decât un cuvânt din partea dumneavoastră şi îl voi anunța pe tatăl meu, iar familia dumneavoastră va face aranjamentele necesare pentru ceremonie. Îmi pot trimite vorbă prin intermediul unui indian. Deplasările călare în afara oraşului mă obosesc peste măsură când nu sunt absolut necesare.

Ochii frumoşi ai *Señoritei* Lolita scăpărară, anunțând primejdia, însă era limpede că Don Diego nu observă nimic. Făcu deja pasul decisiv care îl duse pe marginea prăpastiei.

— *Señor*ita, sunteți de acord să fiți soția mea? întrebă el, aplecându-se puțin spre ea.

Chipul *Señoritei* Lolita se făcu roşu ca focul. Fata se ridică de pe scaun ca arsă, ținând pumnii strânşi pe lângă corp.

— Don Diego Vega, răspunse ea, faceți parte dintr-o familie nobilă, sunteți foarte bogat şi moştenirea care urmează să vă revină vă va spori averea. Însă vă lipseşte viața, *Señor*! Asta înțelegeți dumneavoastră că înseamnă să faci curte, să fii

îndrăgostit? Nu puteți să vă deranjați să parcurgeți şase kilometri călare pe un drum liber ca să o vedeți pe cea cu care urmează să vă căsătoriți? Ce fel de sânge aveți în vine, *Señor*?

Doña Catalina auzi aceste cuvinte şi porni către ei din partea opusă a verandei, făcându-i fiicei ei semne pe care *Señorita* Lolita refuză să le observe.

— Cel care îmi va fi soț trebuie să mă curteze şi să îmi câştige dragostea, continuă fata. Trebuie să îmi fure inima. Credeți cumva că sunt o simplă băştinaşă cu pielea de bronz care îl acceptă pe primul bărbat care îi cere mâna? Cel cu care mă voi căsători trebuie să fie un bărbat care să aibă destulă patimă în suflet ca să mă dorească. Vreți să trimiteți un servitor să vină să cânte sub fereastra mea? Da, am auzit, *Señor*! Trimiteți-l, *Señor*, şi o să torn apă fiartă pe el, o să-i albesc pielea roşie! *Buenas dias*[33], *Señor*!

*Señor*ita Lolita îşi dădu mândră capul pe spate, îşi ridică puțin poalele rochiei cu multe văluri de mătase şi trecu pe lângă el valvârtej, ignorând-o şi pe mama ei. Doña Catalina scoase un geamăt în numele speranțelor sale ruinate. Don Diego Vega se uită după *Señor*ita, care era nespus de grăbită, îşi scarpină tâmpla gânditor şi se uită spre calul său.

— Cred... cred că este supărată pe mine, zise el, pe tonul său timid.

[33] *Buenas dias* (span.) – Bună ziua! Formulă de salut, la întâlnire sau la despărțire, în timpul zilei. (N. tr.).

Capitolul 7
UN CU TOTUL ALT OM

Don Carlos nu pierdu nici o clipă şi ieşi din nou grăbit pe verandă – având în vedere că ascultase totul şi astfel ştia tot ce se întâmplase – şi se strădui să îl împace pe Don Diego Vega, care nu se simţea deloc în largul lui. Cu toate că era copleşit de consternare, Don Carlos îşi impuse să adopte o atitudine relaxată şi să râdă în barbă.

— Femeile sunt schimbătoare şi visătoare, *Señor*, zise el. Câteodată se întorc împotriva celor pe care de fapt îi adoră. Nu ai cum să desluşeşti ce se întâmplă în mintea unei femei – nici ele nu pot să explice exact ce simt.

— Dar nu... nu înţeleg, zise Don Diego cu respiraţia întretăiată. Mi-am ales cuvintele cu grijă. Nu cred că am spus ceva care să o fi putut jigni sau supăra pe *Señor*ita!

— Din câte am auzit, ea ar vrea să fie curtată cum se obişnuieşte. Nu e cazul să disperaţi, *Señor*. Şi eu, şi mama ei am fost de acord că eşti potrivit pentru a fi soţul ei. De cele mai multe ori se întâmplă ca o domnişoară să se opună până la un punct unui pretendent, pentru ca apoi să cedeze. Se pare că asta face ca împăcarea să fie şi mai dulce. Poate că data viitoare când ne vei vizita va fi mai înţelegătoare; sunt convins de asta.

Aşa că Don Diego îi strânse mâna lui Don Carlos Pulido, încalecă şi porni încet pe cărare; Don Carlos se întoarse cu spatele către călăreţ şi intră în casă pentru a vorbi cu soţia şi cu fiica sa. A rămas în picioare în faţa celei din urmă, cu mâinile în şold, privind-o oarecum mâhnit.

— Este cea mai bună partidă din tot ţinutul! se jeluia Doña Catalina, ştergându-se la ochi cu o batistuţă delicată de dantelă.

— Este bogat şi are o poziţie socială de vază, dacă ar fi ginerele meu aş putea da uitării toate ghinioanele pe care le-am avut până acum, declară Don Carlos, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul fiicei sale.

— Are o casă superbă şi o hacienda pe deasupra, cei mai valoroşi cai din împrejurimile *pueblo* Reina de Los Angeles şi este unicul moştenitor al considerabilei averi a tatălui său, zise Doña Catalina.

— Nu trebuie decât să şoptească un cuvânt la urechea excelenței sale guvernatorul şi poate ridica sau coborî un om, adăugă Don Carlos.

— Este chipeş... ținu să completeze Doña Catalina.

— Asta nu pot să neg! exclamă *Señorita* Lolita, ridicându-şi capul cu trăsături frumoase şi înfruntându-şi curajoasă părinții cu o privire mistuitoare. Asta mă înfurie! Dacă ar vrea, omul acesta ar putea fi un pretendent perfect! Cum se poate mândri o fată cu bărbatul său atunci când acesta nu s-a uitat niciodată la altă femeie şi drept urmare nu a ales-o pe ea după ce a dansat şi a vorbit cu altele sau după ce le-a făcut curte altora?

— Te-a preferat pe tine în locul oricărei alteia, altfel nu ar fi venit astăzi până aici, spuse Don Carlos.

— Şi cât trebuie să îl fi obosit drumul! zise fata. De ce acceptă ca tot ținutul să râdă de el? Este chipeş, bogat şi talentat. Se bucură de o sănătate înfloritoare şi ar putea să fie un model pentru ceilalți tineri. Şi totuşi sunt convinsă că abia dacă are destulă energie ca să se îmbrace.

— Pe mine mă depăşeşte situația întru totul! se jelui Doña Catalina. Când eram eu tânără nu se întâmpla aşa ceva! Vine un bărbat onorabil să îți ceară mâna...

— Poate că m-aş uita la el dacă ar fi mai mult bărbat decât onorabil, zise *Señorita*.

— Trebuie să te uiți bine la el, adăugă Don Carlos într-o manieră destul de autoritară. Nu poți să arunci pe fereastră o asemenea ocazie. Gândeşte-te bine, fiica mea! Fii mai bine-dispusă data viitoare când va veni Don Diego.

Apoi se duse grăbit în curtea interioară cu pretextul că voia să îi spună ceva unui servitor, dorindu-şi de fapt să plece de la locul discuției. Don Carlos îşi dovedise curajul în tinerețe, iar acum era un om mai înțelept şi drept urmare ştia că e mai bine să nu asişti la o ceartă între femei.

Cât de curând sosi ora siestei şi *Señorita* Lolita ieşi în curtea interioară şi se aşeză pe o bancă din apropierea fântânii. Don Carlos moțăia pe verandă, Doña Catalina era în camera sa, iar servitorii dormeau care încotro. Însă, *Señorita* Lolita nu putea dormi, pentru că îi treceau prin minte tot felul de gânduri.

Bineînțeles, ştia dificultățile cu care se confrunta tatăl ei, pentru că acesta nu mai putuse să o ascundă de mult şi, firește, îşi dorea să îi ştie iar lipsit de griji. Ştia la fel de bine că dacă s-ar fi căsătorit cu Don Diego Vega problemele tatălui ei ar fi luat sfârşit.

Un Vega ar fi avut grijă ca rudele soției sale să aibă o situație cât se poate de bună.

Își aduse aminte de chipul frumos al lui Don Diego și se întrebă cum ar fi dacă ar fi fost luminat de puterea iubirii și a pasiunii. „Păcat că este atât de lipsit de viață", își spuse ea. Dar cum să se mărite cu un bărbat care a sugerat că ar trimite un servitor indian să îi cânte o serenadă în locul lui!

Susurul apei îi dădu o stare de somnolență și se ghemui pe un capăt al băncii, odihnindu-și obrazul pe mâna ei micuță, părul negru căzându-i în valuri până la pământ.

Se trezi dintr-odată când cineva o atinse pe braț. Se ridică repede în capul oaselor și ar fi țipat cu siguranță dacă nu i-ar fi pus cineva mâna la gură.

Înaintea ei stătea un bărbat învăluit într-o pelerină lungă, cu chipul ascuns în spatele unei măști negre; *Señorita* Lolita nu putea să-i vadă decât ochii scânteietori. Auzise descrieri ale tâlharului Zorro și bănuia că era el. Inima ei aproape că încetase să mai bată, într-atât era de speriată.

— *Señorita*, nu spuneți nici un cuvânt și nu veți păți nimic, șopti bărbatul pe un ton răgușit.

— Sunteți... sunteți... zise ea cu respirația tăiată. El se dădu înapoi, își descoperi capul și făcu o plecăciune joasă în fața ei.

— Ați ghicit, fermecătoare *Señorita*, zise el. Sunt cunoscut sub numele de *Señor* Zorro, Blestemul din Capistrano.

— Și... sunteți aici...

— Nu vreau să vă fac nici un rău, nici dumneavoastră și nici altcuiva din această hacienda, *Señorita*. Îi pedepsesc pe cei nedrepți, iar tatăl dumneavoastră nu face parte dintre ei. Îl admir foarte mult. Pe cei care îl persecută i-aș pedepsi bucuros, dar de el nu m-aș atinge.

— Vă... vă mulțumesc, *Señor*.

— Sunt obosit și această hacienda este un loc perfect de odihnă, zise el. Știam, de asemenea, că este vremea siestei și am crezut că toată lumea avea să doarmă. Îmi pare rău că v-am trezit, *Señor*ita, dar am simțit că trebuia să vă vorbesc. Frumusețea dumneavoastră răpitoare ar da grai și unui mut pentru ca acesta să vă poată ridica în slăvi.

Señorita Lolita avu delicatețea de a roși.

— Mi-aș dori ca frumusețea mea să îi afecteze și pe alții, zise ea.

— Și nu este așa? Este oare cu putință să duceți lipsă de pretendenți? Este de neconceput!

— Şi totuşi aşa este, *Señor*. Puțini au curajul să caute o alianță cu familia Pulido, de vreme ce nu este în grațiile celor de la putere. Ar fi cineva, un pretendent, continuă ea. Însă nu pare să pună prea mult suflet în atențiile sale.

— Ha! Un leneş când vine vorba de dragoste... Ce îl supără? Este cumva bolnav?

— Este atât de bogat încât presupun că are senzația că nu trebuie decât să o ceară şi orice domnişoară va fi de acord să îl ia de soț.

— Ce imbecil! Pețitul este savoarea unei idile!

— Dar dumneavoastră, *Señor*? Ar putea veni cineva şi riscați să fiți văzut! Ați putea fi prins!

— Şi nu doriți ca tâlharii la drumul mare să fie prinşi? S-ar putea ca tatăl dumneavoastră să îşi reîntregească averea dacă m-ar prinde el. Din câte am înțeles, guvernatorul este foarte contrariat din cauza demersurilor mele.

— Ar fi mai bine să plecați, zise ea.

— Inima vă este plină de compasiune. Ştiți că pentru mine capturarea înseamnă o moarte sigură. Şi totuşi trebuie să îmi asum acest risc şi să mai zăbovesc o vreme.

Se aşează pe bancă şi *Señorita* Lolita se dădu cât mai departe de el. Apoi, intenționa să se ridice.

Señor Zorro îi anticipase această mişcare. O apucă de o mână şi înainte ca ea să poată ghici ce avea de gând, *Señor* Zorro se aplecă, îşi ridică partea de jos a măştii şi îşi lipi buzele de palma rozalie şi umedă a fetei.

— *Señor*! strigă ea, trăgându-şi imediat mâna.

— Scuzați-mi îndrăzneala, însă un bărbat trebuie să îşi exprime sentimentele, zise el. Tot ce sper este că nu v-am ofensat într-o asemenea măsură încât să nu mă puteți ierta.

— Plecați, *Señor*, altfel voi striga!

— Şi-mi veți semna astfel condamnarea la moarte?

— Sunteți un tâlhar la drumul mare!

— Şi totuşi iubesc viața la fel ca toți oamenii.

— Voi striga, *Señor*! Se oferă o recompensă pentru prinderea dumneavoastră.

— Nişte mâini atât de frumoase nu s-ar putea atinge de bani pătați cu sânge. Ah, *Señorita*, sunteți atât de neîndurătoare! îi puneți inima pe jar unui bărbat numai prin simpla prezență. Un cuvânt desprins de pe buzele dumneavoastră încântătoare ar face un bărbat să se lupte şi cu o armată. *Señor*ita, un bărbat şi-ar da

viața într-o clipită pentru a vă apăra. Aveți atâta grație, o frumusețe atât de fragedă!

— Vă spun pentru ultima oară, *Señor*! Să ştiți că voi țipa şi numai dumneavoastră veți fi responsabil pentru ce se va întâmpla!

— Lăsați-mă să vă sărut mâna încă o dată, după care voi pleca!

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva!

— Atunci aici voi rămâne până când vor veni şi mă vor lua. Sunt convins că nu voi avea mult de aşteptat. Din câte am înțeles, masivul sergent Gonzales se îndreaptă către hacienda şi este posibil să îmi fi dat de urmă. Probabil că va fi însoțit de un număr mare de soldați...

— *Señor*, pentru numele lui Dumnezeu...

— Doar un ultim sărut!

*Señor*ita Lolita se întoarse şi îi întinse mâna, iar el îşi lipi buzele de palma ei pentru a doua oară.

Apoi, simți cum *Señor* Zorro o întorcea încet către el şi ochii ei priviră lung în ai lui. Se simți cuprinsă de un fior. Îşi dădu seama că încă o mai ținea de mână şi îşi retrase brațul numaidecât. Îi întoarse spatele, traversă în fugă curtea interioară şi intră în casă.

Señorita Lolita se opri în dreptul unei ferestre şi îl urmări de după draperii, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. *Señor* Zorro se duse încet la fântână, se aplecă şi bău. Apoi, îşi puse *sombrero*-ul, se uită o dată spre casă şi plecă cu paşi maiestuoşi. Lolita auzi zgomotul copitelor unui cal care se depărta în galop.

— Un tâlhar... dar totuşi un bărbat adevărat! De-ar fi Don Diego măcar pe jumătate la fel de pasional şi curajos!

Capitolul 8
STRATEGIA LUI DON CARLOS

Señorita Lolita plecă de lângă fereastră, bucurându-se că nimeni altcineva nu îl văzuse pe *Señor* Zorro şi nu aflase de vizita sa. Petrecu a doua parte a zilei pe verandă, brodând o dantelă şi cercetând drumul prăfuit care ducea spre El Camino Real.

Se lăsă seara, iar indienii aprinseră focuri mari în faţa colibelor de chirpici, strângându-se în jurul acestora pentru a găti, a mânca şi a vorbi despre întâmplările din ziua aceea. Între timp, la hacienda fusese pregătită cina şi familia era pe cale să ia masa. La un moment dat, bătu cineva la uşă.

Un indian fugi să deschidă. *Señor* Zorro intră în cameră cu paşi mari. Îşi descoperi capul, făcu o plecăciune şi apoi se îndreptă şi îi privi pe Doña Catalina, care rămăsese fără cuvinte şi pe Don Carlos, care era înspăimântat.

— Vă rog să mă scuzaţi că am venit nepoftit, zise el. Sunt cel căruia i se spune *Señor* Zorro. Însă nu aveţi de ce să vă temeţi, pentru că nu am venit cu intenţia de a vă jefui.

Don Carlos se ridică încetişor, în timp ce *Señor*ita Lolita rămase cu respiraţia tăiată în faţa curajului de care dădea dovadă tâlharul, temându-se că avea să menţioneze vizita sa din acea după-amiază, despre care ea nu îi vorbise mamei ei.

— Ticălosule! tună Don Carlos. Cum îndrăzneşti să intri în casa unor oameni cinstiţi?

— Nu sunt duşmanul dumneavoastră, Don Carlos! răspunse *Señor* Zorro. Mai mult, unele dintre faptele mele ar putea fi pe placul unui om care ştie ce înseamnă să fii persecutat.

Don Carlos ştia că era adevărat, însă era prea înţelept pentru a o recunoaşte şi astfel să îşi declare trădarea. Cel de Sus ştia că şi aşa nu era în relaţii bune cu guvernatorul şi nu ar fi făcut decât să îl insulte şi mai tare dacă ar fi fost amabil cu omul pentru a-l cărui trup neînsufleţit excelenţa sa oferea o recompensă.

— De ce ai venit aici? întrebă el.

— Fac apel la ospitalitatea dumneavoastră, *Señor*. Cu alte cuvinte, aş dori ceva de mâncare şi de băut. Sunt un *caballero* şi vă adresez această cerere din această poziţie.

— Indiferent ce sânge nobil ţi-a curs cândva în vine, faptele tale

l-au pângărit! zise Don Carlos. Un hoț şi un tâlhar la drumul mare nu are nici un drept să ceară să fie primit în această *hacienda*.

— Să înțeleg că vă este teamă să îmi dați de mâncare pentru că s-ar putea ca asta să ajungă la urechile guvernatorului, răspunse *Señor* Zorro. Puteți să spuneți că ați fost obligat să o faceți. Şi chiar acesta este adevărul!

Şi astfel scoase un pistol dintre faldurile pelerinei. Doña Catalina țipă şi leşină, iar *Señor*ita Lolita se făcu mică în scaun de frică.

— Ticălos este o descriere gingaşă pentru un om care sperie femeile! exclamă furios Don Carlos. Dacă alternativa este moartea, vei primi ceva de mâncare şi de băut. Dar te rog să te porți ca un caballero şi să mă laşi să o duc pe soția mea în camera alăturată şi să chem o servitoare să aibă grijă de ea.

— Desigur, spuse *Señor* Zorro. *Señor*ita rămâne aici ca garanție a faptului că vă veți întoarce şi că nu veți face nici o imprudență.

Don Carlos se uită la el, apoi la fată şi văzu că celei din urmă nu îi era teamă. Îşi luă soția în brațe şi o duse în cealaltă cameră, strigând după servitori.

Señor Zorro înconjură masa, făcu din nou o plecăciune în fața Lolitei şi se aşează lângă ea.

— Numai un nesăbuit ar face aşa ceva, ştiu, dar a trebuit să vă mai văd o dată chipul luminos, zise el.

— *Señor*!

— *Señorita*, întâlnirea cu dumneavoastră din această după-amiază a stârnit o furtună în inima mea. Atingerea mâinii dumneavoastră m-a făcut să încep o nouă viață!

Lolita îşi întoarse chipul, roşu ca focul, într-o parte, iar *Señor* Zorro se apropie de ea şi întinse mâna după a ei, însă ea şi-o retrase.

— *Señorita*, este posibil ca dorința de a auzi glasul dumneavoastră cristalin să mă facă să revin foarte des, zise el.

— *Señor*! Nu trebuie să mai reveniți niciodată! Am fost îngăduitoare azi după-amiază, însă nu se mai poate repeta. Data viitoare voi striga şi veți fi capturat.

— Nu ați putea fi atât de crudă, spuse el.

— Dumneavoastră ați fi singurul responsabil, *Señor*.

În acel moment se întoarse în cameră Don Carlos. *Señor* Zorro se ridică şi făcu din nou o plecăciune.

— Sper că soția dumneavoastră şi-a revenit din leşin, zise el. Regret că pistolul meu nevrednic a fost cel care a făcut-o să îşi

piardă cunoştinţa.

— Şi-a revenit, spuse Don Carlos. Parcă spuneai că voiai ceva de mâncare şi de băut? Dacă stau să mă gândesc, *Señor*, ai făcut totuşi nişte lucruri pe care le-am admirat şi, pentru o vreme, te voi trata ca şi când ai fi un oaspete obişnuit. Un servitor va aduce bucatele, imediat.

Don Carlos se duse la uşă, chemă un indian şi îi porunci să aducă mâncarea. Don Carlos era foarte mulţumit de el însuşi. Momentul în care o dusese în camera alăturată pe soţia sa fusese ocazia pe care o aşteptase. Chemase mai mulţi servitori şi printre ei se numărase şi unul de încredere. Don Carlos îi ordonase să încalece pe cel mai iute cal şi să se ducă, într-un suflet, până în *pueblo*, pentru a da alarma şi a anunţa că *Señor* Zorro era la *hacienda* Pulido.

Acum, scopul său era ca *Señor* Zorro să zăbovească acolo cât mai mult. Ştia că aveau să vină soldaţii şi că tâlharul urma să fie ucis sau prins şi nu se îndoia că guvernatorul avea să recunoască faptul că se cuvenea ca Don Carlos să fie răsplătit pentru ce făcuse.

— Trebuie să fi avut parte de nişte aventuri nemaipomenite, *Señor*, spuse Don Carlos, întorcându-se la masă.

— Nu au fost foarte multe, dar nici puţine, recunoscu tâlharul.

— A fost, de exemplu, întâmplarea aceea din Santa Barbara. Nu am aflat niciodată toată povestea.

— Nu îmi place să vorbesc despre faptele mele, *Señor*.

— Vă rog, îi spuse *Señorita* Lolita, aşa că, pentru moment, *Señor* Zorro uită de scrupule.

— De fapt, nu a fost nimic remarcabil, zise el. Am ajuns în apropierea oraşului Santa Barbara la asfinţit. Acolo este un individ care are un magazin, iar omul acesta îi maltrata pe indieni şi fura de la călugări. Le cerea acestora să îi vândă produse de la misiune şi apoi se plângea că nu se acoperea greutatea stabilită, ceea ce însemna că oamenii guvernatorului îi obligau pe călugări să suplimenteze cantitatea. Aşa că am decis să îl pedepsesc pe acest vânzător.

— Continuă, *Señor*, vă rog, zise Don Carlos, aplecându-se înainte în semn de mare interes.

— Am descălecat în faţa uşii locuinţei sale şi am intrat. Înăuntru mai erau vreo şase oameni care îi vindeau ceva. Am scos pistolul, le-am spus să se ducă într-un colţ şi i-am poruncit vânzătorului să vină în faţa mea. L-am speriat destul de tare şi l-

am obligat să scoată banii pe care îi ținea într-o ascunzătoare. Apoi l-am lovit cu un bici de-al lui, luat de pe perete şi i-am spus de ce am făcut-o.

— Fantastic! strigă Don Carlos.

— Apoi am sărit în şa şi m-am făcut nevăzut. M-am oprit în dreptul colibei unui indian şi am luat o hârtie pe care am scris că sunt prietenul celor asupriți. Cum mă simțeam deosebit de sigur pe mine în acea seară, am galopat până în fața *presidio*-ului, l-am dat la o parte pe cel care păzea intrarea – a crezut că eram un mesager – şi am țintuit hârtia de uşa de la intrare. Chiar atunci au ieşit soldații ca o furtună. Am tras câteva focuri de armă pe deasupra capetelor lor şi am pornit călare spre dealuri, înainte ca aceştia să apuce să se dezmeticească.

— Şi ai scăpat! exclamă Don Carlos.

— Tot ce pot să spun este că acum sunt aici.

— Şi de ce este guvernatorul atât de pornit împotriva ta, *Señor*? întrebă Don Carlos. Sunt alți tâlhari pentru care nu arată nici cel mai mic interes.

— Ha! Am avut o confruntare directă cu excelența sa. El venea cu afaceri spre Santa Barbara din San Francisco de Asis, înconjurat de o escortă de soldați. S-au oprit să se răcorească la un pârâu; soldații s-au dus care încotro în timp ce guvernatorul a rămas de vorbă cu prietenii săi. Eu stătusem ascuns în pădure şi am țâşnit dintr-odată, năpustindu-mă asupra lor. Am ajuns imediat la uşa trăsurii, care rămăsese deschisă. I-am pus pistolul la tâmplă şi i-am ordonat să îmi dea punga plină ochi cu bani. Ceea ce a şi făcut. Apoi am trecut ca vântul printre soldații săi, ceea ce i-a nemulțumit peste măsură pe unii dintre ei...

— Şi ai scăpat din nou! strigă Don Carlos.

— Sunt aici! încuviință *Señor* Zorro. Servitorul aduse o tavă cu mâncare şi o puse în fața tâlharului, dându-se înapoi cât putu de repede. Ochii îi trădau frica, iar mâinile îi tremurau, pentru că umblau multe poveşti prin târg despre acest *Señor* Zorro şi despre brutalitatea sa, însă nici una dintre ele nu era adevărată.

— Vă rog să mă scuzați, zise *Señor* Zorro, dar trebuie să vă cer să luați loc în partea opusă a camerei. Sunt nevoit să ridic partea de jos a măştii de fiecare dată când iau o înghițitură şi nu vreau să îmi dezvălui identitatea. Voi pune pistolul pe masă, astfel, vă demonstrez că nu am nici un plan ascuns. Şi acum, Don Carlos Pulido, voi onora bucatele pe care mi le-ați oferit.

Don Carlos şi fiica sa se aşezară unde li se spusese şi banditul

începu să mănânce cu poftă. Se oprea din când în când şi vorbea cu ei; o dată chiar îi ceru lui Don Carlos să pună să se mai aducă vin, declarând că de un an nu mai gustase unul atât de bun.

Don Carlos îi făcu bucuros pe plac. Încerca să câştige timp. Ştia cât de iute era calul indianului şi bănuia că acesta trebuia să fi ajuns deja la *presidio*-ul din Reina de Los Angeles şi că soldaţii erau pe drum. Doar de ar fi reuşit să îl reţină pe *Señor* Zorro până veneau ei!

— Am aranjat să fie pregătite nişte merinde pe care să le iei cu tine, *Señor*, zise el. Permite-mi să mă duc să le iau. Fiica mea îţi va ţine companie.

Señor Zorro încuviinţă din cap şi Don Carlos ieşi grăbit din cameră. Însă nerăbdarea îl împinse pe Don Carlos să facă o greşeală. Nu se obişnuia ca o fată să fie lăsată singură în compania unui bărbat, care se ştia că era proscris. *Señor* Zorro ghici imediat că Don Carlos plecase cu un anumit scop. Un alt lucru ciudat era că un om de nivelul lui nu putea să se ducă el însuşi să ia pachetul cu mâncare, când ar fi putut să o facă servitorii pe care îi putea chema numai cu o bătaie din palme. De fapt, Don Carlos se dusese în camera alăturată pentru a merge la fereastră şi a verifica dacă nu se auzeau tropote de cai.

— *Señor*! şopti Lolita din partea cealaltă a camerei.

— Ce este, *Señor*ita?

— Trebuie să plecaţi în clipa asta. Mă tem că tatăl meu a chemat soldaţii.

— Şi sunteţi atât de amabilă să mă avertizaţi?

— Credeţi că vreau să fiţi prins aici? Credeţi că vreau să asist la lupte şi la vărsare de sânge? întrebă ea.

— Acesta este singurul motiv, *Señorita*!

— Plecaţi, *Señor*!

— Îmi este foarte greu să mă dezlipesc de prezenţa dumneavoastră fermecătoare, *Señor*ita. Îmi permiteţi să vin cu ocazia următoarei sieste?

— Pentru Dumnezeu, în nici un caz! *Señor* Zorro, trebuie să înceteze povestea aceasta! Vedeţi-vă de drum şi fiţi cu băgare de seamă! Aţi făcut nişte lucruri pe care le admir şi, drept urmare, nu vreau să fiţi prins. *Señor*, mergeţi spre nord, chiar până la San Francisco de Asis şi deveniţi un om cinstit. Aşa este cel mai bine.

— Aţi vorbit ca o măicuţă! zise el.

— Nu plecaţi, *Señor*!

— Dar tatăl dumneavoastră s-a dus să îmi aducă mâncarea de

drum. Şi cum aş putea să plec fără să îi mulţumesc pentru cina pe care mi-a oferit-o?

Atunci se întoarse în cameră Don Carlos, iar *Señor* Zorro îşi dădu seama după expresia de pe chipul său că soldaţii se apropiau. Don Carlos puse un pachet pe masă.

— Nişte bucate pe care să le iei cu tine, *Señor*, spuse el. Şi ne-am dori să ne mai desfătăm cu poveştile tale înainte să îţi continui drumul presărat cu pericole.

— *Señor*, am vorbit deja prea mult despre mine, ceea ce îi este impropriu unui *caballero*. Ar fi mai bine să vă mulţumesc şi să vă părăsesc.

— *Señor*, rămâi măcar să bei încă o cană cu vin.

— Don Carlos, spuse *Señor* Zorro, mă tem că soldaţii sunt prea aproape.

Stăpânul casei păli la auzul acestor cuvinte, pentru că tâlharul îşi luase pistolul şi Don Carlos se temea că avea să plătească pentru ospitalitatea sa fățarnică. Însă *Señor* Zorro nu dădu nici un semn că ar fi intenționat să tragă.

— Vă iert pentru încălcarea regulilor ospitalității, Don Carlos, pentru că sunt proscris şi este un preț pus pe capul meu, zise el. Şi nici nu vă port ranchiună din această cauză. *Buenas noches*[34], *Señorita*! *Señor*, *adiós*[35]!

În acel moment, năvăli pe uşă un servitor îngrozit, care nu ştia exact ce se întâmplase în acea seară.

— Stăpâne! Au venit soldaţii! strigă el. Înconjoară casa!

[34] *Buenas noches* (span.) – Bună seara! Formulă de salut, la întâlnire sau la despărțire, în timpul serii. (N. tr.).

[35] *Adiós* (span.) – Adio! Rămas bun! (N. tr.).

Capitolul 9
SĂBII ÎNCRUCIŞATE

Pe masă, chiar în mijlocul ei, era un sfeşnic impunător în care ardeau vesele cinci lumânări. Dintr-o mişcare, *Señor* Zorro se năpusti spre el şi îl aruncă pe podea, stingându-le pe toate într-o clipită, cufundând camera în întuneric.

Evită atacul în forță al lui Don Carlos, ajungând din doi paşi în partea cealaltă a camerei, dând dovadă de o mare agilitate, fără să facă nici cel mai mic zgomot care i-ar fi putut trăda poziția. Pentru numai o secundă, *Señorita* Lolita simți brațul unui bărbat în jurul taliei, strângând-o uşor, simți respirația pe obraz şi auzi o voce şoptindu-i la ureche:

— Pe curând, *Señorita*!

Don Carlos urla ca un nebun la soldați, îndemnându-i în casă. Unii dintre ei băteau deja furtunos la uşa de la intrare. *Señor* Zorro ieşi repede din cameră şi intră în cea alăturată, care se nimeri să fie bucătăria. Servitorii indieni fugiră din calea sa de parcă ar fi fost o fantomă. Imediat, stinse lumânările care ardeau acolo.

Apoi, alergă până la uşa care dădea spre curtea interioară şi scoase un strigăt care era o combinație între un urlet şi un geamăt, unul cum nu mai fusese auzit până atunci la *hacienda* Pulido.

În timp ce soldații năvăliră pe uşa de la intrare şi Don Carlos ceru să i se aducă o torță ca să aprindă din nou lumânările dinspre curtea interioară se auzi un zgomot din ce în ce mai şters de copite. Soldații ghiciră imediat că trebuia să fie vorba despre un cal puternic, care se depărta la galop.

Tropotele se stinseră, însă soldații observaseră în ce parte se dusese.

— Ne scapă ticălosul! strigă sergentul Gonzales, în calitate de conducător al poterii. Pe cai şi după el! Îi dau o treime din recompensă celui care îl prinde!

Sergentul masiv ieşi ca o furtună din casă, cu oamenii săi după el, încălecară în grabă şi porniră în noapte ca nişte nebuni, ghidându-se după zgomotul copitelor.

— Lumină! Lumină! urla Don Carlos în casă.

Un servitor sosi cu o făclie şi numaidecât lumânările fură aprinse. Don Carlos stătea în mijlocul camerei cu pumnii încleştați de frustrare pentru că nu putea face nimic. *Señorita* Lolita stătea ghemuită într-un colț, în ochi citindu-se teama. Doña Catalina,

care acum îşi revenise de-a binelea din leşin, veni din camera ei pentru a afla ce declanşase acea stare de agitaţie generală.

— A scăpat nemernicul! zise Don Carlos. Să sperăm că îl vor prinde soldaţii.

— Măcar el este isteţ şi curajos, spuse *Señorita* Lolita.

— Nu pot să neg asta, dar este un pungaş şi un tâlhar la drumul mare! răcni Don Carlos. De ce vine să mă chinuie tocmai pe mine?

Señorita Lolita se gândi că ştia răspunsul, dar ea ar fi fost ultima persoană care să le fi explicat asta părinţilor ei. Încă mai era puţin îmbujorată din cauza atingerii celui care o ţinuse de talie şi cuvintelor care îi fuseseră şoptite la ureche.

Don Carlos trântise uşa de la intrare de perete şi rămase în prag, cu urechile ciulite. Auzi din nou un zgomot de copite.

— Aduceţi-mi sabia! îi strigă el unui servitor. Vine cineva! S-ar putea să fie tot nemernicul! Pe toţi sfinţii, este un singur călăreţ!

Calul se opri, iar un bărbat traversă veranda şi intră grăbit în cameră.

— Slavă Cerului! zise Don Carlos.

Nu era tâlharul, ci căpitanul Ramón, comandantul *presidio*-ului din Reina de Los Angeles.

— Unde sunt oamenii mei? strigă căpitanul.

— Au plecat, *Señor*! Au plecat după tâlharul acela mişel! îl puse la curent Don Carlos.

— A scăpat?

— Da, cu toate că oamenii tăi înconjuraseră casa. A zvârlit lumânările pe jos, a fugit în bucătărie...

— Şi îl urmăresc?

— Îndeaproape, *Señor*.

— Ha! Să sperăm că vor prinde pasărea asta rară. Este ca un ghimpe în coasta armatei. Nu reuşim să îl prindem şi din cauza asta guvernatorul ne trimite curieri cu mesaje sarcastice. Acest *Señor* Zorro este un domn inteligent, dar tot va fi prins până la urmă!

Atunci, căpitanul Ramón înainta în cameră şi observă doamnele. Îşi descoperi capul şi făcu o plecăciune în faţa lor.

— Vă rog să îmi iertaţi intrarea furtunoasă, zise el. Când este la datorie, un ofiţer nu...

— Vă iertăm cu dragă inimă, spuse Doña Catalina. Nu ştiu dacă aţi cunoscut-o pe fiica mea...

— Mi-e teamă că nu am avut încă onoarea.

Doña Catalina făcu prezentările, iar Lolita se retrase în colțul ei, cercetând soldatul. Nu era urât... era înalt şi avea o ținută frumoasă, îmbrăcat cu o uniformă impunătoare şi cu sabia prinsă la cingătoare. Cât despre căpitan, el nu o mai văzuse niciodată pe Lolita până atunci, pentru că îşi luase în primire postul de la Reina de Los Angeles abia cu o lună în urmă, după ce fusese transferat de la Santa Barbara.

Dar acum că o privi o dată, o mai privi o dată şi încă o dată. Căpitanul avea o sclipire în ochi, care o bucură pe Doña Catalina. Dacă Lolita nu se îndura să îl placă pe Don Diego Vega poate că avea să îl placă pe acest căpitan Ramón şi dacă s-ar fi căsătorit cu un ofițer, ar fi însemnat că familia Pulido avea să fie cât de cât protejată.

— Acum s-a lăsat noaptea şi nu mai pot să îmi găsesc oamenii, zise căpitanul, aşa că, dacă nu vă cer prea mult, voi rămâne aici şi îi voi aştepta să se întoarcă.

— Chiar te rog, spuse Don Carlos. Ia loc, *Señor*, şi voi trimite un servitor să îți aducă un pahar cu vin.

— Clipele de libertate ale acestui *Señor* Zorro sunt numărate, zise căpitanul după ce gustă vinul şi îl declară unul de excepție. Din când în când apare cineva ca el care îşi face de cap o vreme, dar niciodată nu durează mult. Până la urmă, tot ajunge în mâinile justiției.

— Aşa este, zise Don Carlos. Astă seară individul chiar s-a lăudat cu isprăvile lui.

— Eu eram comandantul *presidio*-ului din Santa Barbara pe vremea când a făcut celebra vizită, spuse căpitanul. La momentul acela eram plecat la o casă din apropiere. Altfel ar fi stat lucrurile dacă aş fi fost acolo. Nici astă-seară nu eram la *presidio* când s-a dat alarma, ci în vizită la un prieten. Acesta este motivul pentru care nu am sosit odată cu soldații. Am venit de îndată ce am fost anunțat. Se pare că acest *Señor* Zorro ştie unde mă duc şi are grijă să nu îmi dea posibilitatea de a-l înfrunta. Sper totuşi că ne vom întâlni într-o zi.

— Credeți că l-ați putea birui, *Señor*? întrebă Doña Catalina.

— Fără îndoială! Am înțeles că de fapt nu este un spadasin atât de strălucit pe cât se zice. Este adevărat că l-a umilit pe sergentul meu, dar asta este o cu totul altă problemă – şi dacă nu mă înşel a ținut un pistol într-o mână şi sabia în cealaltă în timpul duelului. Cred că voi termina repede cu el.

Într-un colț al camerei era un dulap care avea acum uşa

întredeschisă.

— Individul ăsta trebuie să moară! continuă căpitanul Ramón. Se comportă ca un sălbatic. Din câte am auzit este însetat de sânge, omoară în stânga şi în dreapta. Se zice că a terorizat nordul, regiunea de lângă San Francisco de Asis. A ucis pe oricine i-a ieşit în cale, a insultat femeile…

Uşa de la dulap se deschise la perete… şi *Señor* Zorro îşi făcu apariţia în cameră, răcnind:

— Trebuie să plăteşti pentru aceste cuvinte, *Señor*, pentru că nu sunt altceva decât minciuni sfruntate!

Don Carlos se întoarse spre el şi i se tăie respiraţia de uimire. Doña Catalina simţi deodată cum i se înmoaie genunchii şi căzu într-un scaun. *Señorita* Lolita fu oarecum mândră de reacţia hoţului şi se temu pentru el.

— Cre… credeam că ai fugit, spuse Don Carlos mai mult decât uimit.

— Ha! A fost o păcăleală! Calul meu a fugit fără mine!

— Şi nici că vei mai fugi acum! strigă căpitanul Ramón, pregătindu-şi sabia.

— Înapoi, *Señor*! strigă Zorro, scoţând pistolul într-o clipită. Mă voi duela bucuros cu tine, însă trebuie să fie un duel corect. Don Carlos, treceţi în faţa soţiei şi fiicei dumneavoastră şi retrageţi-vă în colţ cât timp mă voi duela cu acest mincinos. Nu vreau să se afle că încă mai sunt aici!

— Credeam… că ai fugit! repetă Don Carlos, lăsând impresia că nu putea să se gândească la nimic altceva. A făcut totuşi aşa cum îi ceruse *Señor* Zorro.

— A fost o păcăleală! zise din nou tâlharul, râzând. Am un armăsar de excepţie. M-aţi auzit, poate, scoţând un strigăt straniu. Calul meu este dresat să asculte de acest strigăt. Porneşte iute la galop, făcând mult zgomot, iar soldaţii pleacă pe urmele sale. După ce parcurge o distanţă destul de mare se duce într-o parte a drumului şi se opreşte. După ce trece potera prin dreptul lui, se întoarce şi mă aşteaptă. Sunt sigur că acum trebuie să fie în curtea interioară. Mă voi duce la el şi voi pleca, imediat ce îl voi pedepsi pe domnul căpitan!

— Folosindu-te de un pistol! strigă Ramón.

— Voi pune pistolul pe masă, iată! Şi acolo va rămâne atâta timp cât Don Carlos va sta în colţ alături de soţia şi fiica sa. Să începem, domnule căpitan!

Señor Zorro îşi ridică sabia şi căpitanul Ramón porni atacul cu

un strigăt de bucurie. Căpitanul era cunoscut ca fiind un spadasin redutabil şi era evident că *Señor* Zorro o ştia. La început fu prudent, zădărnicindu-i toate încercările, având mai degrabă o atitudine defensivă decât ofensivă.

Căpitanul îl făcu să se retragă, oţelul săbiei sale scânteind ca un mănunchi de fulgere pe fundalul unui cer ce prevestea furtuna. *Señor* Zorro era acum foarte aproape de peretele de lângă uşa de la bucătărie, iar în ochii căpitanului începuse deja să se zărească sclipirea victoriei. Lovea repede, abia dacă îi lăsa timp tâlharului să respire, îşi păstra poziţia şi îşi ţinea adversarul lângă perete.

Señor Zorro râse în barbă! Motivul era că descoperise stilul de luptă al adversarului şi ştia că totul avea să fie bine. Când atitudinea defensivă a lui *Señor* Zorro se transformă în atac, căpitanul se dădu puţin înapoi. Tâlharul râse încet.

— Ar fi păcat să te omor, zise el. Eşti un ofiţer de primă mână, din câte am auzit, şi armata are nevoie de oameni ca tine. Însă ai spus neadevăruri în ceea ce mă priveşte şi trebuie să plăteşti pentru asta. Te voi străpunge, dar în aşa fel încât să nu îţi iau viaţa.

— Ce plin de tine eşti! se răţoi căpitanul.

— Vei vedea imediat dacă este aşa! Ha! Aproape că te-am nimerit, stimate căpitan. Eşti mai isteţ decât sergentul de sub comanda ta, dar nici pe departe destul de isteţ pentru a mă învinge. Unde preferi să fii rănit – în partea stângă sau în cea dreaptă?

— Dacă eşti atât de sigur, străpunge-mă în umărul drept, zise căpitanul.

— Păzeşte-te bine, stimate căpitan, căci voi face cum ai spus! Ha!

Căpitanul se mişcă în jurul tâlharului, încercând să facă în aşa fel încât să îi între în ochi lumina lumânărilor, dar *Señor* Zorro era mult prea inteligent ca să cadă în această capcană. Îl obligă pe căpitan să revină la poziţia iniţială, îl forţă să se dea înapoi şi îl aduse într-un colţ.

— Asta a fost, căpitane! strigă el.

Îl străpunse în umărul drept, aşa cum îi spusese căpitanul şi învârti puţin sabia când o scoase. Îl atinsese într-un loc destul de sensibil, iar căpitanul Ramón căzu pe jos, cuprins fiind de un sentiment de neputinţă.

Señor Zorro se dădu înapoi şi puse sabia în teacă.

— Le cer scuze doamnei şi domnişoarei pentru această scenă,

zise el. Vă asigur că de data asta chiar voi pleca. Don Carlos, veți vedea că domnul căpitan nu este rănit grav. Mâine pe vremea asta va fi înapoi la *presidio*.

Îşi descoperi capul şi făcu o plecăciune în fața lor, în timp ce Don Carlos bâigui ceva şi nu reuşi să găsească nişte cuvinte destul de mişcătoare şi de dure pentru tâlharul din fața lui. Ochii lui *Señor* Zorro îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai frumoasei *Señorita* Lolita şi se bucură că în privirea ei nu era nici urmă de aversiune.

— *Buenas noches*! zise el, râzând din nou.

Fugi iute în bucătărie, iar apoi în curtea interioară, unde îl aştepta calul şi aşa cum spusese că avea să se întâmple, încalecă şi plecă într-o clipită.

Capitolul 10
ÎNCOLŢEŞTE GELOZIA

Jumătate de oră mai târziu, rana de la umăr a căpitanului Ramón fusese curăţată şi bandajată, căpitanul stătea acum în capul mesei, bea vin cu înghiţituri mici şi părea foarte palid şi obosit.

Doña Catalina şi *Señorita* Lolita fuseseră foarte amabile cu el, cu toate că cea din urmă abia se abţinea să nu surâdă când îşi amintea cum se lăudase căpitanul cu ce avea să îi facă tâlharului şi compara cuvintele sale cu ce se întâmplase cu adevărat. Don Carlos se întrecea pe sine pentru a-l face pe căpitan să se simtă ca la el acasă, de vreme ce era bine să fie în relaţii bune cu armata, motiv pentru care îl îndemnase deja pe căpitanul Ramón să rămână la *hacienda* câteva zile, până i se vindeca rana.

După ce se uitase în ochii *Señor*itei Lolita, căpitanul răspunsese că avea să rămână bucuros cel puţin pentru o zi şi, în ciuda rănii, încerca să lege o discuţie politicoasă şi spirituală, însă fără să reuşească.

Se auziră iar tropote şi Don Carlos trimise un servitor să deschidă uşa, astfel încât să se vadă lumina de afară, pentru că bănuia că se întorsese unul dintre soldaţi.

Călăreţul se apropie şi se opri în faţa casei, iar servitorul se duse imediat să se îngrijească de calul său.

Pentru câteva clipe, cei din casă nu auziră nimic, apoi, nişte paşi repezi pe verandă anunţară intrarea lui Don Diego Vega.

— Ha! strigă el, parcă uşurat. Mă bucur că sunteţi cu toţii teferi şi nevătămaţi!

— Don Diego! exclamă stăpânul casei. Ai călărit din *pueblo* pentru o a doua oară în aceeaşi zi?

— Sunt sigur că sănătatea îmi va fi şubrezită din cauza asta, zise Don Diego. Am început deja să înţepenesc şi mă doare spatele. Şi totuşi am simţit că trebuia să vin. S-a dat alarma în *pueblo* şi se zicea că acest Senor Zorro, tâlharul, venise la *hacienda* dumneavoastră. I-am văzut pe soldaţi plecând grăbiţi şi mi s-a strecurat teama în suflet. Don Carlos, sunt convins că mă înţelegeţi.

— Te înţeleg, *caballero*, răspunse Don Carlos, zâmbindu-i larg şi

aruncându-i o privire *Señoritei* Lolita.

— Am... hm... simțit că era datoria mea să vin. Se dovedeşte că am făcut drumul în zadar – sunteți cu toții teferi şi nevătămați. Cum s-a ajuns la acest deznodământ?

— Individul a fost într-adevăr aici, dar a fugit după ce l-a rănit la umăr pe căpitanul Ramon.

— Ha! zise Don Diego, prăbuşindu-se pe un scaun. Să înțeleg că ați simțit răceala oțelului, domnule căpitan? Asta vă va spori dorința de răzbunare. Soldații sunt pe urmele ticălosului, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse căpitanul laconic deoarece nu voia să se spună că fusese învins în luptă. Şi îl vor urmări până îl vor prinde. Sergentul meu, Gonzales, un tip masiv – un prieten de-al dumneavoastră dacă nu mă înşel – este dornic să îl aresteze şi să câştige recompensa oferită de guvernator. Când se va întoarce, îi voi ordona să îşi ia oamenii, să pornească în căutarea tâlharului şi să nu se oprească până ce acesta nu va primi ce merită.

— Îngăduiți-mi să îmi exprim speranța că soldații vor birui, *Señor*. Ticălosul i-a necăjit pe Don Carlos, pe doamna şi pe domnişoara Pulido – şi Don Carlos este prietenul meu. Aş vrea să o ştie toată lumea!

Don Carlos radie de bucurie şi Doña Catalina zâmbi fermecător, în timp ce *Señorita* Lolita se străduia să nu îi arate lui Diego cât de mult îl desconsidera.

— Don Carlos, o cană de vin revigorant, vă rog, continuă Don Diego Vega. Sunt extenuat. Am venit până aici din Reina de Los Angeles de două ori într-o singură zi şi în ocazii ca acestea rezistența omului este împinsă la limită.

— Nu este un drum aşa de lung... sunt doar şase kilometri, spuse căpitanul.

— Poate nu pentru un soldat de rând, răspunse Don Diego, dar pentru un *caballero* da.

— Şi un soldat nu poate fi un *caballero*? întrebă Ramón, iritat puțin de cuvintele partenerului său de discuție.

— Au existat câteva exemple care au dovedit că se poate, dar este un lucru foarte rar în zilele noastre, zise Don Diego. O spuse uitându-se la Lolita, dorind ca ea să fie atentă la cuvintele sale, pentru că observase cum o privea căpitanul, iar gelozia începuse să îi pună stăpânire pe suflet.

— *Señor*, insinuați cumva că nu am sânge nobil? întrebă căpitanul Ramón.

— Nu mă pot pronunța asupra sângelui dumneavoastră, *Señor*, având în vedere că nu l-am văzut. Fără îndoială că m-ar putea lămuri *Señor* Zorro. El l-a văzut, din câte am înțeles.

— Pe toți sfinții! strigă căpitanul Ramón. Încercați să mă ironizați?

— Adevărul nu poate fi prilej de ironizare, constată Don Diego. V-a străpuns în umăr, nu? Sunt sigur că este doar o zgârietură. Nu ar trebui să fiți la *presidio* dându-le indicații soldaților?

— Îi aştept aici, răspunse căpitanul. Şi pe lângă asta, *Señor*, drumul de aici până la *presidio* este unul obositor, după judecata dumneavoastră.

— Dar oare un soldat nu este obişnuit cu greutățile, *Señor*!

— Aveți dreptate, apare întotdeauna câte o pacoste care să-i dea bătăi de cap, zise căpitanul privindu-l pe Don Diego cu subînțeles.

— Mă considerați o pacoste, *Señor*!

— Am spus eu aşa ceva?

Era un moment dificil şi Don Carlos nu avea de gând să permită să aibă loc o înfruntare între un ofițer şi Don Diego Vega sub acoperişul său, de teamă ca asta să nu îi aducă probleme şi mai mari.

— Încă o cană de vin, *Señor*es! exclamă el pe un ton răsunător, păşind între scaunele lor, uitând de regulile etichetei. Bea, căpitane, eşti slăbit din cauza rănii. Şi tu, Don Diego, după ce ai gonit până aici...

— Mă îndoiesc de partea cu gonitul, adăugă căpitanul Ramón.

Don Diego acceptă cana cu vin oferită, un fel de ramură de măslin, şi îi întoarse spatele căpitanului.

Se uită la *Señorita* Lolita şi zâmbi. Se ridică, îşi luă scaunul şi îl duse în partea opusă a camerei, unde se aşeză lângă ea.

— Spuneți-mi, *Señorita*, v-a speriat cumva tâlharul acela? întrebă el.

— Şi dacă ar fi aşa, *Señor*? L-ați face să plătească pentru asta? V-ați lua sabia, ați încăleca şi v-ați duce după el, renunțând numai după ce îl veți fi găsit şi l-ați fi pedepsit aşa cum merită?

— Pe toți sfinții, dacă ar fi cazul, chiar aş face-o. Însă sunt în calitatea de a recruta nişte oameni puternici care l-ar prinde bucuroşi pe acest nemernic. De ce să îmi pun eu viața în primejdie?

— Ah! exclamă ea, exasperată.

— Să nu mai vorbim despre acest *Señor* Zorro însetat de sânge, o rugă el. Există alte subiecte mai plăcute. *Señor*ita, v-ați mai

gândit la scopul vizitei mele de mai devreme?

Señorita Lolita se gândi la asta acum. Îşi aminti ce ar fi însemnat această căsătorie pentru părinţii ei şi pentru situaţia lor, îşi aduse aminte şi de tâlhar, de curajul şi firea sa pătimaşă şi îşi dori ca Don Diego să fi fost ca el. Nu putea rosti cuvintele care i-ar fi pecetluit logodna cu Don Diego Vega.

— Nici... nici nu am avut timp să mă gândesc la asta, *caballero*, răspunse ea.

— Sper însă că veţi lua o hotărâre cât de curând, zise el.

— De ce sunteţi atât de nerăbdător?

— Tatăl meu mi-a vorbit iar despre asta în această după-amiază. Insistă să mă căsătoresc cât se poate de repede. Desigur, nu este o situaţie tocmai fericită, dar nu te poţi opune dorinţei unui tată.

Lolita îşi muşcă buzele, stăpânindu-şi temperamentul năvalnic. Cine mai auzise de o asemenea cerere în căsătorie? se întrebă ea.

— Voi lua o hotărâre cât se poate de repede, *Señor*, zise ea într-un sfârşit.

— Acest căpitan Ramón va mai rămâne mult la *hacienda*! zise Don Diego.

În inima Lolitei se strecură o rază de speranţă. Oare era cu putinţă ca Don Diego să fie gelos? Dacă era aşa, poate că mai exista totuşi o şansă. Poate că avea să se trezească la viaţă şi să cunoască dragostea şi pasiunea, poate că avea să fie ca alţi tineri de vârsta sa.

— Tatăl meu l-a rugat să rămână până când va putea să se întoarcă la *presidio*, răspunse ea.

— Dar poate să se întoarcă şi acum. Este doar o zgârietură!

— Dumneavoastră plecaţi în seara aceasta? întrebă ea.

— Trebuie să plec, deşi probabil că mă voi îmbolnăvi din cauza asta. Trebuie să mă ocup de ceva mâine la primele ore ale dimineţii. Afacerile sunt o mare bătaie de cap!

— S-ar putea ca tatăl meu să vă ofere trăsura.

— Ha! Ar fi o dovadă de generozitate fără pereche, în trăsură poţi chiar să aţipeşti.

— Dar dacă veţi fi oprit de acest tâlhar?

— Nu mă tem de el, *Señorita*. Sunt un om bogat, nu? Mi-aş putea cumpăra libertatea.

— Aţi prefera să plătiţi în loc să vă luptaţi cu el, *Señor*?

— Am mulţi bani şi o singură viaţă, *Señorita*. Ar fi înţelept din partea mea să îmi pun viaţa în pericol?

— Aşa s-ar comporta un bărbat adevărat, nu-i aşa? întrebă ea.

— Orice *caballero* se poate comporta ca un bărbat adevărat din când în când, însă numai unul isteț poate fi perspicace, zise el.

Don Diego râse uşor, de parcă ar fi făcut un efort şi se aplecă pentru a vorbi mai încet.

În partea cealaltă a camerei, Don Carlos se străduia să îl facă pe căpitanul Ramón să se simtă bine şi se bucura că acesta şi Don Diego erau în locuri diferite, cel puțin pentru moment.

— Don Carlos, zise căpitanul, provin dintr-o familie bună şi guvernatorul mă tratează ca pe un prieten, aşa cum sunt sigur că ați auzit deja. Am doar douăzeci şi trei de ani, altfel aş avea un rang mai înalt. Însă am viitorul asigurat.

— Mă bucur să o aud, *Señor*.

— Nu am văzut-o pe fiica dumneavoastră până în seara aceasta, *Señor*, însă m-a fermecat din prima clipă. Nu am mai văzut niciodată atâta grație şi frumusețe la un loc, nişte ochi atât de mistuitori! *Señor*, dați-mi voie să vă cer permisiunea de a-i face curte fiicei dumneavoastră.

Capitolul 11
TREI PRETENDENȚI

Chiar că era o situație dificilă! Don Carlos nu avea nici cea mai mică intenție să îl supere pe Don Diego Vega, dar nici pe un apropiat al guvernatorului. Cum putea să-i împace pe amândoi? Dacă Lolita nu putea să îşi înduplece inima să îl accepte pe Don Diego poate că avea să învețe să îl iubească pe căpitanul Ramón. După Don Diego, acesta era cel mai bun posibil ginere din împrejurimi.

— Care este răspunsul dumneavoastră, *Señor*? întrebă căpitanul.

— Sper să nu mă înțelegi greşit, *Señor*, zise Don Carlos, coborându-şi vocea. Trebuie ca mai întâi să îți explic ceva.

— Spuneți, *Señor*.

— Chiar în dimineața aceasta, Don Diego Vega mi-a cerut acelaşi lucru ca şi tine.

— Ha!

— *Señor*, ştiți care este nivelul familiei sale, neamului său. Cum aş fi putut să îl refuz? Nu aveam cum, acesta este adevărul. Dar pot să îți spun un lucru – *Señorita* va rămâne necăsătorită dacă aceasta va fi alegerea ei. Aşa că Don Diego are permisiunea de a-i face curte, dar dacă nu va reuşi să îi câştige iubirea…

— Atunci voi putea încerca eu? întrebă căpitanul.

— Ai permisiunea mea, *Señor*. Don Diego este foarte bogat, este adevărat, dar tu ai o cutezanță anume în priviri şi în mişcări, iar Don Diego – cât despre el – este mai de grabă…

— Vă înțeleg perfect, *Señor*, zise căpitanul, râzând. Nu este chiar modelul de *caballero* viteaz şi cutezător. Dar poate fiica dumneavoastră preferă averile în locul unui bărbat adevărat…

— Fiica mea va asculta numai de glasul inimii, *Señor*! zise Don Carlos mândru.

— Atunci chestiunea ne priveşte pe mine şi pe Don Diego Vega?

— Da, atâta timp cât veți fi discret, *Señor*. Nu vreau să se întâmple nimic care să stârnească animozități între familia mea şi familia Vega.

— Don Carlos, vă asigur că nu veți avea de suferit, declară căpitanul Ramón.

În timp ce Don Diego vorbea cu ea, *Señorita* Lolita îi urmărea pe tatăl ei şi pe căpitanul Ramón, ghicind despre ce discutau. Bineînțeles, era încântată că un ofițer chipeş dorea să fie trecut pe lista de pețitori, cu toate acestea, nu simțise nimic când îi întâlnise privirea pentru prima dată.

În ceea ce îl privea pe *Señor* Zorro, lucrurile erau cât se poate de diferite, o trecuseră fiorii din cap până în picioare doar când vorbise cu ea şi când îi sărutase palma. Ce n-ar fi dat ca Don Diego să fi semănat cu tâlharul! Ce n-ar fi dat ca să apară un bărbat care să aibă averea lui Vega, dar şi vitejia, agerimea şi îndrăzneala tâlharului!

Dintr-odată, se auziră zgomote de afară şi soldații intrară cu paşi mari în cameră cu sergentul Gonzales în frunte. Îşi salutară căpitanul, iar sergentul masiv se uită uimit la umărul rănit al acestuia.

— Ne-a scăpat ticălosul, raportă Gonzales. L-am urmărit vreo patru kilometri, s-a îndreptat spre dealuri şi acolo l-am ajuns din urmă.

— Şi? întrebă Ramón.

— Are aliați.

— Ce spui?

— Îl aşteptau acolo zece oameni, căpitane. Ne-au atacat chiar înainte să ne dăm seama că erau acolo. Ne-am luptat vitejeşte şi i-am rănit pe trei dintre nemernici, dar au reuşit să fugă şi i-au luat pe cei răniți cu ei. Vă dați seama, nu ne aşteptam să fie o bandă de tâlhari, aşa că am căzut în capcană.

— Înseamnă că avem de-a face cu o bandă, nu cu un singur om! zise căpitanul Ramón. Sergent, mâine dimineață să îți alegi zece oameni pe care să îi ai sub comandă. Îi vei da de urmă acestui *Señor* Zorro şi îl vei căuta până va fi prins sau ucis. Dacă vei izbândi, voi adăuga salariul pe trei luni la recompensa oferită de excelența sa guvernatorul.

— Ha! Asta îmi doream! strigă sergentul Gonzales. Acum o să-l punem pe coiotul ăsta cu botul pe labe, cât ai zice „peşte”! O să vă arăt eu ce culoare are sângele tâlharului...

— Aşa ar fi corect, având în vedere că tâlharul a văzut ce culoare are sângele domnului căpitan, interveni Don Diego.

— La ce te referi, Don Diego? Căpitane, v-ați încrucişat sabia cu tâlharul?

— Da, încuviință căpitanul. Ai urmărit un cal năzdrăvan, sergent. Individul era aici, ascuns într-un dulap şi a ieşit după ce

am venit eu. Aşa că trebuie să fi întâlnit pe altcineva şi nu pe el când te-ai luptat cu tovarăşii săi pe deal. Acest *Señor* Zorro s-a comportat la fel ca şi cu tine în tavernă – a avut un pistol pregătit în caz că mă dovedeam un spadasin prea iscusit.

Căpitanul şi sergentul se uitară unul la altul drept în faţă, întrebându-se fiecare cât de mult mintea celălalt, în timp ce Don Diego râse încet în barbă şi încercă să o ţină de mână pe *Señorita* Lolita, însă nu reuşi.

— Răspunsul este vărsarea de sânge! declară Gonzales. O să-l urmăresc pe ticălosul ăsta şi o să-i fac de petrecanie. Am permisiunea să îmi aleg oamenii după bunul plac?

— Da, poţi să iei orice soldat din *presidio*, zise căpitanul.

— Sergent Gonzales, aş dori să vin cu tine, spuse Don Diego dintr-odată.

— Pe toţi sfinţii! O să dai colţul, *caballero*! Cum o să rezişti zi şi noapte în şa, urcând şi coborând dealurile, prin praf, pe soare şi probabil că vei trebui să şi lupţi!

— Mă rog, poate ar fi mai bine să rămân în *pueblo*, recunoscu Don Diego. Însă individul acesta a tulburat această familie, de care mă leagă o strânsă prietenie. Te rog ca măcar să mă ţii la curent cu ce se întâmplă? Să îmi povesteşti cum a fugit, în cazul în care o să vă scape, da? Aşa măcar voi şti că sunteţi pe urmele lui şi oriunde veţi fi, voi fi şi eu cu gândul.

— Sigur că da, *caballero*, sigur că da! răspunse sergentul Gonzales. O să-ţi dau ocazia să vezi paloarea morţii pe chipul ticălosului. Ţi-o jur!

— Ce promisiune înfiorătoare, sergent. Cred că o să refuz...

— *Caballero*, vreau să spun... asta în cazul în care îl voi ucide pe ticălos. Căpitane, vă întoarceţi astă-seară la *presidio*?

— Da, răspunse Ramón. Pot călări, chiar şi rănit. Spuse asta aruncându-i o privire lui Don Diego, iar acesta aproape că surâse batjocoritor.

— Câtă tărie de caracter! zise Don Diego. Şi eu mă voi întoarce la Reina de Los Angeles dacă Don Carlos va fi bun şi va cere să fie pregătită trăsura. Aş putea să îmi leg calul în spate. Ăsta mi-ar fi sfârşitul dacă aş mai face o dată drumul călare astă-seară!

Gonzales râse şi ieşi din casă în fruntea celorlalţi. Căpitanul Ramón îşi luă la revedere de la doamne, se uită urât la Don Diego şi plecă. Cavalerul i se adresă din nou fetei, în timp ce părinţii ei îl conduseră pe căpitan până la uşă.

— Vă rog să vă gândiţi la ce am vorbit, zise el. Tatăl meu mă va

lua iar la întrebări peste câteva zile şi îi voi putea evita mustrările dacă îi voi putea spune că totul este aranjat. Dacă vă hotărâți să vă căsătoriți cu mine, spuneți-i tatălui dumneavoastră să îmi trimită vorbă printr-un servitor. Voi pregăti casa pentru ziua nunții.

— Mă voi gândi, zise fata.

— Ne-am putea căsători la misiunea din San Gabriel, numai că va trebui să parcurgem drumul anevoios până acolo. *Fray* Felipe, din cadrul mişunii, este un vechi prietenul de-al meu şi aş vrea ca el să oficieze ceremonia, în cazul în care sunteți de acord. Ar putea veni în Reina de Los Angeles şi să ne căsătorească în bisericuța din piața mare.

— Mă voi gândi, repetă fata.

— Voi reveni, poate, să vă revăd peste câteva zile, asta dacă nu îmi va fi fatal drumul din această seară. *Buenas noches, Señorita*! Bănuiesc că ar trebui să... ăă vă sărut mâna?

— Nu este cazul să vă deranjați, răspunse *Señorita* Lolita. Să nu cumva să vă obosiți.

— Ah, vă mulțumesc! Sunteți grijulie, observ. Voi fi norocos să am o soție atât de atentă.

Don Diego se îndreptă cu paşi repezi spre uşă. *Señorita* Lolita fugi la ea în cameră şi se bătu cu pumnii în piept, aproape că îşi smulse părul din cap de supărare, fiind prea nervoasă pentru a putea plânge. Să îi sărute mâna, auzi! *Señor* Zorro nu o sugerase – ci o făcuse! *Señor* Zorro se luptase cu zâmbetul pe buze şi apoi scăpase printr-un şiretlic! Ah, de-ar fi fost Don Diego Vega măcar pe jumătate omul care părea să fie acest tâlhar!

Lolita auzi soldații depărtându-se la galop, iar la scurt timp după aceea îl auzi pe Don Diego plecând cu trăsura tatălui său.

— Tată, este imposibil ca eu să mă mărit cu Don Diego Vega, zise ea.

— Ce te-a determinat să iei această hotărâre, fiica mea?

— Nu ştiu ce a fost exact, dar ştiu că nu este genul de bărbat cu care vreau să mă mărit. Este lipsit de viață, ar fi un chin să trăiesc cu el.

— Şi căpitanul a cerut permisiunea de a-ți face curte, zise Doña Catalina.

— Nici el nu e mai breaz. E ceva ce nu îmi place în privirea lui, răspunse fata.

— Eşti prea pretențioasă, îi spuse Don Carlos. Dacă persecuția mai durează încă un an o să ajungem cerşetori. Îți cere mâna cel

mai râvnit burlac din tot ținutul şi tu nu îl vrei de soț. Ofițerul înalt în grad nu îți place pentru că ai ceva împotriva privirii lui! Gândeşte-te, fiica mea! O alianță cu Don Diego ar fi cât se poate de favorabilă. Poate că îți va plăcea mai mult după ce îl vei cunoaşte mai bine. Şi poate că o să se trezească omul la viață. Mi s-a părut că am văzut primele semne astă-seară, cred că era gelos din cauza prezenței căpitanului. Dacă l-ai putea face gelos...

Señorita Lolita izbucni în plâns, dar îi trecu repede, ştergându-şi lacrimile cât de curând.

— Mă... mă voi strădui să îl plac, zise ea. Însă tot nu pot să spun că mă voi mărita cu el.

Cu paşi repezi se duse iar în camera ei şi chemă o indiancă, servitoarea ei. Nu trecu mult şi casa se cufundă în întuneric, la fel şi domeniul, cu excepția caselor din fața colibelor din chirpici, unde băştinaşii spuneau istorisiri sumbre despre cele întâmplate în noaptea aceea, încercând fiecare ca povestea spusă de el să fie cea mai grozavă. Dinspre camera lui Don Carlos Pulido şi a soției sale se auzea un sforăit molcom.

Însă *Señorita* Lolita era încă trează. Îşi sprijinise capul într-o mână şi privea pe fereastră focurile din depărtare, gândindu-se numai la *Señor* Zorro.

Îşi aduse aminte de plecăciunea grațioasă, de vocea sa joasă şi melodioasă, de atingerea buzelor sale.

— Mi-aş dori să nu fie un tâlhar! oftă ea. Cât de mult aş putea iubi un bărbat ca el!

Capitolul 12
VIZITA

Dimineața următoare, după ivirea zorilor, piața din Reina de Los Angeles fu cuprinsă de o agitație generală. Sergentul Pedro Gonzales era acolo cu zece soldați, aproape toți oamenii care erau repartizați la acel *presidio*, şi se pregăteau să plece pe urmele lui *Señor* Zorro.

Sergentul mătăhălos răcnea pe fundalul gălăgiei, în timp ce camarazii săi îşi aranjau şeile şi frâiele şi îşi inspectau micile provizii de alimente şi sticlele cu apă. Sergentul Gonzales ordonase ca oamenii săi să ia cât mai puține lucruri cu ei şi să se descurce, în general, cu ce aveau să găsească pe drum.

Luase în serios ce îi spusese căpitanul; pornea după *Señor* Zorro şi îşi propusese să se întoarcă numai după ce avea să îl prindă sau să moară încercând să îl captureze.

— Prietene, o să-i bat în cuie pielea pe uşa *presidio*-ului, îi spuse el hangiului corpolent. Apoi o să iau recompensa dată de guvernator şi o să-ți plătesc tot ce-ți datorez.

— Mă rog Domnului să fie aşa! zise hangiul.

— Ce să fie aşa, prostule? Să îți dau eu banii? Ți-e frică să nu rămâi fără nişte monede amărâte?

— Spuneam că mă rog să reuşiți să îl prindeți pe individul ăsta, zise hangiul minținд cu seninătate.

Căpitanul Ramón nu venise să îi vadă pornind la drum, pentru că era uşor febril din cauza rănii, însă oamenii din *pueblo* se strânseseră în jurul sergentului Gonzales şi al oamenilor săi punând o mulțime de întrebări, astfel încât sergentul se trezi că era în centrul atenției.

— Blestemul din Capistrano are zilele numărate! se lăuda el în gura mare. Pedro Gonzales e pe urmele lui. Ha! Când o să ajung eu față-n față cu individul acela...

Chiar în clipa aceea se deschise uşa de la intrare a casei lui Don Diego Vega, şi Don Diego însuşi apăru în prag, ceea ce îi miră peste poate pe orăşeni, având în vedere că era atât de devreme. Sergentul Gonzales dădu drumul bocceluței pe care o ținea şi îşi puse mâinile în şold, privindu-şi dintr-odată prietenul cu interes.

— Tu n-ai dormit deloc azi-noapte, tună el.

— Ba da! declară Don Diego.

— Şi te-ai trezit cu noaptea-n cap? Ăsta e un mister diabolic care cere o explicaţie!

— Faci atât de mult zgomot încât m-ai fi putut trezi şi din morţi, zise Don Diego.

— Nu am avut ce să fac, *caballero*, ne facem datoria.

— Nu v-aţi fi putut pregăti de drum la *presidio* şi nu aici în piaţă sau te-ai gândit că acolo nu o să vină destulă lume ca să se minuneze de importanţa ta?

— Ei, pe toţi...

— Nu spune nimic! îi ceru Don Diego. Sincer să fiu, m-am trezit devreme pentru că trebuie să fac un drum detestabil până la *hacienda* mea, am de mers vreo cincisprezece kilometri până acolo, mă duc să inspectez turmele şi cirezile. Să nu cumva să ajungi bogat, sergent Gonzales, pentru că bogăţiile te solicită prea mult.

— Ceva îmi spune. Că nu voi avea asemenea probleme, zise sergentul râzând. Mergi însoţit de o escortă, prietene?

— Câţiva indieni, atâta tot.

— Dacă o să se întâmple să te întâlneşti cu *Señor* Zorro, probabil că o să vrea să obţină o recompensă frumuşică pentru eliberarea ta.

— Se bănuieşte că este undeva pe drumul dintre locul acesta şi *hacienda* mea? întrebă Don Diego.

— Un indian a adus de curând vestea că a fost văzut pe drumul către Pala şi San Luis Rey. Noi pornim într-acolo. Având în vedere că *hacienda* ta este în partea opusă, sunt convins că nu o să te întâlneşti cu tâlharul.

— Mă simt oarecum uşurat să te aud spunând asta. În concluzie pleci spre Pala, sergent?

— Întocmai. O să încercăm să-i dăm de urmă cât se poate de repede şi apoi o să îi venim de hac vulpoiului ăstuia. Între timp, o să încercăm să-i găsim şi vizuina. Plecăm numaidecât.

— O să aştept veşti de la tine cu nerăbdare, zise Don Diego. Drum bun!

Gonzales şi oamenii săi încălecară, sergentul dădu ordin de plecare şi traversară piaţa la galop, ridicând nori de praf, luând-o pe drumul principal către Pala şi San Luis Rey.

Don Diego se uită după ei până când tot ce se vedea din ei era un fuior de praf în depărtare, atunci trimise după calul său. Încalecă şi el şi porni spre San Gabriel; doi indieni călare pe nişte catâri mergeau puţin în urma sa.

Însă, înainte să plece, Don Diego scrise un mesaj şi îl trimise printr-un servitor indian la *hacienda* Pulido. Îi era adresat lui Don Carlos şi conținutul era:

Soldații au pornit în dimineața aceasta în căutarea acestui Señor *Zorro. Se pare că tâlharul conduce o bandă de ticăloşi ți că s-ar putea să vrea să pornească la luptă. Prietene, nu se ştie ce se va întâmpla. Mă nelinişteşte gândul că cineva apropiat mie este în pericol, mă refer în mod deosebit la Señorita, cât şi la Doña Catalina şi la dumneavoastră. Mai mult, banditul acesta a văzut-o pe fiica dumneavoastră aseară şi fără îndoială că i-a admirat frumusețea şi s-ar putea să încerce să o revadă.*

Vă rog să veniți imediat la casa mea din Reina de Los Angeles şi să vă simțiți ca acasă până când se vor lămuri lucrurile. Eu plec la hacienda *mea în această dimineață, dar le-am lăsat ordine servitorilor spunându-le că veți avea autonomie completă. Sper să vă văd când mă voi întoarce, ceea ce se va întâmpla peste două, trei zile.*

Diego.

Don Carlos le citi epistola cu voce tare soției şi fiicei lui, apoi ridică privirea pentru a le vedea reacția. Lui nu îi păsa de pericol, după ce trecuse prin multe vitregii la vremea lui, însă nu dorea să îşi pună familia în primejdie.

— Ce ziceți? întrebă el.

— Nu am mai fost de mult în *pueblo*, zise Doña Catalina. Unele dintre doamnele de acolo îmi sunt prietene. Cred că este o idee excelentă.

— În mod sigur nu ne va strica să se ştie că suntem oaspeții lui Don Diego Vega, zise Don Carlos. Ce părere are fiica noastră?

Faptul că îi punea această întrebare era o concesie din partea tatălui ei şi Lolita îşi dădu seama că i se acorda această favoare neobişnuită din cauza atenților lui Don Diego. Ezită un timp înainte să dea un răspuns.

— Cred că este o idee bună, zise ea. Mi-ar plăcea să merg în *pueblo*, pentru că aici nu prea vedem pe nimeni. Însă s-ar putea ca lumea să vorbească despre mine şi Don Diego.

— Nici vorbă! explodă Don Carlos. Este cât se poate de firesc să mergem în vizită la familia Vega, neamul nostru este aproape la fel de nobil ca al lor şi superior altora.

— Dar este casa lui Don Diego, nu a tatălui său. Cu toate acestea, el spune în scrisoare că nu va fi acolo timp de două, trei zile, aşa că ne putem întoarce când va sosi.

— Atunci aşa rămâne! declară Don Carlos. Mă duc să vorbesc cu administratorul şi să-i dau toate indicațiile necesare.

Ieşi repede în curte şi îl chemă pe administrator, sunând clopotul mare, fiind cât se poate de mulțumit, pentru că se gândea că *Señorita* Lolita avea să fie mai îngăduitoare în privința căsătoriei cu Don Diego Vega după ce avea să vadă mobila şi lucrurile alese din casa acestuia. Spera că totul avea să se schimbe după ce avea să vadă mătase şi satin la tot pasul, tapiserii elegante, mobilă încrustată cu aur şi pietre prețioase, după ce avea să realizeze că putea fi stăpână peste toate acestea şi încă pe atât.

— Don Carlos îşi făcea iluzii că ştia ce se întâmplă în sufletul unei femei.

La scurt timp după ora siestei, fu adusă o trăsură trasă de catâri în fața uşii, condusă de un indian.

Dona Cătălina şi Lolita se urcară, iar Don Carlos încalecă pe cel mai bun cal şi merse pe lângă trăsură, în acest fel parcurseră drumul către El Camino Real şi apoi chiar pe cel către Reina de Los Angeles.

Trecură pe lângă oameni care se minunau că familia Pulido pleca undeva, pentru că se ştia că avuseseră probleme şi că acum nu prea mai mergeau nicăieri. Se zicea chiar că doamna şi domnişoara nu erau la curent cu ultima modă şi că servitorii erau prost hrăniți, dar că rămâneau la *hacienda* pentru că aveau un stăpân bun.

Însă Dona Cătălina şi fiica sa îşi țineau mândre capul sus, ca şi Don Carlos şi îi salutară pe cunoscuți, continuându-şi drumul.

Curând, făcură o cotitură şi văzură *pueblo*-ul în depărtare – piața şi biserica cu turla înaltă într-o parte a pieții, hanul şi prăvăliile, dar şi câteva locuințe mai impunătoare, ca cea a lui Don Diego şi văzură şi colibele răsfirate ale băştinaşilor şi ale săracilor.

Trăsura se opri în fața uşii casei lui Don Diego, iar servitorii ieşiră repede în întâmpinarea oaspeților, aşternând un covor de la scara trăsurii până în pragul uşii, astfel încât doamnele să nu fie nevoite să meargă prin praf. Don Carlos le conduse în casă, după ce ordonă să fie îngrijiți calul şi catârii şi ca trăsura să fie dusă în spate. Se odihniră o vreme, după care servitorii le aduseră vin şi mâncare.

După aceea, vizitară casa. Chiar şi Doña Catalina, care văzuse

multe case frumoase, fu plăcut surprinsă de bogățiile pe care le găsi în casa lui Don Diego.

— Când te gândeşti că fiica noastră ar putea fi stăpână peste tot ce e aici şi nu este nevoie decât de o vorbă din partea ei! zise ea cu răsuflarea tăiată.

Señorita Lolita nu spuse nimic, ci începu să se gândească la faptul că poate până la urmă nu ar fi fost atât de rău dacă s-ar mărita cu Don Diego. În mintea Lolitei se dădea o luptă aprigă. Pe de-o parte erau averea şi statutul social, cât şi siguranța şi bunăstarea părinților ei – şi un bărbat lipsit de viață ca soț; iar pe de altă parte erau idila şi iubirea ideală după care tânjea. Atât timp cât mai exista o rază de speranță, nu trebuia să renunțe la cea din urmă.

Don Carlos ieşi din casă şi traversă piața ducându-se la han, unde se întâlni cu mai mulți domni trecuți de prima tinerețe şi îşi reînnoi cunoştințele, cu toate că îşi dădu seama că nici unul nu îi răspunse la salut cu prea mult entuziasm. Bănuia că se temeau să îi fie prieteni cu el fățiş, având în vedere că nu era în grațiile guvernatorului.

— Ați venit în *pueblo* cu afaceri? îl întrebă unul dintre ei.

— Nu, *Señor*, răspunse Don Carlos, şi încă bucuros pentru că avea ocazia să risipească o parte din zvonuri. Acest *Señor* Zorro este prin împrejurimi şi soldații pe urmele sale.

— Suntem la curent cu asta.

— Se zice că *Señor* Zorro este însoțit de o bandă de asasini. S-ar putea să se dea lupte sau o serie de atacuri, iar *hacienda* mea este destul de izolată şi ar fi la mila hoțului.

— A! Aşa că ați venit cu familia în *pueblo* până când se limpezesc lucrurile?

— Nu m-am gândit eu la asta; azi dimineață, Don Diego Vega mi-a trimis o scrisoare în care mă ruga să îmi aduc familia aici şi să fiu oaspetele său pentru moment. Don Diego a plecat la *hacienda* sa, dar se va întoarce cât de curând.

Cei ce auziră căscară ochii, dar Don Carlos lăsă impresia că nu i-a observat şi îşi bău vinul în continuare cu înghițituri scurte.

— Don Diego a venit să mă viziteze ieri dimineață, adăugă el. Ne-am reluat obiceiurile din trecut. Iar *hacienda* mea a fost vizitată şi de *Señor* Zorro noaptea trecută, aşa cum sunt sigur că trebuie să fi auzit. Don Diego a călărit la galop înapoi când a auzit de asta, temându-se de ce era mai rău.

— A venit de două ori într-o zi! zise unul dintre cei care îl auziră,

cu răsuflarea întretăiată.

— Aşa am spus, *Señor*.

— Don Carlos Pulido, ştiu că aveţi... vreau să spun că... aveţi o fiică foarte frumoasă, nu-i aşa? Şi are şaptesprezece ani, nu-i aşa – în jurul acestei vârste?

— Are optsprezece ani, *Señor*. Şi este într-adevăr admirată oriunde se duce, recunoscu Don Carlos.

Cei din jurul lui se uitară unii la alţii. Găsiseră cheia misterului. Don Diego Vega voia să se însoare cu *Señorita* Lolita Pulido. Asta însemna că în curând familia Pulido avea fie din nou prosperă şi avea să fie în situaţia de a-şi ajuta prietenii sau de a-i privi cruciş pe cei care îl abandonaseră.

Drept urmare, acum se strânseră în jurul lui, dornici să îi între în graţii, îl întrebară de stadiul recoltelor şi de cirezile şi turmele sale, îl întrebară dacă albinele erau la fel de harnice ca de obicei şi dacă era de părere că era un an bun pentru măslini.

Don Carlos se comportă ca şi când nu ar fi fost nimic ieşit din comun. Fu de acord cu soiul de vin pe care îl aleseră şi le făcu cinste. Hangiul corpolent alerga de la unul la altul, aducându-le tot ce doreau şi încercând să adune în minte câţi bani încasase în ziua aceea în total, ceea ce era o sarcină imposibilă pentru el.

Soarele asfinţise. Don Carlos se hotărî să plece. Mai mulţi oameni îl urmară până la uşă, iar doi dintre cei mai de seamă traversă piaţa alături de el. Unul dintre ei îi invită pe Don Carlos şi pe Dona Cătălina să vină în vizită la el în seara aceea, pentru a asculta muzică bună şi de a discuta în voie. Don Carlos acceptă bucuros în numele său şi al soţiei sale.

Dona Cătălina urmări scena de la o fereastră şi îşi întâmpină soţul, radiind de fericire.

— Totul merge ca pe roate, zise el. M-au primit cu braţele deschise. Am acceptat să mergem într-o vizită în seara aceasta.

— Şi Lolita? protestă Dona Cătălina.

— Lolita trebuie să rămână aici, bineînţeles. Nu văd de ce ar fi o problemă? Aici sunt vreo cincizeci de servitori. Şi am acceptat deja invitaţia, draga mea!

Fără îndoială că o asemenea şansă de a intra din nou în graţiile elitei nu putea fi trecută cu vederea, aşa că Lolitei i se comunică programul acelei seri. Ea avea să rămână în sufrageria mare, să citească dintr-un volum de poezii pe care îl găsise acolo mai devreme şi să se retragă în camera ei dacă i se făcea somn.

Servitorii aveau să o protejeze, iar *despensero*-ul[36] avea să îi îndeplinească el însuşi orice dorinţă.

Don Carlos şi soţia sa plecară în vizită, fiind însoţiţi de şase indieni care le luminară drumul cu torţe până în partea opusă a pieţei. Era o noapte fără lună şi părea că avea să plouă din nou.

Señorita Lolita se ghemui pe o canapea, cu volumul de poezii în poală şi începu să citească. Fiecare vers era despre iubire, romantism şi pasiune. Se miră că Don Diego citea aşa ceva, având în vedere că era nu părea să aibă asemenea trăiri, însă volumul arăta ca şi când ar fi fost citit din scoarţă-n scoarţă.

Sări brusc în picioare pentru a se uita la alte cărţi de pe un raft din apropiere. Se miră din ce în ce mai tare.

Erau numeroase volume ale unor poeţi, care evocau puterea dragostei, cărţi despre echitaţie, cărţi în care erau consemnate dialoguri cu maeştri spadasini, istorisiri despre generali şi războinici măreţi – toate acestea puteau fi găsite acolo.

Cărţile acestea nu aveau cum să fie pe placul unui bărbat ca Don Diego, îşi spuse ea. Apoi, îi trecu prin minte că poate acesta se delecta să le citească, dar nu să adopte modul de viaţă pe care îl ilustrau.

Don Diego era un mister, îşi spuse ea pentru a mia oară şi se întoarse pe canapea şi îşi continuă lectura.

Chiar atunci, bătu furtunos la uşă căpitanul Ramón.

[36] *Despensero* (span.) – sufragiu; persoană care se ocupă cu gestionarea şi aprovizionarea cu alimente într-o familie. (N. tr.).

Capitolul 13
IUBIREA VINE PE NESIMȚITE

Despensero-ul se grăbi să deschidă.

— Îmi pare rău, *Señor*, dar Don Diego nu este acasă, zise el. A plecat la *hacienda* sa.

— Ştiu foarte bine. Don Carlos este aici cu soția şi fiica sa, nu-i aşa?

— Don Carlos şi soția sa sunt plecați într-o vizită în seara aceasta, *Señor*.

— Şi *Señorita*?...

— Este aici, bineînțeles.

— În cazul acesta, îi voi aduce omagiile frumoasei domnişoare, zise căpitanul Ramon.

— *Señor*! Scuzați-mă, dar *Señorita* este singură.

— Vrei să spui că nu sunt un om onorabil? întrebă căpitanul.

— Nu... nu se cuvine ca domnişoara să primească în vizită un domn în lipsa mamei sale.

— Cine eşti tu, să îmi vorbeşti mie de etichetă? întrebă căpitanul Ramón. Dă-te la o parte, nemernicule! Încearcă să mă împiedici şi vei fi pedepsit. Am eu informații despre tine!

Despensero-ul se făcu alb ca varul la auzul acestor cuvinte, pentru că era la mila căpitanului, care i-ar fi putut provoca multe greutăți numai cu un cuvânt de-al său şi l-ar fi putut condamna la trei luni de închisoare. Şi totuşi ştia că el avea dreptate şi nu căpitanul.

— Însă, *Señor*... protestă el.

Căpitanul Ramón îl dădu de-o parte cu brațul stâng şi intră în sufragerie cu paşi mari. Lolita se ridică alarmată când se trezi cu el în fața ei.

— Ah, *Señorita*, sper că nu v-am speriat, zise el. Îmi pare rău că părinții dumneavoastră nu sunt aici însă, cu toate acestea, trebuie să vă vorbesc despre ceva. Acest servitor nu a vrut să mă lase să intru, dar nu cred că aveți de ce să vă temeți din partea unui om rănit la un braț.

— Da, dar nu se cade să fiți aici, nu-i aşa, *Señor*? întrebă fata puțin speriată.

— Sunt convins că nu are ce să fie rău, zise el. Căpitanul

traversă camera şi luă loc la celălalt capăt al canapelei, admirându-i frumusețea în voie.

Despensero-ul stătea prin apropiere.

— Tu, întoarce-te la bucătărie! îi ordonă căpitanul.

— Nu, lăsați-l să rămână, îl rugă Lolita. Acestea sunt indicațiile tatălui meu şi va avea de suferit dacă nu le urmează.

— Va avea de suferit şi dacă le urmează. Pleacă!

Servitorul plecă din cameră.

Căpitanul Ramón se întoarse iar către fată şi îi zâmbi larg. Avea senzația că înțelegea femeile – era convins că le plăcea să vadă un bărbat arătându-şi superioritatea față de alții.

— *Señorita*, sunteți mai frumoasă ca niciodată, îi zise el pe un ton mieros. Sunt încântat că v-am găsit singură, pentru că aş vrea să vă spun ceva.

— Ce anume, *Señor*?

— Ieri seară, la hacienda, i-am cerut tatălui dumneavoastră permisiunea de a vă curta. Frumusețea dumneavoastră mi-a pus inima pe jar, *Señorita*, şi vreau să fiți soția mea. Tatăl dumneavoastră a fost de acord însă mi-a spus că i-a promis acelaşi lucru şi lui Don Diego Vega. Aşa că se pare că lupta se dă între mine şi Don Diego.

— Credeți că se cuvine să vorbiți despre asta, *Señor*? întrebă ea.

— Este evident că Don Diego Vega nu este potrivit pentru dumneavoastră. Nu îi lipseşte oare curajul, patima? Nu este oare bătaia de joc a tuturor din cauza nevolniciei sale?

— Cum puteți să îl vorbiți de rău în propria sa casă? întrebă *Señorita*, fulgerându-l cu privirea.

— Spun adevărul, *Señorita*. Vreau să mă alegeți pe mine. Nu mă puteți privi cu ochi buni? Spune-ți-mi că voi putea cândva să vă câştig iubirea şi să vă iau de soție!

— Domnule căpitan Ramón, această discuție este cu totul nepotrivită, zise ea. Nu se cade să vă comportați aşa, o ştiți şi dumneavoastră foarte bine. Vă rog să plecați numaidecât.

— Aştept un răspuns, *Señorita*.

Mândria rănită puse stăpânire pe ea la auzul acestor cuvinte. De ce nu putea să fie curtată cum se cuvine, ca alte domnişoare? De ce era căpitanul atât de insistent? De ce nu ținea cont de etichetă?

— Trebuie să plecați, zise ea hotărâtă. Ceea ce faceți este greşit şi o ştiți bine. Vreți să îmi distrugeți reputația, domnule căpitan? Dacă ar veni cineva şi ne-ar găsi aşa – între patru ochi?

— Nu va veni nimeni, *Señorita*. Nu vreți să îmi dați un răspuns?

— Nu! strigă ea, dând să se ridice. Nu se cade să îmi cereți așa ceva. Fiți sigur că tatăl meu va afla ce s-a întâmplat în această seară!

— Tatăl dumneavoastră! zise el batjocoritor. Un om care a stârnit antipatia guvernatorului! Un om ruinat pentru că a luat cele mai proaste decizii politice! Nu mă tem de tatăl dumneavoastră! El ar trebui să fie mândru că eu, căpitanul Ramón, mă uit la fiica lui.

— *Señor*!

— Nu fugiți! zise el, apucând-o de mână. V-am făcut onoarea de a vă cere de soție...

— Mi-ați făcut onoarea, mie!? strigă ea furioasă, aproape cu lacrimi în ochi. Bărbatul este cel onorat, când este acceptat de o femeie.

— Îmi place de dumneavoastră când sunteți supărată, constată el. Luați loc... lângă mine, aici. Dați-mi un răspuns!

— *Señor*!

— Veți fi soția mea, bineînțeles. Voi interveni pe lângă guvernator şi voi aranja ca tatăl dumneavoastră să primească înapoi o parte din proprietatea sa. Vom merge la San Francisco de Asis, la casa guvernatorului şi acolo veți fi admirată de oameni sus-puşi!

— *Señor*! Dați-mi drumul!

— Trebuie să îmi dați un răspuns, *Señorita*! M-ați amânat destul!

Lolita se smulse din strânsoarea lui şi îl privi cu ochii ei mistuitori, ținându-şi pumnii strânşi pe lângă corp.

— Să mă mărit cu dumneavoastră! strigă ea. Mai curând rămân fată bătrână, mai curând mă mărit cu un indian, mai bine mor decât să mă mărit cu dumneavoastră! Eu mă voi mărita cu un *caballero*, cu un domn sau nu mă voi mărita deloc! Este evident că nu sunteți nici pe departe un *caballero*!

— Câtă cutezanță din partea fiicei unui om care este aproape ruinat.

— Ruina nu va şterge caracterul nobil al sângelui Pulido, senor! Mă îndoiesc că puteți înțelege asta, de vreme ce este limpede că nu proveniți dintr-o familie aleasă. Don Diego va afla ce ați făcut. Este prietenul tatălui meu...

— Să nu îmi spuneți că aveți de gând să vă măritați cu bogatul Don Diego şi, cu ocazia asta, să rezolvați problemele tatălui

dumneavoastră? Nu vreți să luați de soț un soldat onorabil, dar acceptați să vă vindeți...

— Senor!

Lolita nu mai putea suporta să fie insultată astfel. Era singură, nu era nimeni în jur care să fi putut să răzbune această jignire. Aşa că ea era singura care îşi putea apăra sângele şi numele.

Mâna Lolitei tăie aerul ca un fulger şi lovi cu zgomot obrazul căpitanului Ramon. Apoi, se dădu repede înapoi, dar el o prinse de braț şi o trase spre el.

— Veți plăti cu un sărut pentru asta! zise el. Slavă Cerului că o ființă micuță poate fi stăpânită numai cu o mână!

Lolita se împotrivi, lovindu-l şi zgâriindu-i pieptul, pentru că nu putea ajunge la chipul său. Însă el doar se amuză şi o ținu şi mai strâns până când aproape că o părăsiră puterile şi rămase cu răsuflarea tăiată; îi dădu, până la urmă, capul pe spate şi o privi în ochi.

— Trebuie să plătiți cu un sărut, *Señorita*! zise el. Va fi o plăcere să îmblânzesc un spirit atât de înflăcărat.

Lolita încercă să se i se opună din nou, dar nu reuşi. Se rugă Cerului să o ajute. Căpitanul Ramón râse în continuare şi se aplecă, buzele sale se apropiară de ale ei. Însă nu primi sărutul dorit. Ea începu să se zbată din nou şi căpitanul fu nevoit să îşi mute brațul şi să o tragă iar spre el, când, dintr-un colț al camerei, se auzi o voce joasă şi severă deopotrivă.

— Stai puțin, *Señor*! zise cineva.

Căpitanul Ramón îi dădu drumul Lolitei şi se întoarse pe călcâie. Miji ochii, încercând să desluşească cine se ascundea în colțul întunecat; o auzi pe *Señorita* Lolita scoțând un strigăt de bucurie.

Apoi, căpitanul Ramón, uitând că se afla în prezența unei domnişoare, blestemă o dată şi tare, pentru că în fața lui se afla nimeni altul decât *Señor* Zorro.

Nu se obosi să încerce să îşi dea seama cum intrase tâlharul, nu avea timp să se gândească la asta. Îşi dădu seama că nu avea sabia la el şi că oricum nu ar fi putut s-o fi folosit din cauza rănii de la umăr.

Señor Zorro se apropia de el dinspre colț.

— Sunt, poate, tâlhar, dar eu respect femeile! zise Blestemul din Capistrano. Ceea ce nu se poate spune despre tine, un ofițer în cadrul armatei. Ce cauți aici, căpitane Ramón?

— Dar tu?

— Am auzit un strigăt de femeie, *Señor*, ceea ce este de ajuns pentru a îndreptăți un *caballero* să intre oriunde este nevoie de el. Căpitane, am senzația că nu există nici o regulă a conduitei pe care să nu o fi încălcat.

— Poate că acelaşi lucru se poate spune şi despre stimata domnişoară.

— *Señor*! tună tâlharul. Dacă îți mai trece prin minte aşa ceva te ucid pe loc, cu toate că eşti rănit! Cum să te pedepsesc oare?

— *Despensero*! Servitori! strigă dintr-odată căpitanul. *Señor* Zorro e aici! Ofer o recompensă în bani celui care îl prinde!

Omul mascat râse.

— Nu te va ajuta la nimic să strigi după ajutor, zise el. Mai bine spune-ți rugăciunile!

— Frumos din partea ta să amenințI un om rănit.

— *Señor*, meriți să plăteşti cu viața, dar bănuiesc că voi fi mai indulgent decât s-ar cădea. Trebuie să îngenunchezi şi să-i ceri iertare domnişoarei! Apoi vei pleca din această casă, târându-te ca un şarpe ce eşti şi nu vei spune o vorbă despre ce s-a întâmplat aici. În caz contrar, îți promit că spada mea va pune capăt vieții tale mizere!

— Ha!

— În genunchi, *Señor*, în clipa asta! îi porunci *Señor* Zorro. Nu am timp de pierdut aşteptând.

— Sunt ofițer…

— În genunchi! îi ordonă *Señor* Zorro din nou, cu o voce înspăimântătoare.

Înainta iute şi îl apucă pe căpitanul Ramón de umărul sănătos, aruncându-l la podea.

— Grăbeşte-te, laşule! Spune-i domnişoarei că îi ceri scuze cu umilință – bineînțeles, nu îți va accepta scuzele, pentru că nu se va înjosi să îți vorbească – şi îi vei mai spune că nu o vei mai deranja niciodată! Vorbeşte sau ia-ți adio de la viață!

Căpitanul Ramón spuse tot ce i se ceruse. Apoi, *Señor* Zorro îl apucă de gât şi îl ridică în picioare, îl împinse spre uşă şi îl aruncă în stradă. Dacă nu ar fi îngenuncheat, căpitanul Ramón ar fi plecat mult mai grav rănit, şi el şi orgoliul său.

Señor Zorro închise uşa când *despensero*-ul intră înspăimântat în cameră, în fugă, privindu-l îngrozit pe bărbatul mascat.

— *Señorita*, sper că v-am fost de ajutor, zise tâlharul. Nemernicul acela nu vă va mai deranja pe viitor, altfel va simți din nou tăişul săbiei mele.

— O, vă mulțumesc, *Señor*, vă mulțumesc! strigă ea. Îi voi spune tatălui meu cum m-ați apărat, cât ați fost de nobil. *Despensero*, adu-i o cană cu vin!

Servitorul nu putea decât să facă ce îi ceru, având în vedere că era un ordin şi ieşi grăbit din cameră, meditând la cât se schimbaseră vremurile şi oamenii.

*Señor*ita Lolita se apropie de tâlhar.

— *Señor*, şopti ea, mi-ați salvat onoarea. M-ați salvat de sărutarea mizeră a acelui om. *Señor*, chiar dacă veți socoti că nu se cade, vă ofer de bunăvoie sărutul pe care l-ar fi obținut el!

Lolita închise ochii, ridicându-şi capul.

— Nu mă voi uita când vă veți ridica masca, îi spuse ea.

— Ar fi prea mult, *Señor*ita, spuse el. Vă voi săruta mâna... Nu îndrăznesc să vă sărut pe buze.

— Mă insultați, *Señor*! Eu am avut curajul să vă ofer un sărut şi dumneavoastră îl refuzați.

— Nu trebuie să vă insulte nimeni, niciodată, zise el.

Se aplecă uşor, îşi ridică partea de jos a măştii şi buzele sale le atinseră uşor pe ale ei.

— Ah, *Señor*ita! zise el. Ce n-aş da să fiu un om cinstit şi să pot să vă cer mâna fără teamă. Vă mărturisesc că vă iubesc din tot sufletul!

— Şi eu pe dumneavoastră!

— Este o nebunie! Nu trebuie să afle nimeni!

— Eu aş spune, fără teamă, lumii întregi, *Señor*!

— Dar mai este tatăl dumneavoastră şi situația dificilă în care se află! Şi Don Diego!

— Vă iubesc, *Señor*.

— Puteți să ajungeți o mare doamnă! Credeți că nu ştiam că Don Diego este bărbatul despre care ați vorbit la *hacienda* tatălui dumneavoastră? Ce simțiți pentru mine este doar un capriciu, *Señorita*.

— Este dragoste, *Señor*, indiferent care va fi deznodământul. Un Pulido nu iubeşte decât o dată în viață.

— Însă cum ar putea să fie un deznodământ fericit?

— Vom vedea. Dumnezeu este mare!

— Este o nebunie...

— O dulce nebunie, *Señor*!

O strânse în brațe şi se aplecă din nou, ea închise ochii la fel ca înainte şi primi sărutarea buzelor lui, dar de data aceasta sărutul fu mai lung. Lolita nu încercă să îi vadă chipul.

— Aş putea fi urât, zise el.

— V-aş iubi la fel de mult.

— Desfigurat chiar, *Señor*ita...

— Tot v-aş iubi!

— Ce ne poate rezerva viitorul?

— Plecați, *Señor*, înainte să se întoarcă părinții mei. Nu voi spune decât că m-ați salvat de ruşine şi că după aceea v-ați văzut de drum. Vor crede că ați venit să îl jefuiți pe Don Diego. Vă rog, *Señor*, renunțați la viața de tâlhar, pentru mine! Renunțați la viața asta şi cereți-mi mâna. Nimeni nu vă ştie chipul, iar dacă vă veți da jos masca pentru totdeauna nu se va afla că sunteți cine sunteți. Nu se poate spune că sunteți un hoț de rând. Ştiu de ce ați furat – ca să-i răzbunați pe cei neajutorați, ca să-i pedepsiți pe oamenii politici nemiloşi şi ca să-i ajutați pe cei asupriți! Ştiu că le-ați dat săracilor tot ce ați furat. Ah, *Señor*!

— Dar misiunea mea nu s-a terminat, *Señor*ita, sunt dator să o duc la bun sfârşit.

— Atunci duceți-o la bun sfârşit şi să vă aibă în pază Cel de Sus, aşa cum nu mă îndoiesc că va fi. Iar când vă veți fi încheiat misiunea, întoarceți-vă la mine! Vă voi recunoaşte imediat, indiferent de cum vă veți arăta în fața mea!

— Nu voi aştepta atât de mult timp pentru a vă revedea, *Señor*ita. Voi veni des. Am nevoie de dumneavoastră ca de aer!

— Fiți cu băgare de seamă!

— Voi fi, pentru că acum am un motiv în plus. Viața nu mi s-a părut niciodată mai prețioasă ca acum!

Se îndepărtă încet de ea. Se întoarse şi aruncă o privire spre o fereastră din apropiere.

— Trebuie să plec, zise el. Nu pot aştepta să sosească vinul.

— A fost doar un motiv ca să putem fi singuri, mărturisi ea.

— La revedere, *Señorita*, şi sper să vă revăd cât mai curând!

— Aveți grijă, *Señor*!

— Întotdeauna, iubito! *Señorita*, *adiós*! Privirile li se întâlniră încă o dată, apoi el îi făcu cu mâna, îşi strânse pelerina pe lângă trup, se repezi la fereastră şi ieşi într-o clipită. Noaptea îl învălui în întuneric.

Capitolul 14
CĂPITANUL RAMÓN TRIMITE O SCRISOARE

După ce se ridică din țărână, în fața uşii lui Don Diego, căpitanul Ramón dispăru în întunecimea nopții spre cărarea care urca spre presidio.

Sângele îi clocotea în vene de furie, chipul îi era vânăt de supărare. La *presidio* nu mai erau decât vreo şase soldați, pentru că cei mai mulți plecaseră cu sergentul Gonzales. Patru din ei erau bolnavi, iar ceilalți doi trebuiau să rămână de pază.

Aşa că Ramón nu putea trimite oameni la casa lui Don Diego pentru a-l prinde pe tâlhar, mai mult, căpitanul ajunsese la concluzia că *Señor* Zorro nu avea să mai stea acolo decât preț de câteva minute, pentru ca apoi să încalece pe calul său şi să dispară în noapte, deoarece se ştia că tâlharul nu zăbovea într-un singur loc.

Pe lângă asta, căpitanul Ramón nu voia să se afle că acest *Señor* Zorro îl întâlnise pentru a doua oară şi că, şi de data asta, îl tratase ca pe un simplu pion. Cum ar fi putut să raporteze că o insultase pe *Señorita* şi că *Señor* Zorro îl pedepsise pentru asta; cum ar fi putut să spună că *Señor* Zorro îl obligase să îngenuncheze şi să îşi ceară scuze şi că apoi îl dăduse afară pe uşă, ca pe un câine?

Căpitanul hotărâse că era mai bine să nu spună nimic despre cele întâmplate. Bănuia că *Señorita* Lolita avea să le spună părinților ei şi ca acel *despensero* avea să îi confirme spusele, însă se îndoia că Don Carlos avea să facă ceva în acest sens. Don Carlos nu avea de ce să vrea să înfrunte un ofițer din armată, având în vedere că era şi aşa în relații tulburi cu guvernatorul. Tot ce spera Ramón era ca Don Diego să nu afle exact cum decurseseră lucrurile în seara aceea, pentru că i-ar fi fost foarte greu să îşi păstreze postul, dacă un Vega ar fi fost împotriva lui.

Măsurându-şi biroul cu paşi mari, căpitanul Ramón deveni din ce în ce mai furios şi se gândi la astfel de lucruri şi la multe altele. Ştiuse mereu să iasă cu batista curată şi ştia că guvernatorul şi oamenii din jurul acestuia aveau mare nevoie de mai multe fonduri

care să le finanțeze traiul zbuciumat. Luaseră bani de la oamenii bogați contra cărora exista cea mai mică bănuială şi s-ar fi bucurat dacă ar fi apărut o nouă victimă.

Nu putea căpitanul să sugereze o asemenea victimă şi să îşi consolideze în acelaşi timp poziția în ochii guvernatorului? Oare ar fi putut îndrăzni căpitanul să sugereze că familia Vega nu mai era la fel de loială guvernatorului?

Hotărî că nu putea să facă decât un singur lucru şi anume că se putea răzbuna pentru modul în care îl respinsese fiica lui Don Carlos Pulido.

Căpitanul Ramón zâmbi, deşi foarte mânios, când îi trecu prin minte acest gând. Trimise să îi fie aduse instrumentele de scris şi îi spuse unuia dintre soldații să se pregătească de drum, pentru că avea să îl trimită să ducă o scrisoare.

Pentru câteva minute, Ramón continuă să se plimbe prin birou, cântărind totul şi încercând să decidă cum să structureze epistola pe care intenționa să o scrie. Se aşeză până la urmă la masa lungă şi îi adresă mesajul excelenței sale guvernatorul, care se afla la conacul său din San Francisco de Asis.

Iată ce scrise:

Informațiile pe care mi le-ați comunicat referitoare la tâlharul acesta, Señor *Zorro, aşa cum este cunoscut, mi-au fost de mare ajutor. Regret că nu vă scriu că l-am prins pe ticălos, dar sper că nu veți fi prea aspru cu mine de vreme ce împrejurările sunt oarecum neobişnuite.*

Cea mai mare parte din contingentul meu este pe urmele acestui individ, având ordine să îl aducă în fața mea viu sau mort. Dar Señor *Zorro nu este singur. Există anumite locuri în împrejurimi unde este ajutat, unde i se permite să se ascundă când are nevoie, unde i se dă de mâncare şi de băut şi nu mă îndoiesc că i se dau şi cai odihniți.*

Se ştie că a vizitat hacienda *lui Don Carlos Pulido, un* caballero *care se ştie că este ostil guvernării excelenței voastre. Eu mi-am trimis oamenii acolo şi m-am dus chiar eu însumi. În timp ce soldații mei porniseră în căutarea sa, tâlharul m-a atacat mişeleşte în sufrageria lui Don Carlos, făcându-şi apariția dintr-un dulap. M-a rănit la umărul drept, însă am continuat să ne duelăm până când s-a speriat şi a fugit, rămânând astfel în libertate. Dați-mi voie să spun că Don Carlos m-a împiedicat într-o anumită măsură să plec pe urmele ticălosului. De asemenea, când am sosit la hacienda, aveam*

motive să cred că hoțul luase cina acolo.

Hacienda *familiei Pulido este o ascunzătoare perfectă pentru un astfel de om, având în vedere că este destul de departe de El Camino Real. Mă tem că Señor Zorro o foloseşte ca reşedință când se află în împrejurimi şi aştept să îmi indicați ce măsuri să iau în această privință. Aş dori să adaug şi faptul că Don Carlos abia dacă m-a tratat cu un minim de respect şi că fiica sa,* Señorita *Lolita, şi-a ascuns cu greutate admirația pentru acest tâlhar notoriu şi aproape că a ridiculizat eforturile noastre de a-l captura.*

În plus, am motive să mă îndoiesc de loialitatea pe care se presupune că v-o poartă o familie renumită şi bogată din aceste părți, însă sunt sigur că înțelegeți că nu pot scrie despre aşa ceva într-o misivă trimisă prin curier.

Cu respect, Ramón, comandant şi căpitan, presidio*,*
Reina de Los Angeles.

Ramón zâmbi din nou când termină scrisoarea. Ştia că ultimul paragraf avea să îl pună pe gânduri pe guvernator. Familia Vega era singura renumită şi bogată, care s-ar fi potrivit descrierii. Cât despre familia Pulido, căpitanul Ramón îşi imagina perfect ce avea să se întâmple cu ea. Guvernatorul nu avea să ezite să îi pedepsească şi poate că *Señor*ita Lolita avea să se trezească fără nimeni care să o poată proteja şi fără un statut care să îi permită să refuze avansurile unui căpitan din cadrul armatei.

Acum, Ramón se dedică redactării unei copii a scrisorii, intenționând să trimită una prin curier şi pe cealaltă să o păstreze pentru el, în cazul în care se ivea ceva şi ar fi avut nevoie de ea.

După ce scrise copia, împături originalul şi îl sigila, îl duse în camera de zi a soldaților şi i-l dădu celui pe care îl alesese să fie curier. Soldatul îl salută, se duse imediat la calul său, încalecă şi porni la galop întins spre nord, spre San Fernando şi Santa Barbara şi mai departe către San Francisco de Asis, răsunându-i în urechi ordinele căpitanului, care îi spusese să se grăbească şi să schimbe caii la fiecare misiune şi *pueblo*, în numele excelenței sale.

Ramón se întoarse în biroul său, îşi turnă o cană de vin şi începu să recitească exemplarul său.

Aproape că îşi dorea să fi fost mai incisiv, însă ştia că era mai bine că nu fusese aşa, pentru că altfel guvernatorul ar fi putut crede că exagera.

Se întrerupea din când în când din citit şi îl blestema pe *Señor*

Zorro, reflectând în repetate rânduri asupra frumuseții şi grației domnişoarei Lolita. Îşi spunea că aceasta merita să fie pedepsită pentru modul în care îl tratase.

Bănuia că *Señor* Zorro trebuia să fie la kilometri depărtare la momentul acela, lăsând în urmă orăşelul Reina de Los Angeles, însă se înşela amarnic. Blestemul lui Capistrano, aşa cum îi spuneau soldații, nu fugise după ce plecase din casa lui Don Diego Vega.

Capitolul 15
LA PRESIDIO

Señor Zorro se duse în spatele colibei unui indian, în locul unde îşi lăsase calul. Se opri o clipă, furat de sentimentul de iubire ce îl stăpânise.

Râse încet, mulțumit, apoi încalecă şi merse agale pe cărarea care ducea spre *presidio*. Auzi un călăreț venind la galop din direcția aceea şi se gândi că trebuia să fie un soldat trimis de căpitanul Ramón să îi cheme înapoi pe sergentul Gonzales şi pe oamenii săi, pentru a le da ultimele informații.

Señor Zorro ştia cum stăteau lucrurile la *presidio*; ştia exact câți oameni erau acolo şi că patru dintre aceştia erau bolnavi şi aveau febră. Nu mai rămăseseră decât căpitanul Ramón şi un soldat, având în vedere că unul tocmai plecase.

Râse din nou şi îşi îndemnă calul să urce panta încet pentru a face cât mai puțin zgomot. Descăleca în spatele *presidio*-ului şi lăsă frâiele să atârne la pământ. Nu îşi făcea griji, ştia că armăsarul nu avea să se mişte de acolo.

Se strecură ca o umbră pe lângă zid şi ocoli clădirea cu grijă. Ajunse în dreptul unei ferestre. Se urcă pe nişte cărămizi de chirpici şi se uită înăuntru.

Era chiar biroul căpitanului Ramón. Îl văzu pe comandant aşezat la masa de lucru, citind o scrisoare, pe care se părea că tocmai o terminase de scris. Căpitanul Ramón vorbea singur, aşa cum fac de obicei oamenii haini.

— Frumoasa *Señorita* va fi consternată, zicea el. Aşa o să se învețe minte să nu mai respingă ofițeri aflați în slujba excelenței sale! Când tatăl ei o să ajungă în închisoare, acuzat de trădare, şi îi vor fi luate pământurile, atunci poate că o sa asculte ce am de spus!

Lui *Señor* Zorro nu îi fu greu să desluşească ce spunea căpitanul. Ghici imediat că plănuia să se răzbune şi că acum contempla ruinarea familiei Pulido. Chipul lui *Señor* Zorro se făcu negru de supărare.

Coborî de pe cărămizi şi merse pe lângă perete până când ajunse la colțul clădirii. Lângă uşa de la intrare, ardea o torță în locaşul ei, iar singurul soldat în putere din toată garnizoana

patrula în faţa pragului cu sabia şi pistolul la cingătoare.

Señor Zorro observă ritmul în care patrula soldatul. Aprecie corect distanţa şi sări asupra militarului exact când acesta se întoarse şi schimba sensul.

Îşi încleşta mâinile în jurul gâtului soldatului şi îl lovi în spate cu genunchii. O clipă mai târziu amândoi erau pe jos; paznicul, luat prin surprindere, i se opunea din răsputeri. Însă *Señor* Zorro, ştiind că un zgomot oricât de mic ar fi fost fatal pentru el, îşi reduse adversarul la tăcere lovindu-l în tâmplă cu patul pistolului.

Duse soldatul într-un loc întunecos, sfâşie marginea *serape*-ului său, îi puse căluş şi îl legă de mâini şi de picioare cu fâşii din acelaşi material. Apoi, îşi strânse pelerina pe lângă corp, se uită la pistol, ciuli urechile, pentru a se asigura că lupta scurtă cu soldatul nu atrăsese atenţia nimănui din presidio, şi se strecură pe uşă.

O secundă mai târziu, ajunse înăuntru. Chiar în faţa sa era o cameră mare de dormit cu podeaua de pământ bătătorit. În ea se găseau nişte mese lungi, paturi de cazarmă, căni de vin, frâie, şei şi căpestre.

Señor Zorro aruncă o privire în partea aceea pentru a se convinge că nu era nimeni acolo şi se repezi aproape pe nesimţite spre uşa de la biroul comandantului.

Verifică dacă avea pistolul la îndemână şi apoi deschise uşa la perete fără frică. Căpitanul Ramón stătea cu spatele la el; se întoarse cu scaunul, zâmbind răuvoitor, crezând că era unul dintre oamenii săi care intrase fără să bată la uşă, iar acum era pregătit să îl mustre aspru.

— Nu spune nimic, *Señor*! îl avertiză tâlharul. Dacă scoţi un sunet, vei ajunge în rândul celor drepţi!

Señor Zorro îl privi în ochi pe comandant, închise uşa în urma sa şi înainta. Se apropie încet de birou, fără să spună nimic, cu pistolul aţintit spre căpitan. Căpitanul Ramón avea mâinile pe masa de lucru şi devenise alb ca varul.

— *Señor*, sunt de părere că această vizită este necesară, zise *Señor* Zorro. Nu am venit aici pentru că mi-a fost dor de tine.

— Ce cauţi aici? îl întrebă căpitanul, nesocotind faptul că i se ceruse să tacă, însă vorbi aproape în şoaptă.

— S-a nimerit să privesc pe fereastră, *Señor*. Am văzut o scrisoare pe biroul tău şi te-am auzit gândind cu voce tare. Să ştii că nu e bine să vorbeşti de unul singur! Dacă n-ai fi zis nimic poate că mi-aş fi continuat drumul. Dar, având în vedere că ai

făcut-o...

— Da, *Señor*! întrebă căpitanul, recăpătându-şi într-o oarecare măsură vechea aroganţă.

— Intenționez să citesc această epistolă.

— Eşti chiar atât de interesat de activitatea mea militară?

— Nu mă voi pronunța asupra acestui aspect, *Señor*. Te rog să iei mâinile de pe masă, însă să nu încerci să pui mâna pe pistolul pe care îl ai la cingătoare pentru că vei înceta să trăieşti pe loc. Să ştii că nu voi muri de inimă rea dacă vei părăsi lumea asta.

Comandantul făcu aşa cum i se spuse. *Señor* Zorro înainta cu băgare de seamă, înşfacă scrisoarea, după care se dădu înapoi cu câțiva paşi, urmărindu-l în continuare pe bărbatul din fața sa.

— O voi citi, zise el, dar te avertizez că asta nu înseamnă că nu o să fiu cu ochii pe tine. Nu mişca un deget, *Señor*, pentru că altfel nu vei mai apuca ziua de mâine.

Citi scrisoarea repede şi când termină se uită un timp în ochii comandantului fără să spună nimic, țintuindu-l cu o privire mistuitoare din spatele măştii. Căpitanul Ramón era din ce în ce mai neliniştit.

Señor Zorro veni lângă birou, privindu-l în continuare pe căpitan şi apropie scrisoarea de o lumânare aprinsă. Foaia luă foc, fu cuprinsă de flăcări, căzu şi începu să se carbonizeze pe podea.

Señor Zorro o strivi cu piciorul.

— Această scrisoare nu va fi trimisă, zise el. Aşa deci, *Señor*, duşmanul tău este o femeie? Ce ofițer viteaz, ce reprezentant de vază al armatei excelenței sale! Nu mă îndoiesc că te-ar fi înaintat în grad dacă ar fi citit acele rânduri. Ai insultat o *Señor*ita pentru că tatăl ei nu este, pentru moment, în grațiile celor care sunt la putere şi pentru că te-a respins aşa cum meritai. Unelteşti să le faci probleme ei şi părinților ei. Frumoasă ocupație, zău aşa!

Făcu un pas înainte şi se aplecă, ținând în continuare pistolul pregătit în fața sa.

— Roagă-te să nu aud că ai trimis o scrisoare ca cea pe care tocmai am distrus-o, zise el. Îmi pare rău că în clipa de față nu poți lupta şi că nu ne vom încrucişa săbiile. Deşi ar însemna că mi-aş păta spada cu sângele tău mizer, te-aş străpunge pentru a scăpa lumea de un om ca tine!

— Ai curaj să vorbeşti aşa pentru că sunt rănit!

— Sunt sigur că ți se va vindeca rana, *Señor*. Voi avea grijă să fiu la curent cu starea sănătății tale. După ce îți vei recăpăta puterile, te voi găsi şi în gaură de şarpe şi te voi pune să plăteşti

pentru ce ai încercat să faci astă-seară. Să nu existe dubii în privința asta!

Se uitară iar unul în ochii celuilalt, fiecare fulgerându-l cu privirea pe adversarul său. *Señor* Zorro se dădu înapoi şi îşi strânse pelerina în jurul lui. Deodată, se auzi un zăngănit de harnaşamente, tropote şi vocea hârâită a sergentului Pedro Gonzales.

— Nu descălecați! le striga din uşă sergentul oamenilor săi. Dau raportul şi apoi plecăm iar pe urmele ticălosului! Nu o să închidem un ochi până nu îl prindem!

Señor Zorro aruncă repede o privire prin cameră pentru că ştia că acum nu mai putea să plece pe unde venise. Ochii căpitanului Ramón scăpărară de satisfacție.

— Hei, Gonzales! strigă el înainte ca *Señor* Zorro să îl poată amenința. Vino, Gonzales! *Señor* Zorro este aici!

Atunci, îl privi sfidător pe tâlhar, părând să îi spună că orice ar fi făcut era ca şi prins.

Însă se părea că *Señor* Zorro nu voia să îl împuşte şi să-l omoare pe căpitanul Ramón, preferând să îl înfrunte când avea să i se vindece rana de la umăr.

— Rămâi unde eşti! îi ordonă el şi fugi către cea mai apropiată fereastră.

Însă sergentul auzise deja ce spusese căpitanul, îşi strigă oamenii să vină după el, traversă camera mare şi ajunse în dreptul biroului şi deschise uşa la perete. Lăsă să îi scape un strigăt aprig când îl văzu pe tâlharul mascat lângă masa de lucru şi pe comandant aşezat de partea cealaltă cu mâinile la vedere.

— Pe toți sfinții, l-am prins! strigă Gonzales. Veniți, soldați! Păziți uşile! Asigurați ferestrele!

Señor Zorro avea pistolul în mâna stângă şi îşi scosese sabia din teacă. Cu o lovitul ă fulgerătoare de sabie dădu pe jos lumânările de pe birou. O stinse cu piciorul pe ultima care mai rămăsese aprinsă şi cufundă camera în întuneric.

— Faceți lumină! Aduceți o torță! răcni sergentul Gonzales.

Señor Zorro sări într-o parte, se lipi de perete şi se strecură repede de-a lungul lui, în timp ce sergentul şi încă doi soldați năvăliră în cameră; unul rămase să păzească uşa, în timp ce ceilalți se grăbiră să aducă făclii şi se împiedicară unul de altul.

Într-un sfârşit, intră pe uşă un soldat cu o torță, scoase un strigăt şi se prăbuşi străpuns de sabie în piept; torța căzu pe podea şi se stinse. Înainte ca sergentul să fi putut ajunge acolo,

Señor Zorro dispăruse iar în întuneric şi nu mai era de găsit.

Gonzales începu să blesteme ca un apucat şi să îl caute pe cel pe care voia să-l vadă mort, iar căpitanul îi striga să aibă grijă ca nu cumva să omoare un soldat din greşeală. Ceilalți se agitau prin încăpere şi din camera cealaltă apăru cineva cu o a doua torță.

Señor Zorro apăsă pe trăgaci şi zbură torța din mâna soldatului. Tâlharul făcu un salt şi o stinse cu piciorul, retrăgându-se din nou în întuneric. Se mişca repede, atent fiind la orice răsuflare care i-ar fi putut spune unde se aflau duşmanii săi.

— Prindeți-l pe nemernic! striga comandantul. Este posibil să îşi bată cineva joc de voi în halul ăsta?

Apoi tăcu, pentru că *Señor* Zorro îl apucase din spate şi îi potolise îndemnurile pătimaşe, apoi gălăgia fu acoperită de vocea răsunătoare a tâlharului.

— Soldați, l-am prins pe căpitanul vostru! Îl voi folosi drept scut şi voi ieşi pe uşă. Voi trece prin camera alăturată şi voi ieşi din clădire. Am descărcat deja un pistol, însă mai am unul pe care îl pot folosi împotriva comandantului. Dacă mă atacă oricare dintre voi, apăs pe trăgaci şi o să rămâneți fără căpitan!

Ramón simți oțelul rece în ceafă şi le strigă oamenilor să nu facă nimic necugetat. *Señor* Zorro îl duse până la uşă şi ieşi cu spatele ținându-l pe căpitan în fața sa, în timp ce Gonzales şi camarazii săi îi urmară, cât de aproape îndrăzniră, privindu-i fiecare mişcare şi sperând să aibă ocazia să îl ia prin surprindere.

Señor Zorro traversă camera de dormit şi ajunse la uşa de la intrare. Era oarecum îngrijorat din cauza soldaților de afară pentru că ştia că unii dintre ei înconjuraseră casa pentru a păzi ferestrele.

Torța de lângă uşă era încă aprinsă. *Señor* Zorro întinse mâna, o luă şi o stinse. Dincolo de prag, îl aştepta pericolul.

Gonzales şi soldații erau în fața lui, aliniați în semicerc de la un capăt la altul al camerei, se aplecau înainte, aşteptând să aibă ocazia să îl atace. Gonzales avea un pistol în mână – deşi se presupunea că detesta această armă – şi pândea clipa în care ar fi putut să tragă, fără să pună în pericol viața căpitanului.

— Înapoi, *Señor*es! le porunci tâlharul. Am nevoie de mai mult spațiu. Aşa – vă mulțumesc! Sergent Gonzales, dacă sorții nu mi-ar fi atât de potrivnici s-ar putea să fiu tentat să mă duelez cu tine şi să te dezarmez pentru a doua oară.

— Pe toți sfinții...

— Rămâne pe altă dată, stimate sergent! Acum, *Señor*es, fiți atenți! Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar nu am avut decât un

singur pistol. Ceea ce a simțit căpitanul la ceafă, în tot acest timp, a fost nimic altceva decât o cataramă de la un căpăstru pe care am găsit-o pe jos. Nu-i aşa că a fost o glumă reuşită? *Señor*es, *adiós!*

Dintr-odată îl împinse în față pe căpitan, fugi în noapte şi se îndreptă către calul său cu toți soldații din *presidio* după el. Pistoalele scânteiau în noapte şi gloanțele îi şuierau pe deasupra capului.

Briza rece dinspre marea îndepărtată îi purtă râsul până la urmăritorii săi.

Capitolul 16
O CĂUTARE FĂRĂ SUCCES

Señor Zorro îşi îndemnă calul la vale. Drumul era acoperit cu pietriş, iar un pas greşit ar fi fost fatal, soldaţilor fiindu-le imposibil să înainteze. Sergentul Gonzales era destul de curajos pentru a merge pe acolo. Unii dintre oamenii săi îl urmară, în timp ce alţii galopau prin părţile laterale pantei, acolo unde înclinarea era mai redusă, cu gândul de a-l prinde pe fugar la poale.

Señor Zorro era mult înaintea lor şi gonea la galop pe drumul către San Gabriel, în timp ce soldaţii veneau în urma sa strigându-se unii pe alţii. Din când în când, trăgeau spre tâlhar, irosind praf de pulbere şi plumb fără să îl nimerească.

Cât de curând, apăru luna. *Señor* Zorro anticipase asta şi ştia că lucrurile aveau să se complice, însă armăsarul său era odihnit şi puternic, în timp ce caii soldaţilor parcurseseră kilometri întregi în ziua aceea, aşa că exista totuşi o speranţă ca totul să se termine cu bine.

Acum putea fi văzut mai bine de urmăritori şi îl auzi pe sergentul Gonzales strigându-le oamenilor lui să le dea bice cailor şi să facă orice ca să-l prindă pe ticălos. *Señor* Zorro aruncă o privire peste umăr şi observă că soldaţii formau un şir lung, caii mai aprigi şi mai odihniţi luând-o înaintea celorlalţi.

Goniră aşa vreo patru kilometri, soldaţii păstrară distanţa egală, însă nu se apropiară de el, iar *Señor* Zorro ştia că, în curând, caii lor aveau să piardă teren şi că armăsarul său, care până atunci nu dăduse nici un semn de oboseală, avea să îi lase în urmă. Un singur lucru îl deranja – şi anume faptul că ar fi vrut să meargă în direcţia opusă.

Aici, culmile se ridicau de ambele părţi ale drumului şi nu putea să cotească sau să facă un ocol; nu erau nici drumuri lăturalnice pe care ar fi putut să le urmeze, iar dacă ar fi încercat să urce culmea călare, ar fi pierdut timp preţios şi soldaţii ar fi ajuns la o distanţă destul de mică pentru a trage cu pistolul şi risca să fie rănit.

Aşa că merse drept înainte, începând să se depărteze de ei pentru că ştia că ar fi putut face cale întoarsă dacă ar fi cotit la dreapta trei kilometri mai încolo şi astfel ar fi ajuns pe un teren

mai înalt.

Parcursese deja un kilometru şi jumătate când îşi aminti că auzise că avuseseră loc alunecări de teren din cauza ultimei ploi torenţiale şi că drumul la care se gândise era blocat. Drept urmare, nu ar fi putut merge pe acolo, chiar dacă ar fi ajuns la el; chiar atunci îi trecu prin minte ceva foarte riscant.

Când ajunse într-un zonă mai înaltă, de-a lungul drumului, se uită iar în urmă şi văzu că nici măcar doi soldaţi nu călăreau cot la cot, erau răsfiraţi şi destul de departe unii de alţii, ceea ce se potrivea de minune cu planul lui *Señor* Zorro.

După ce trecu de o curbă trase de hăţuri şi îşi opri armăsarul. Se întoarse cu faţa în direcţia de unde venise şi se aplecă în şa, ciulindu-şi urechile. Când auzi tropotele calului celui mai apropiat urmăritor îşi scoase sabia, înfăşură frâiele în jurul încheieturii de la mâna dreaptă şi îi dădu pinteni calului cu cruzime.

Armăsarul său nu era obişnuit cu un astfel de tratament, nu simţise pintenii decât la galop, când stăpânul său era foarte grăbit. Acum, porni ca din puşcă, luă curba ca un cal sălbatic şi se îndreptă în forţă direct către duşman.

— La o parte! strigă *Señor* Zorro.

Primul soldat se dădu la o parte fără să se opună, fără să fie sigur că era vorba despre tâlhar, iar când realiză că era chiar el îi anunţă pe cei din spate, dar aceştia nu îl auziră din cauza zgomotului făcut de copite pe drumul tare ca piatra.

Señor Zorro ajunse la al doilea soldat cu care se duela călare, preţ de câteva clipe, pentru ca apoi să pornească mai departe. Tâlharul luă următoarea curbă la fel de rapid şi calul său îl lovi din plin pe un altul şi îl scoase de pe drum. Zorro încercă să îl lovească pe un al patrulea om, dar nu îl nimeri, bucurându-se astfel că nici el nu fusese rănit.

De acum înainte, drumul era perfect drept; duşmanii galopau continuu spre el. Goni printre ei ca un nebun, tăind în stânga şi în dreapta. Sergentul Gonzales, care era cel mai în urmă din cauza calului sleit de puteri, îşi dădu seama ce se întâmpla şi urlă la oamenii săi, chiar atunci calul său păru să fie fulgerat, iar el fu aruncat din şa. *Señor* Zorro trecuse deja printre ei şi gonea în direcţia opusă, iar soldaţii erau iar pe urmele lui conduşi de un sergent care nu mai prididea cu blestemele, dar de data aceasta era o distanţă ceva mai mare între ei şi tâlhar.

Señor Zorro îşi lăsă calul să încetinească puţin, având în vedere că putea să menţină distanţa şi călări până la prima răscruce care

îi apăru în cale şi acolo coti. Urmă un drum în amonte, iar când se uită înapoi văzu potera trecând culmea în depărtare, la fel de hotărâți să nu renunțe.

— A fost un şiretlic de excepție! îi spuse *Señor* Zorro armăsarului. Însă nu trebuie să îl repetăm prea des!

Trecu pe lângă *hacienda* unui prieten al guvernatorului şi îi trecu ceva prin minte – Gonzales şi oamenii săi s-ar fi putut opri acolo ca să schimbe caii.

Nu se înşelă. Soldații veniră ca o furtună, iar câinii lătrară în semn de bun venit. Stăpânul de la *hacienda* ieşi în prag cu un sfeşnic.

— Îl urmărim pe *Señor* Zorro! strigă Gonzales. Avem nevoie de cai odihniți, în numele guvernatorului!

Fură chemați servitorii, iar Gonzales şi oamenii săi se duseră imediat la grajduri. Acolo, găsiră nişte cai superbi, aproape la fel de buni ca armăsarul tâlharului, toți erau odihniți. Soldații dădură jos harnaşamentul de pe caii lor extenuați şi îi înşeuară pe ceilalți armăsari, apoi porniră din nou la drum, pe urmele lui Zorro. Acesta câştigase un avantaj considerabil, dar acum nu mai putea urma decât un singur drum, iar în aceste condiții l-ar fi putut ajunge din urmă.

La vreo doi kilometri depărtare, pe culmea unui mic deal, era o *hacienda*, pe care un *caballero*, care murise, fără moştenitori, o dăruise misiunii din San Gabriel. Guvernatorul amenințase că o va lua în numele statului, dar nu o făcuse până acum, călugării franciscani din San Gabriel fiind renumiți pentru încrâncenarea cu care îşi protejau proprietatea.

Cel care se ocupa de această *hacienda* era *Fray* Felipe, un misionar în vârstă. Sub conducerea lui, cei ce adoptase noua religie făcuseră în aşa fel încât proprietatea lor să prospere datorită creşterii animalelor şi trimiterii spre vânzare a unor cantități considerabile de piei şi seu, miere, fructe şi vin.

Gonzales ştia că drumul acela ducea către *hacienda* cu pricina şi că dincolo de ea era un alt drum care se bifurca, unul care mergea spre San Gabriel şi o rută mai lungă către Reina de Los Angeles.

Dacă *Señor* Zorro trecea de *hacienda* ar fi fost logic să urmeze drumul care ducea spre *pueblo*, având în vedere că dacă ar fi vrut să se ducă în San Gabriel ar fi mers în continuare pe El Camino Real şi nu ar fi riscat să se întoarcă direct printre soldați.

Însă se îndoia că Zorro nu avea să se oprească la *hacienda*. Se

ştia că tâlharul era foarte aspru cu cei care îi persecutau pe călugări şi se presupunea că oricare dintre aceştia nutrea un sentiment de prietenie pentru el şi că l-ar fi ajuta la nevoie.

Soldaţii văzură *hacienda*, dar nu observară nici o lumină. Gonzales îi opri la începutul drumului care ducea spre ea şi încercă în zadar să audă ceva care să îi spună unde era tâlharul. Descăleca şi cercetă drumul prăfuit însă nu îşi dădu seama dacă trecuse pe acolo un călăreţ de curând.

Împărţi repede ordinele, iar soldaţii se despărţiră, jumătate dintre ei rămaseră cu sergentul şi ceilalţi se împrăştiară, astfel încât să poată înconjura casa, să caute în colibele indienilor şi să inspecteze hambarele mari.

Apoi, sergentul Gonzales călări pe aleea de intrare a trăsurilor împreună cu o parte din oamenii săi, îşi îndemnă calul să urce treptele verandei, arătând că nu avea deloc o părere bună despre acest loc şi bătu la uşă cu mânerul săbiei.

Capitolul 17
SERGENTUL GONZALES SE ÎNTÂLNEŞTE CU UN PRIETEN

Imediat se aprinseră luminile la ferestre, iar la scurt timp după aceea, cineva deschise uşa. *Fray* Felipe – un om uriaş, trecut de şaizeci de ani, care fusese o adevărată forță în tinerețe – apăru în prag cu o lumânare pe care o proteja cu mâna.

— Ce-i cu gălăgia asta? întrebă el pe vocea sa joasă. Şi de ce ai venit cu calul până pe veranda mea, unealtă a necuratului?

— Îl urmărim pe *Señor* Zorro – pe cel cunoscut sub numele de Blestemul din Capistrano, zise Gonzales.

— Şi te aştepți să îl găseşti în această casă umilă?

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. Spune-mi! Ai văzut cumva un călăreț galopând pe aici cu puțină vreme în urmă?

— Nu!

— Şi a venit cumva *Señor* Zorro pe aici în ultima vreme?

— Nu ştiu la cine te referi.

— Dar trebuie să fi auzit de el, nu?

— Am auzit că încearcă să îi ajute pe cei asupriți, că i-a pedepsit pe cei care sunt vinovați de sacrilegii şi că a biciuit nişte brute primitive care i-au bătut pe indieni.

— Îndrăznețe cuvinte ai rostit!

— Sunt sincer din fire, soldat!

— Să ştii că o să ai probleme cu cei care sunt la putere, drăguțul meu.

— Soldat, mie nu mi-e teamă de oamenii de la putere!

— Nu îmi place tonul tău. Mă bate gândul să descalec şi să ți arăt de ce e în stare biciul meu!

— *Señor*! strigă *Fray* Felipe. Dă-mi zece ani înapoi şi te fac arşice!

— Asta ar rămâne de văzut! Totuşi ar fi mai bine să ne întoarcem la motivul vizitei mele. Ai văzut cumva un ticălos mascat, care este cunoscut sub numele de *Señor* Zorro?

— Nu, soldat!

— O să pun oamenii să-ți percheziționeze casa!

— Mă acuzi că am mințit? strigă *Fray* Felipe.

— Oamenii mei trebuie să îşi ocupe timpul cu ceva şi cu atât mai bine dacă îți percheziționează casa cu ocazia asta. Nu ai nimic de ascuns, nu-i aşa?

— Dacă ar fi să mă orientez după cei care îmi vor călca pragul, cred că s-ar cădea să ascund carafele cu vin, zise *Fray* Felipe.

Sergentul Gonzales lăsă să îi scape o înjurătură şi descăleca. Ceilalți îi urmară exemplul şi calul sergentului fu coborât de pe verandă şi lăsat în grija grăjdarului.

Gonzales îşi scoase mănuşile, îşi băgă sabia în teacă şi intră pe uşă cu paşi mari în fruntea oamenilor săi. *Fray* Felipe rămase în urmă, protestând împotriva deranjului.

Un bărbat se ridică de pe o canapea din colțul îndepărtat al camerei şi veni la lumina sfeşnicelor.

— Ce să vezi, nimeni altul decât grozavul meu prieten! strigă acesta.

— Don Diego! Aici? zise Gonzales.

— Am fost plecat la *hacienda* mea să rezolv nişte lucruri şi am venit să petrec noaptea aici la *Fray* Felipe care mă cunoaşte de când eram copil. Date fiind vremurile agitate în care trăim m-am gândit că măcar la *hacienda* aceasta, care este mai retrasă şi sub administrația unui călugăr, aş putea avea parte de puțină odihnă şi linişte şi să nu mai aud de violență şi vărsare de sânge. Se pare însă că este imposibil. Oare chiar nu mai există nici un colțişor în țara asta unde să poți medita şi contempla operele muzicienilor şi ale poeților?

— Pe tot rachiul din lume! strigă Gonzales. Don Diego, eşti prietenul meu bun şi un adevărat *caballero*. Spune-mi, l-ai văzut cumva pe *Señor* Zorro în seara asta?

— Nu l-am văzut, sergent.

— Şi nici nu l-ai auzit galopând pe aici?

— Nu l-am auzit. Dar este posibil să fi trecut pe lângă *hacienda* fără să îl fi auzit, eu eram în casă. *Fray* Felipe şi cu mine stăteam de vorbă şi eram pe cale să ne retragem când ați apărut voi.

— Ticălosul a mers mai departe şi a pornit pe drumul către *pueblo*! declară sergentul.

— L-ai văzut? întrebă Don Diego.

— Să-l văd? Eram chiar în spatele lui, *caballero*! Dar la o cotitură i s-au alăturat vreo douăzeci din oamenii lui; au gonit direct spre noi şi au încercat să ne împrăştie, dar am reuşit să trecem de ei şi l-am urmărit în continuare. Am izbândit; l-am despărțit de tovarăşii lui şi l-am urmărit ca înainte.

— Să înțeleg că este însoțit de vreo douăzeci de oameni?

— Dacă nu mai mulți, pot să o confirme şi soldații. Este un ghimpe în coasta armatei şi am jurat că o să-i vin de hac! Şi când o să ajungem față-n față...

— O să-mi povesteşti totul, nu? îl întrebă Don Diego, frecându-şi mâinile. O să-mi spui cum l-ai ridiculizat în timp ce vă duelați, cum te-ai jucat cu el, cum l-ai făcut să dea înapoi şi cum l-ai străpuns...

— Pe toți sfinții! Mi se pare mie sau mă ironizați, *caballero*?

— Prietene, doar glumeam şi eu. Acum că ne-am lămurit, *Fray* Felipe ar putea fi convins să vă dea o cană cu vin. Bănuiesc că trebuie să fiți extenuați după aşa o urmărire.

— N-ar fi rău un vin, zise sergentul.

Atunci intră pe uşă caporalul care raportă că nu găsiseră nici urmă de *Señor* Zorro sau de calul său după ce căutaseră în colibe, hambare şi de asemenea şi în grajduri.

Fray Felipe le servi vinul, călcându-şi parcă pe inimă; era evident că o făcea pentru că i-o ceruse Don Diego.

— Şi acum, încotro, sergent? întrebă Don Diego după ce fu adus vinul. O să străbateți mereu țara în lung şi-n lat, agitând spiritele?

— Este evident că nemernicul s-a întors în Reina de Los Angeles, *caballero*, răspunse sergentul. Sunt sigur că se crede tare inteligent, dar mi-am dat eu seama ce pune la cale.

— Extraordinar! Ce anume?

— Va ocoli Reina de Los Angeles şi va porni spre San Luis Rey. Se va odihni o vreme, fără îndoială, pentru a zădărnici căutările şi apoi se va îndrepta spre împrejurimile oraşului San Juan Capistrano. Adică acolo unde şi-a început viața de tâlhar, aşa a ajuns să fie botezat Blestemul din Capistrano. Asta e, se duce la Capistrano.

— Şi voi? îl întrebă Don Diego.

— O să-l urmărim în voie. O să pornim spre locul cu pricina, iar când se va afla că a dat o nouă lovitură o să fim aproape de el în loc să fim la *presidio* sau în *pueblo*. Îl vom urmări, bazându-ne pe ultimele informații. Nu o să închidem un ochi până când ticălosul ăsta nu o să ajungă în pământ sau în închisoare.

— Şi până când nu o să primeşti recompensa, adăugă Don Diego.

— Mare adevăr ai spus, *caballero*. Recompensa-i recompensă. Dar vreau să mă şi răzbun. Nu am uitat că nemernicul acesta m-a dezarmat nu demult.

— A! Atunci când ți-a pus pistolul la tâmplă şi te-a obligat să te prefaci că nu prea ştii să mânuieşti sabia?

— Întocmai, prietene. Ah, am de reglat nişte socoteli cu individul!

— Agitate vremuri! oftă Don Diego. Ce n-aş da să fie linişte şi pace! Nu mai poți medita în ziua de azi. Sunt clipe când vreau să mă îndrept spre dealuri, unde nu sunt decât şerpi şi coioți, să stau acolo câteva zile. Numai în asemenea locuri mai poate omul să mediteze.

— Să mediteze, la ce mă rog? strigă Gonzales. Ce-ar fi să gândeşti mai puțin şi să faci mai mult? Ce bărbat ai fi, *caballero*, dacă ai scăpără din când în când din priviri, dacă te-ai certa puțin şi ți-ai arăta dinții mai des! Ştii ce îți trebuie ție? Nişte duşmani de moarte.

— Vai de mine, Doamne păzeşte! strigă Don Diego.

— Ăsta-i adevărul, *caballero*! Luptă şi tu, fă-i curte unei *señorite*, îmbată-te! Vino-ți în fire şi fii bărbat!

— Pe onoarea mea! Sergent, să ştii că aproape că m-ai convins. Dar, sunt nevoit să refuz! Efortul mi-ar fi fatal!

Gonzales mormăi ceva în barbă şi se ridică de la masă.

— Călugăre, să ştii că nu-mi eşti deloc simpatic, dar îți mulțumesc pentru vin, a fost excelent, zise el. Trebuie să pornim din nou la drum. Datoria unui soldat nu se sfârşeşte niciodată.

— Nu vorbi de drumuri, te rog! strigă Don Diego. Mâine trebuie să plec şi eu. Am terminat ce aveam de făcut la *hacienda* şi mă întorc în *pueblo*.

— Dragul meu prieten, îngăduie-mi să îmi exprim speranța că vei supraviețui încercării, zise sergentul Gonzales.

Capitolul 18
DON DIEGO SE ÎNTOARCE

Señorita Lolita le spuse părinților ei ce se întâmplase în lipsa lor, având în vedere că *despensero*-ul ştia şi el şi avea să îi spună lui Don Diego când avea să se întoarcă, iar *Señorita* era destul de înțeleaptă ca să îşi dea seama că era de preferat ca ea să fie prima care să spună ce se petrecuse.

Despensero-ul nu ştia nimic despre scena romantică, pentru că fusese trimis să aducă vin, tot ce i se spusese era că *Señor* Zorro plecase numaidecât. Nu era greu de crezut, dat fiind că tâlharul era urmărit de soldați.

Drept urmare, fata le povesti mamei şi tatălui ei cum căpitanul Ramón venise în vizită în timp ce ei erau plecați şi că intrase cu forța în sufrageria mare pentru a vorbi cu ea, în ciuda protestelor servitorului. Le spuse cât de neobrăzat fusese căpitanul, bănuind că ar fi putut fi din cauză că băuse un pahar în plus în seara aceea sau pentru că nu mai era el însuşi din cauza durerilor de umăr. Le zise cum o curtase cu o ardoare înspăimântătoare şi cum, până la urmă, insistase să primească un sărut.

Señorita continuă istorisirea şi le spuse cum chiar în momentul acela apăruse *Señor* Zorro dintr-un ungher – deşi ea nu ştia cum putuse să ajungă acolo – şi îl obligase pe căpitanul Ramón să îi ceară scuze pentru ca apoi să îl dea afară din casă. Fata omise o parte din adevăr şi le povesti că după aceea *Señor* Zorro făcuse o plecăciune elegantă şi plecase în noapte.

Don Carlos era decis să îşi ia sabia şi să se ducă direct la *presidio* pentru a-l provoca la duel pe căpitanul Ramón, însă Doña Catalina îşi păstră calmul şi îi arătă că asta ar fi însemnat să afle toată lumea de jignirea pe care o suferise fiica sa şi că nu aveau decât de pierdut dacă Don Carlos intra în conflict cu un ofițer din armată; mai mult, îi spuse că nu mai era la prima tinerețe şi că era de aşteptat ca adversarul său avea să îl străpungă din două mişcări, lăsând-o văduvă şi cu inima sfâşiată. Aşa ceva ar fi fost de neconceput.

Aşa că Don Carlos măsură sufrageria mare în lung şi-n lat, fuma şi bodogăni, dorindu-şi să fi avut zece ani mai puțin sau să fi avut din nou o poziție politică bună. A promis că avea să aibă grijă

ca respectivul căpitan Ramón să fie făcut de ocară şi dat afară din armată după ce fiica sa se va fi măritat cu Don Diego şi el îşi va fi recăpătat puterea de altădată!

Señorita Lolita era în camera care îi fusese repartizată şi asculta strigătele tatălui. Avea o dilemă.

Era limpede că acum nu se mai putea mărita cu Don Vega. Îşi dăruise buzele şi inima unui alt bărbat, unul al cărui chip nu îl văzuse niciodată, un tâlhar urmărit de armată – şi fusese sinceră când spusese că un Pulido nu iubeşte decât o dată în viaţă.

Încercă să se lămurească pe ea însăşi, spunându-şi că un impuls de moment fusese tot ce o determinase să îl sărute, îşi zise că nu fusese din dragoste, că nu se îndrăgostise de el din prima clipă în care acesta îi vorbise la hacienda tatălui ei la ora siestei.

Nu era încă pregătită să le spună părinţilor ei despre iubirea lor, pentru că era mai romantic să ţină secretul, mai mult, îi era groază de reacţia lor şi se temea că tatăl ei ar fi putut să o trimită într-un loc îndepărtat, unde nu avea să îl mai vadă niciodată pe Senor Zorro.

Se duse la o fereastră şi se uită gânditoare spre piaţă. Îl văzu pe Don Diego apropiindu-se. Călărea încet, de parcă ar fi fost foarte obosit. Servitorii indieni veneau agale în urma lui.

Fu salutat de mai mulţi domni în drumul său şi le răspunse făcându-le cu mâna fără prea mult entuziasm. Descăleca fără grabă ajutat de un servitor care îi ţinea scara, îşi scutură praful de pe haine şi se îndreptă spre uşă.

Don Carlos şi soţia sa erau în picioare, pregătiţi să-i iasă în întâmpinare, radiind de fericire pentru că în seara dinainte fuseseră acceptaţi din nou în rândul elitei şi ştiau că totul se datora invitaţiei lui Don Diego.

— Îmi pare rău că nu am putut fi aici când aţi sosit, le spuse Don Diego, dar sper că v-aţi simţit ca acasă în umila mea reşedinţă.

— Ne-am simţit chiar mai bine decât acasă în palatul acesta magnific! exclamă Don Carlos.

— Înseamnă că aţi fost mai norocoşi ca mine pentru că numai Dumnezeu ştie prin ce-am trecut.

— Cum aşa, Don Diego? întrebă Dona Cătălina.

— După ce am terminat ce aveam de făcut la hacienda m-am dus tocmai până la *Fray* Felipe să petrec noaptea în locul acela liniştit. Dar chiar când eram pe punctul de a ne retrage a bătut cineva cu pumnii în uşă şi s-a dovedit că erau chiar sergentul

Gonzales şi soldaţii săi. Se pare că îl căutau pe tâlharul cunoscut sub numele de *Señor* Zorro şi că îi pierduseră urma în noapte!

În camera alăturată o *Señorita* delicată fu încântată la auzul acestor cuvinte.

— Agitate vremuri, continuă Don Diego, oftând şi ştergându-şi fruntea transpirată. Indivizii aceştia gălăgioşi au rămas pe capul nostru vreo oră şi apoi au plecat din nou după el. Iar eu am avut un coşmar teribil din cauza discuţiilor lor despre violenţă, aşa că nu m-am odihnit aproape deloc. Şi, în plus, am fost nevoit să fac drumul până aici în dimineaţa asta!

— Nu v-a fost deloc uşor, zise Don Carlos. *Caballero*, *Señor* Zorro a fost aici, în casa ta, înainte să vină soldaţii.

— Ce îmi aud urechile? strigă Don Diego, îndreptându-se în scaun şi lăsând să transpară că îi fusese trezit interesul.

— Fără îndoială că venise să vă jefuiască sau să vă răpească şi să ceară o răscumpărare, zise Doña Catalina. Dar mă îndoiesc să fi furat ceva. Don Carlos şi cu mine eram plecaţi într-o vizită la nişte prieteni, iar *Señorita* Lolita a rămas singură. Mă tem că trebuie să vă spunem ceva cât se poate de supărător în privinţa asta...

— Vă rog să continuaţi, zise Don Diego.

— Căpitanul Ramón, de la *presidio*, a venit în vizită în lipsa noastră. I s-a spus că nu eram acasă, dar a intrat cu forţa şi s-a comportat într-un mod absolut dezgustător cu *Señorita*. *Señor* Zorro a venit şi l-a obligat să îşi ceară scuze şi apoi l-a dat afară.

— Păi da, asta numesc eu un bandit iscusit! exclamă Don Diego. *Señorita* a avut de suferit de pe urma acestei întâmplări?

— Nu, chiar deloc! spuse Doña Catalina. A crezut că purtarea căpitanului s-a datorat câtorva pahare în plus de vin. Mă duc să o chem.

Doña Catalina ieşi din cameră şi o strigă pe fiica sa. Lolita apăru şi îl salută pe Don Diego cu gentileţea cuvenită unei domnişoare desăvârşite ca ea.

— Sunt dezolat să aflu că aţi fost ofensată sub acoperişul meu, zise Don Diego. Mă voi gândi ce să fac în această privinţă.

Doña Catalina îi făcu un semn soţului său şi cei doi luară loc într-un colţ mai retras, lăsându-i pe tineri oarecum între patru ochi, ceea ce păru să-l bucure pe Don Diego, însă nu şi pe *Señorita*.

Capitolul 19
CĂPITANUL RAMÓN ÎŞI CERE SCUZE

— Căpitanul Ramón este o bestie! zise fata fără să ridice vocea.

— Un netrebnic, încuviinţă Don Diego.

— A... a vrut să mă sărute, spuse ea.

— Şi nu l-aţi lăsat, bineînţeles.

— *Señor*!

— Eu doar... nu am vrut să spun asta! Sigur că nu l-aţi lăsat! Presupun că i-aţi dat o palmă.

— Întocmai, zise *Señor*ita. Apoi m-am împotrivit şi mi-a spus că nu ar trebui să fiu atât de pretenţioasă, având în vedere că sunt fiica unui om care nu este în graţiile guvernatorului.

— Incredibil, ce brută insolentă!

— Asta este tot ce aveţi de spus, *caballero*?

— Nu pot blestema în prezenţa dumneavoastră, vă daţi seama.

— *Señor*, poate nu m-aţi înţeles... Omul acesta a venit în casa dumneavoastră şi a insultat-o pe fata pe care aţi cerut-o de soţie!

— Este un mişel! Cu prima ocazie când mă voi întâlni cu excelenţa sa îi voi cere să îl concedieze imediat din postul de comandant.

— Ah! strigă fata. Chiar nu aveţi nici un pic de curaj? Vreţi să-l concediaţi? Don Diego, dacă aţi fi un bărbat adevărat v-aţi duce la *presidio*, l-aţi trage la răspundere pe căpitanul Ramón, l-aţi străpunge cu sabia şi aţi arăta lumii întregi că nimeni nu o poate insulta pe *Señorita*, pe care o admiraţi, fără să suporte consecinţele.

— Dar luptele sunt atât de solicitante! zise el. Să nu mai vorbim de violenţă. Poate ar fi cazul să mă duc la individul acesta şi să-l dojenesc temeinic.

— Să-l dojeniţi! strigă fata.

— *Señorita*, vă rog, să vorbim despre altceva. Să discutăm mai bine despre ce v-am propus acum câteva zile. Tatăl meu mă va lua iar la întrebări, dorind să ştie când mă voi căsători. Nu credeţi că am putea lămuri lucrurile? Aţi ales ziua?

— Dar nu am spus că am acceptat să fiu soţia dumneavoastră, răspunse ea.

— De ce să mai amânăm? întrebă el. Aţi văzut toată casa? Sunt

convins că vă va fi pe plac. Puteți să o remobilați după gustul dumneavoastră, însă vă rog să nu faceți schimbări prea mari pentru că nu îmi place dezordinea pe care o implică modificările radicale. De asemenea, veți avea o trăsură nouă şi orice altceva vă doriți.

— Aşa ştiți dumneavoastră să curtați o fată? întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului.

— Petitul este aşa o bătaie de cap! zise el. Chiar trebuie să cânt la ghitară şi să spun vorbe dulci? Nu puteți să-mi dați un răspuns şi fără aceste fleacuri?

Lolita îl compara pe bărbatul din fața ei cu *Señor* Zorro, iar Don Diego nu era deloc cel avantajat.

Señorita îşi dorea să pună capăt acestei farse, să îl scoată pe Don Diego din viața ei pentru că *Señor* Zorro era singurul pe care îl iubea.

— Permiteți-mi să fiu sinceră, *caballero*, zise ea. Mi-am analizat sentimentele şi mi-am dat seama că nu vă iubesc. Îmi pare rău, ştiu ce ar fi însemnat căsătoria noastră pentru părinții mei şi pentru mine din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, nu mă pot mărita cu dumneavoastră, Don Diego, şi ar fi inutil să insistați.

— Ca să vezi, pe toți sfinții! Şi eu care credeam că era totul aranjat! zise el. Ați auzit, Don Carlos? Fiica dumneavoastră spune că nu se poate căsători cu mine – că aşa îi dictează glasul inimii.

— Lolita, du-te la tine în cameră! exclamă Doña Catalina.

Fata o ascultă bucuroasă. Don Carlos şi soția sa traversară camera grăbiți şi se aşezară lângă Don Diego.

— Mă tem că nu înțelegi femeile, prietene, zise Don Carlos. Nu trebuie să gândeşti că un răspuns este şi ultimul. S-ar putea răzgândi. Femeilor le place să se joace cu pretendenții, să îi facă să înghețe de teamă şi să clocotească de emoție. Prietene, las-o să se liniştească. Sunt sigur că până la urmă totul va fi aşa cum vrei tu.

— Sunt complet depăşit de situație! strigă Don Diego. Ce pot să fac?! I-am spus că o să-i dau tot ce îşi doreşte.

— Cred că ceea ce îşi doreşte cu adevărat este să fie iubită, zise Doña Catalina, dând dovadă de înțelepciune feminină.

— Dar o voi iubi până la moarte, bineînțeles. Nu este acesta jurământul făcut în timpul ceremoniei?

Un Vega nu ar putea să încalce niciodată o astfel de promisiune!

— Faceți-i curte, oricât de puțin, îl îndemnă Don Carlos.

— Dar este aşa o bătaie de cap!

— Câteva cuvinte de amor, o atingere a mâinii şi un oftat, două, o privire languroasă...

— Ce prostie!

— La asta se aşteaptă domnişoarele. Nu mai vorbiți despre căsătorie o vreme. Dați-i timp să se obişnuiască...

— Dar ilustrul meu tată trebuie să sosească în *pueblo*, cât de curând, şi mă va întreba care este data nunții. Sincer să fiu, chiar mi-a poruncit să mă însor.

— Sunt sigur că va înțelege, zise Don Carlos. Spune-i că mama ei şi cu mine suntem de partea ta şi că te bucuri că ai ocazia să o cucereşti.

— Cred că mâine ar trebui să ne întoarcem la *hacienda*, spuse Dona Cătălina. Lolita a văzut această casă splendidă şi o va compara cu a noastră, îşi va da seama ce ar însemna să vă ia de soț. Este şi o vorbă veche, care spune că distanța aprinde focul inimii.

— Nu aş vrea să plecați aşa repede.

— Cred că aşa este cel mai bine, dată fiind situația de față. Veniți în vizită peste vreo trei zile, *caballero*, nu mă îndoiesc că Lolita va fi mult mai îngăduitoare.

— Presupun că dumneavoastră ştiți cel mai bine, zise Don Diego. Dar vă rog să rămâneți măcar până mâine. Acum cred că mă voi duce la *presidio* să vorbesc cu acest căpitan Ramon. Poate că asta va fi pe placul domnişoarei. Am impresia că i se pare că ar trebui să-l provoc la duel.

Lui Don Carlos i se păru că era o idee nespus de riscantă, având în vedere că Don Diego nu se antrena des şi nu era obişnuit cu duelurile, însă nu spuse nimic. Un domn nu îşi făcea cunoscute gândurile în asemenea momente. Chiar dacă un *caballero* se ducea la moarte sigură era în ordine atât timp cât credea că făcea ce era corect şi murea ca un caballero.

Aşa că Don Diego plecă şi urcă încet dealul către sediul *presidio*-ului. Căpitanul Ramón îl văzu apropiindu-se şi se miră, amuzându-se la gândul că s-ar fi putut duela cu un om ca Don Diego Vega.

Însă afişă o atitudine respectuoasă, rece, în clipa în care Don Diego fu condus către biroul lui.

— Sunt mândru că ați venit să mă vizitați aici, zise el, făcând o plecăciune în fața vlăstarului neamului Vega.

Don Diego îi răspunse tot cu o plecăciune şi luă loc unde îl poftise căpitanul Ramón. Comandantul fu surprins să vadă că Don

Diego nu avea spada asupra sa.

— Am fost nevoit să urc dealul şi să fac un drum detestabil până aici, pentru că voiam să discut ceva cu dumneavoastră, zise Don Diego. Mi s-a spus că aţi venit în casa mea cât eram plecat şi că aţi insultat o *Señorita* care era acolo în calitate de musafir al meu.

— Aşa deci? spuse căpitanul.

— Aţi băut mult în seara aceea?

— *Señor*!

— Asta ar explica afrontul, într-o anumită măsură, bineînţeles. Şi eraţi şi rănit, probabil chiar febril. Aveaţi cumva febră, căpitane?

— Fără îndoială că da, zise căpitanul Ramón.

— Febra este tare păcătoasă... şi eu am trecut prin asta în trecut. Însă nu ar fi trebuit să o deranjaţi pe *Señorita*. Nu numai că aţi insultat-o pe ea, dar m-aţi insultat şi pe mine. I-am cerut mâna. Încă nu este nimic stabilit, dar am totuşi o legătură strânsă cu ea.

— Am intrat în casa dumneavoastră pentru că voiam să mă informez în privinţa lui *Señor* Zorro, minţi căpitanul.

— Şi... l-aţi găsit? întrebă Don Diego.

Comandantul se făcu roşu ca focul.

— Individul era acolo şi m-a atacat, răspunse el. Eu eram rănit şi neînarmat, aşa că a putut face ce a vrut cu mine.

— Vă cred, spuse Don Diego, nici dumneavoastră şi nici un alt soldat nu îl puteţi întâlni pe Blestemul din Capistrano şi să fiţi pe poziţii egale. De fiecare dată vă atacă într-un moment când sunteţi neajutoraţi sau vă ameninţă cu un pistol în timp ce se duelează sau este însoţit de zece oameni. Aseară m-am întâlnit cu sergentul Gonzales şi cu tovarăşii săi la hacienda lui *Fray* Felipe, iar sergentul mi-a spus o poveste incredibilă despre isprăvile tâlharului şi ale bandiţilor săi.

— Îl vom prinde până la urmă! promise căpitanul. *Caballero*, daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra unor aspecte importante. Aşa cum ştiţi, Don Carlos Pulido nu este privit cu ochi buni de cei de la putere. *Señor* Zorro a fost la *hacienda* Pulido, vă amintiţi, şi m-a atacat acolo, făcându-şi apariţia dintr-un dulap.

— Ha! Ce vreţi să insinuaţi?

— Aseară a fost în casa dumneavoastră când nu eraţi acolo, iar membrii familiei Pulido erau invitaţii dumneavoastră. Se pare că Don Carlos a jucat un rol în realizarea isprăvilor lui *Señor* Zorro. Sunt aproape sigur că Don Carlos este un trădător şi că îl ajută pe

acest nemernic. Gândiți-vă de două ori, de zece ori, înainte să vreți să vă căsătoriți cu fiica unui astfel de om.

— Pe toți sfinții, ce cuvinte! exclamă Don Diego, cuprins parcă de admirație. M-ați zăpăcit cu desăvârşire! Chiar credeți că este aşa?

— Cred, *caballero*.

— Familia Pulido se întoarce la *hacienda* lor mâine, dacă nu mă înşel. Eu i-am invitat ca să fie cât mai departe de locurile unde s-au petrecut atacurile lui *Señor* Zorro.

— Şi *Señor* Zorro i-a urmat până în *pueblo*. Înțelegeți ce vreau să vă spun?

— Să fie cu putință? zise Don Diego cu respirația tăiată. Trebuie să mă gândesc îndelung la toate astea. Vai, agitate vremuri mai sunt! Însă mâine se vor întoarce la *hacienda* lor! Bineînțeles, nu aş vrea ca excelența sa să creadă că am adăpostit un trădător.

Se ridică, făcu o plecăciune şi se îndreptă încet spre uşă. Apoi, păru să-şi amintească ceva şi se întoarse către căpitan.

— Ha! Era cât pe ce să uit de insultă! exclamă el. Ce aveți de spus despre cele întâmplate noaptea trecută, căpitane?

— Îmi cer scuze cu umilință pentru purtarea mea, *caballero*, răspunse căpitanul Ramón.

— Presupun că trebuie să vă accept scuzele. Dar să nu cumva să se mai repete. L-ați speriat de moarte pe *despensero*-ul meu şi este unul dintre cei mai buni pe care îi am.

Don Diego Vega făcu din nou o plecăciune şi părăsi *presidio*-ul, iar căpitanul Ramón râse pe săturate, încât bolnavii din camera transformată în salon de spital s-au temut că ofițerul trebuia să îşi fi pierdut mințile.

— Ce om! exclamă căpitanul. Cred că l-am făcut să o uite pe *Señorita* Lolita Pulido. Ce prost am fost că i-am sugerat guvernatorului că ar putea fi capabil de trădare. Trebuie să repar cumva această greşeală. Nu are destul curaj ca să fie trădător!

Capitolul 20
DON DIEGO DA SEMNE DE INTERES

Norii grei nu aduseră ploaia în acea zi şi nici în timpul nopții. În dimineața următoare soarele strălucea pe cerul de azur şi văzduhul era înmiresmat cu esențele florilor.

La scurt timp după micul dejun, servitorii lui Don Diego aduseră trăsura lui Don Carlos în fața casei, familia Pulido pregătindu-se să se întoarcă la hacienda lor.

— Îmi pare rău că nu a fost posibilă o căsătorie între mine şi *Señorita*, zise Don Diego în uşă. Ce îi voi spune tatălui meu?

— Nu te resemna, *caballero*, îl sfătui Don Carlos. Poate că Lolita se va răzgândi când vom ajunge acasă şi va realiza contrastul dintre căminul nostru umil şi splendorile de aici. *Caballero*, femeile se răzgândesc aşa cum îşi schimbă pieptănătura.

— Credeam că totul avea să fie lămurit până acum, zise Don Diego. Credeți că mai există o speranță?

— Cred, spuse Don Carlos, însă nu era convins că era aşa, judecând după expresia pe care o avusese *Señorita* când îl refuzase. Cu toate acestea, intenționa să aibă o discuție serioasă cu ea când aveau să ajungă acasă şi se gândea chiar să insiste ca aceasta să îi dea ascultare şi în alegerea soțului.

Se despărțiră aşa cum o cerea eticheta. Trăsura se depărta greoi. Don Diego Vega se întoarse în casă cu bărbia în piept, ceea însemna că era preocupat de ceva.

Hotărî numaidecât că nu voia să fie singur şi ieşi pe uşă, traversă piața şi intră în tavernă.

Proprietarul gras îl întâmpină imediat pe Don Diego şi îl conduse către o masă bună de lângă o fereastră, aducând vinul chiar înainte să-l fi comandat.

Don Diego petrecu vreo oră privind pe geam, urmărind oamenii mergând într-o parte şi în alta a pieții. Se uita la indienii care se speteau muncind şi mai arunca câte o privire spre drumul care ducea spre ruta către San Gabriel.

Atunci văzu doi călăreți apropiindu-se din direcția aceea şi un bărbat care mergea pe jos între ei.

Observă că cel din urmă era legat de mijloc cu nişte sfori, care erau la rândul lor legate de şeile călăreților.

— Ce-mi văd ochii, pentru numele lui Dumnezeu? exclamă el, ridicându-se de pe bancă şi ducându-se la fereastră.

— Ha! zise proprietarul, venind lângă el. Trebuie să fie prizonierul.

— Ce prizonier? spuse Don Diego, privindu-l nelămurit.

— Am aflat de la un indian cu puțin timp în urmă, *caballero*. Încă un călugăr nefericit.

— Explică-mi despre ce e vorba, grăsane!

— Omul acela trebuie să apară chiar azi în fața judecătorului. Se zice că a înşelat un vânzător de piei şi acum trebuie să fie pedepsit. A vrut ca procesul să aibă loc în San Gabriel, dar nu i s-a permis, având în vedere că toți cei de acolo sunt de partea misiunilor și a călugărilor.

— Cine este prizonierul? întrebă Don Diego.

— Un anume *Fray* Felipe, *caballero*.

— Poftim? *Fray* Felipe este un om în vârstă şi un bun prieten de-al meu. Ieri noapte am fost în vizită la el şi am dormit la *hacienda* lui.

— Sunt sigur că a stors nişte bani de la tine, *caballero*, aşa cum le cere şi altora, spuse hangiul.

Don Diego dădu semne de interes. Ieşi din tavernă şi se duse la biroul judecătorului dintr-o căsuță de chirpici de partea cealaltă a pieței. Călăreții împreună cu prizonierul tocmai soseau. Erau cei doi soldați pentru care se înființase un post în San Gabriel, iar călugării fuseseră obligați să îi găzduiască şi se le dea de mâncare în numele guvernatorului.

Era într-adevăr vorba despre *Fray* Felipe. Îl forțaseră să meargă pe jos tot drumul, legat de şeile celor care îl păzeau. Din câte se vedea, din când în când, călăreții galopaseră pentru a împinge la limită puterile călugărului.

Roba lui *Fray* Felipe era zdrențuită aproape în totalitate şi el era plin de praf şi transpirat. Cei strânşi în jurul lui îi strigau acum cuvinte de batjocură şi făceau glume proaste pe seama lui, însă călugărul îşi ținea capul sus, mândru, pretinzând că nu îi vedea şi nici nu îi auzea.

Soldații descălecară şi îl duseră cu forța în biroul judecătorului. Indienii şi alți orăşeni, care nu aveau altceva mai bun de făcut, se îmbulziră şi intrară. Don Diego ezită o clipă şi apoi se îndreptă spre uşă.

— La o parte, netrebnicilor! strigă el. Indienii se dădură numaidecât din calea lui.

Don Diego şi îşi făcu loc cu coatele prin mulţime. Judecătorul îl văzu şi îi făcu semn să ia loc în faţă. Dar Don Diego nu avea nici cea mai mică intenţie de a sta jos.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Acesta este *Fray* Felipe, om cu frica lui Dumnezeu şi prietenul meu.

— Este un escroc, zise unul dintre soldaţi.

— Dacă este aşa înseamnă că nu mai există dreptate pe lume, constată Don Diego.

— *Caballero*, discuţia aceasta este cât se poate de nepotrivită, insistă judecătorul, apropiindu-se de el. S-a dat curs acuzaţiilor şi omul a venit să fie judecat.

Don Diego renunţă şi luă loc. Începu procesul.

Cel care făcuse plângerea era un individ cu o privire haină, care declară în faţa curţii că era vânzător de seu şi piei şi că avea un magazin în San Gabriel.

— M-am dus la *hacienda* acestui călugăr şi am cumpărat zece piei de la el, spuse el. După ce i-am dat banii şi le-am dus la magazin, am descoperit că nu fuseseră tăbăcite cum trebuie. Adevărul e că nu erau bune de nimic. M-am întors la *hacienda*, i-am zis călugărului că erau distruse şi i-am cerut banii înapoi, iar el a refuzat să mi-i dea.

— Nu era nimic neînregulă cu pieile, interveni *Fray* Felipe. I-am spus că aveam să-i dau banii când îmi dădea el pieile înapoi.

— Nu erau bune de nimic, declară negustorul. Ajutorul meu poate să depună mărturie că spun adevărul. Miroseau urât şi le-am dat foc imediat.

Ajutorul confirmă spusele comerciantului.

— *Fray* Felipe, ai ceva de spus? îl întrebă judecătorul.

— Orice aş spune tot nu mi-ar servi la nimic, zise călugărul. Am fost deja găsit vinovat şi condamnat! Dacă aş fi susţinut un guvernator desfrânat şi nu aş fi fost un misionar, n-ar fi fost nici o problemă cu pieile.

— Declari că eşti un trădător? strigă judecătorul.

— Spun adevărul!

Judecătorul strâmbă din buze şi se încruntă.

— Înşelătoriile astea durează deja de prea mult timp, spuse el până la urmă. Când un om poartă straie bisericeşti nu se cuvine să fure ca un mişel de rând. În cazul acesta, consider că se cere să dau un exemplu pentru ca toţi misionarii să realizeze că nu pot profita de chemarea Domnului. Călugărul trebuie să plătească preţul pieilor. Iar pentru înşelătorie va primi zece lovituri de bici pe

spatele gol. Pentru că şi-a trădat țara, va primi încă cinci lovituri. Aceasta este pedeapsa!

Capitolul 21
BICIUIREA

Indienii strigară cuvinte de batjocură şi aplaudară. Chipul lui Don Diego se făcu alb ca varul. Ochii săi îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai lui *Fray* Felipe; în privirea acestuia se citi resemnarea.

Biroul se goli şi soldaţii îl duseră pe călugăr la locul unde avea să fie aplicată pedeapsa, chiar în mijlocul pieţei. Don Diego observă că judecătorul zâmbea răuvoitor şi îşi dădu seama că totul fusese o înscenare.

— Agitate vremuri! îi spuse el unui domn pe care îl cunoştea.

Soldaţii îi sfâşiară roba, dezgolindu-i spatele. Începură să îl lege de stâlp. Însă călugărul fusese un bărbat puternic în tinereţe şi trecerea anilor nu îi răpise toată forţa pe care o avusese cândva. În clipa aceea îşi dădu seama la ce nedreptate urma să fie supus.

Dintr-odată, îi dădu la o parte pe soldaţi, se aplecă şi luă biciul de pe jos.

— Mi-aţi sfâşiat roba! strigă el. Acum sunt un om de rând, nu călugăr! La o parte, câinilor!

Se năpusti asupra lor cu biciul şi tăie un soldat pe faţă. Lovi doi indieni care săriseră să-l atace.

Apoi, fu săltat de mulţime, care îl bătură cu pumnii, cu picioarele, ignorând chiar şi ordinele soldaţilor.

Don Diego Vega simţi că trebuia să facă ceva. În ciuda atitudinii sale pacifiste nu putea să permită ca prietenul său să fie tratat astfel. Se duse imediat în mijlocul mulţimii, strigându-le indienilor să îi facă loc. Simţi că îl apucă cineva de braţ şi când se întoarse îşi dădu seama că era judecătorul.

— Nu se cade ca un *caballero* să se amestece în aşa ceva, îi spuse judecătorul, coborând vocea. Omul a primit pedeapsa pe care o merită. Dacă îl ajuţi eşti acuzat de trădare de ţară. Te-ai gândit la asta, Don Diego Vega?

Se părea că Don Diego nu se gândise la acest aspect, îşi dădu seama că dacă ar fi intervenit atunci ar fi făcut mai mult rău decât bine. Don Diego încuviinţă din cap, dându-i dreptate judecătorului şi se retrase.

Nu se duse însă prea departe. Soldaţii îl îngenunchează deja pe *Fray* Felipe şi îl legaseră de stâlp.

Aceasta era o umilință în plus pentru că stâlpul nu era folosit decât pentru indienii îndărătnici. Biciul se ridică în aer şi Don Diego văzu cum țâşniră picături de sânge, când soldatul brazdă spatele gol al călugărului.

Atunci, se întoarse cu spatele pentru că nu putu îndura să privească. Numără loviturile după zgomotul pe care îl făcea biciul când tăia aerul şi ştia că mândrul şi bătrânul *Fray* Felipe nu scotea nici un sunet şi ar fi putut şi muri fără să o facă.

Don Diego auzi indienii râzând şi când se întoarse descoperi că biciuirea luase sfârşit.

— Trebuie să dai banii înapoi până în două zile sau vei mai primi cincisprezece lovituri de bici, spuse judecătorul.

Fray Felipe fusese dezlegat, iar acum zăcea lângă stâlp. Mulțimea începu să se risipească. Doi călugări care veniseră şi ei din San Gabriel îl ajutară să se ridice şi îl duseră într-o parte. Indienii nu conteneau să huiduie. Don Diego Vega se întoarse acasă.

— Cheamă-l pe Bernardo, îi porunci el *despensero*-ului.

Cel din urmă îşi muşcă buzele ca să nu zâmbească în timp ce se duse să facă ce i se ceruse.

Bernardo era un servitor indian surdo-mut căruia Don Diego îi găsise o îndatorire specială. Acesta intră în sufrageria mare la scurt timp după aceea şi se închină în fața stăpânului său.

— Bernardo, eşti neprețuit! zise Don Diego. Nu poți vorbi, nu poți auzi, nu ştii să scrii şi să citeşti şi nu ai destulă minte ca să te exprimi prin semne. Eşti singurul om de pe lumea asta cu care pot vorbi fără să primesc răspunsuri interminabile. Tu nu spui „Ha!” din trei în trei secunde.

Bernardo dădu din cap în semn că ar fi înțeles. Dădea mereu din cap în felul acesta când vedea că buzele lui Don Diego nu se mai mişcau.

— Agitate vremuri, Bernardo, continuă Don Diego. Nu mai există nici un colțişor unde să te poți duce să fii singur cu gândurile tale, să meditezi. Chiar sub acoperişul lui *Fray* Felipe, ieri noapte, ne-am trezit cu un sergent, cât un munte, la uşă. Să ştii că nu e uşor să fii un om sensibil în ziua de azi; şi acum şi biciuirea lui *Fray* Felipe... Bernardo, nu ne rămâne decât să sperăm că Senor Zorro, care îi pedepseşte pe cei care săvârşesc nedreptăți va afla ce s-a întâmplat şi se va comporta ca atare.

Bernardo dădu iar din cap.

— Cât despre mine, eu sunt între ciocan şi nicovală, adăugă

Don Diego. Tatăl meu mi-a ordonat să îmi găsesc o soție şi *Señorita* pe care am ales-o nu mă vrea de soț. Mă aşteaptă cu siguranță nişte mustrări severe din partea tatălui meu. Bernardo, a sosit vremea să plec din acest *pueblo* pentru câteva zile. Mă voi duce la *hacienda* tatălui meu să-i spun că încă nu am găsit nici o femeie care să vrea să se mărite cu mine şi să-l rog să fie indulgent în privința asta. Şi acolo, pe dealurile nesfârşite din spatele casei sale îndrăznesc să sper că voi găsi un loc unde să mă pot odihni şi să citesc poezii o zi întreagă fără să fiu deranjat de tâlhari, sergenți şi magistrați nedrepți. Iar tu, Bernardo, mă vei însoți. Cu tine mă pot înțelege fără să rostesc cuvintele.

Bernardo dădu din nou din cap. Bănuia ce avea să urmeze. De obicei, când Don Diego îi vorbea mult timp, însemna că aveau să plece undeva după aceea. Bernardo era mulțumit, pentru că îl venera pe Don Diego şi pentru că îi plăcea să viziteze *hacienda* tatălui acestuia, unde toți erau foarte buni cu el.

Despensero-ul ascultase din camera alăturată şi auzise ce se vorbise, iar acum trimisese să fie adus calul lui Don Diego şi să fie pregătită o sticlă de vin pe care să o ia stăpânul cu el.

Nu trecu mult timp şi Don Diego porni la drum însoțit de Bernardo care călărea un catâr, puțin în urma lui. Călăriră în ritm rapid de-a lungul lui El Camino Real şi cât de curând ajunseră din urmă o trăsură mică pe lângă care mergeau pe jos doi călugări. Al treilea, *Fray* Felipe, era în trăsură, încercând să-şi înăbuşe gemetele de durere.

Don Diego descăleca în dreptul trăsurii şi aceasta se opri la rândul ei. Intră în trăsură şi luă mâinile lui Fray Felipe în ale lui.

— Prietene, prin ce ai trecut! zise el.

— Este un alt exemplu de nedreptate, spuse călugărul. Noi, cei din misiuni, ne confruntăm cu asta de douăzeci de ani şi situația se agravează pe zi ce trece. Sanctificatul Junipero Serra a invadat ținutul acesta când alții s-au temut să o facă, a construit prima dintr-o salbă de misiuni la San Diego de Alcalá şi astfel a dăruit lumii un imperiu. Greşeala noastră a fost că am prosperat. Noi am muncit şi alții culeg roadele acestei munci. Au început prin a lua terenurile misiunilor, pământuri pe care noi le cultivaserăm, pe care frații mei le-au transformat din regiuni sălbatice în grădini şi livezi. Ne-au furat bunurile pământeşti. Şi nu s-au mulțumit doar cu atât, acum ne persecută. Imperiul-misiune este sortit pieirii, *caballero*. Nu este departe ziua când acoperişurile misiunilor se vor năruri şi pereții se vor sfărâma. Într-o zi, oamenii vor privi ruinele şi

se vor întreba cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. Tot ce putem să facem este să ne supunem sorţii. Astăzi, în piaţa din Reina de Los Angeles mi-am pierdut stăpânirea de sine când am luat biciul şi l-am lovit pe omul acela. Datoria noastră este să ne supunem.

— Uneori, zise Don Diego gânditor, regret că nu sunt un om de acţiune.

— Tu cunoşti compasiunea, prietene, ceva ce valorează mai mult decât toate bogăţiile lumeşti. Iar acţiunea exprimată într-un mod nepotrivit este mai distructivă decât lipsa ei. Încotro te duci?

— La *hacienda* tatălui meu, prietene. Trebuie să îi cer iertare şi să îl implor să fie indulgent. Mi-a poruncit să mă căsătoresc şi s-a dovedit că îmi este foarte greu să îl ascult.

— Dar o asemenea sarcină ar trebui să fie uşor de îndeplinit pentru un Vega. Orice domnişoară ar fi mândră să ia acest nume.

— Sperasem să mă însor cu *Señorita* Lolita Pulido, dat fiind că simt o simpatie deosebită pentru ea.

— O domnişoară vrednică să fie soţia ta! Tatăl ei a fost şi el asuprit pe nedrept. Dacă ar intra în familia ta nimeni nu ar mai îndrăzni să ridice un deget împotriva lui.

— Desigur, tot ce ai spus este cât se poate de adevărat. Dar *Señorita* nu mă vrea de soţ, se plânse Don Diego. Se pare că nu sunt destul de îndrăzneţ.

— Poate că este foarte pretenţioasă sau poate că foloseşte nişte mici cochetării gândindu-se că te va pune pe jar şi că îţi va spori ardoarea. Domnişoarele adoră să tachineze bărbaţii, *caballero*. Este unul dintre privilegiile lor.

— I-am arătat casa mea din *pueblo*, i-am spus că am o situaţie financiară înfloritoare şi am fost de acord să îi cumpăr o trăsură, zise Don Diego.

— Dar i-ai arătat ce simţi, i-ai spus că o iubeşti şi ai hotărât să fii un soţ model?

Don Diego îl privi absent, apoi clipi des şi îşi scarpină bărbia, aşa cum făcea uneori când era nelămurit.

— Ce idee ridicolă şi în acelaşi timp nemaipomenită! exclamă el după un timp.

— Merită să încerci, *caballero*. S-ar putea să aibă un efect miraculos.

Capitolul 22
O PEDEAPSĂ GRABNICĂ

Trăsura îşi continuă drumul, *Fray* Felipe îl binecuvânta pe Don Diego, iar acesta porni pe cealaltă cărare, urmat îndeaproape de Bernardo, care călărea pe catârul lui.

Între timp, negustorul de piei şi seu era centrul atenţiei în taverna din *pueblo*. Proprietarul gras aducea căni cu vin în stânga şi în dreapta pentru că vânzătorul de piei începuse să cheltuiască o parte din banii pe care îi luase pe nedrept de la *Fray* Felipe, iar judecătorul cheltuia ce mai rămăsese.

Oamenii râseră copios când cineva povesti că fusese chiar lângă *Fray* Felipe şi văzuse cum ţâşnise sângele când îi atinsese spinarea cu biciul.

— N-a scos nici un sunet! strigă comerciantul de piei. Are ceva curaj coiotul ăsta bătrân! Luna trecută am biciuit un călugăr în San Francisco şi a urlat ca din gură de şarpe, implorându-ne să-l cruţăm, dar unii au zis că a făcut-o doar pentru că fusese bolnav şi că era încă slăbit, se poate că acesta a fost motivul. Îndărătnici mai sunt călugării ăştia! Dar e tare distractiv să le smulgi urletele cu forţa! Hangiu, încă un rând de vin! Ne face cinste *Fray* Felipe!

Aceste cuvinte stârniră hohote de râs, iar vânzătorul îi aruncă o moneda ajutorului său, cel care depusese mărturie falsă, şi îi spuse să facă o faptă bună şi să cumpere de băut. Nu trebui să i se spună de două ori, ajutorul comandă un rând de vin pentru toţi, iar când hangiul gras nu îi dădu restul se veseli de mama focului.

— Ce eşti tu, de te ţii la bani? întrebă proprietarul.

Toţi cei din tavernă râseră din nou, iar proprietarul îşi văzu de treabă zâmbind, după ce îl înşelase fără pic de ruşine pe ajutorul negustorului. Fu o zi mare pentru hangiul corpolent.

— Cine a fost acel *caballero* care a dat semne de compasiune faţă de călugăr? întrebă vânzătorul.

— Don Diego Vega, răspunse hangiul.

— O să aibă probleme dacă va continua aşa...

— Altcineva poate, dar nu şi Don Diego, spuse proprietarul. Aţi auzit de ilustra familie Vega, nu-i aşa, *señor*? Însuşi guvernatorul caută să le intre în graţii. Ar fi de ajuns ca un Vega să mişte un

deget ca să declanşeze o răsturnare politică prin părţile astea.

— Să înţeleg că este un om periculos? întrebă vânzătorul.

— Periculos? Don Diego Vega? strigă proprietarul, râzând cu lacrimi. Ce, vreţi să mor de râs? Don Diego nu face altceva decât să stea la soare şi să viseze. Rareori poartă sabia la el, iar când o face este doar de frumuseţe. Se plânge dacă trebuie să călărească mai mult de doi kilometri. Don Diego este la fel de periculos ca o şopârlă care stă la soare. Cu toate acestea, este un domn desăvârşit! se grăbi să adauge hangiul, temându-se să nu piardă un client atât de bun ca Don Diego. Dacă vorbele sale ar fi ajuns la urechile acestuia?

Vânzătorul de piei şi ajutorul său părăsiră taverna abia pe înserat, băuseră mai mult decât ar fi fost cazul şi acum mergeau clătinându-se, cu paşi nesiguri.

Se îndreptară spre trăsura lor, îşi luară la revedere de la grupul adunat în pragul tavernei şi porniră încet către San Gabriel.

Călătoreau fără zor şi beau în continuare dintr-o carafă cu vin pe care o luaseră cu ei. Trecură de primul deal şi pueblo Reina de Los Angeles dispăru dincolo de culme. Acum nu mai vedeau decât drumul şerpuind înaintea lor ca o şopârlă de praf, dealurile cafenii şi câteva case în depărtare, probabil hacienda cuiva.

O cotitură îi aduse faţă-n faţă cu un călăreţ, acesta stătea relaxat în şa şi le bloca trecerea, oprindu-şi armăsarul de-a curmezişul drumului.

— Mută-ţi calul, dă-te la o parte! strigă negustorul de piei şi seu. Vrei să trec cu trăsura peste tine?

Ajutorul scoase un strigăt în care se ghici o nuanţă de teamă, iar atunci vânzătorul se uită cu mai mare atenţie la călăreţ. Rămase cu gura căscată, iar ochii i se făcură cât cepele.

— Este *Señor* Zorro! exclamă el. Pe toţi sfinţii, e chiar Blestemul din Capistrano, tocmai aici, aproape de San Gabriel. Nu o să-mi faceţi nimic, nu-i aşa? Sunt om sărac, nu am nici o leţcaie. Chiar ieri m-a înşelat un călugăr şi am fost în Reina de Los Angeles pentru a mi se face dreptate.

— Şi s-a făcut? întrebă *Señor* Zorro.

— Judecătorul a fost înţelegător, *Señor*. I-a ordonat călugărului să îmi dea banii înapoi, dar nu ştiu când o să fie asta.

— Daţi-vă jos din trăsură! le porunci *Señor* Zorro.

— Dar nu am nici un ban la mine... protestă vânzătorul.

— Coborâţi în clipa asta! Trebuie să vă spun de două ori? Coborâţi sau pistolul meu vă va trimite pe lumea cealaltă chiar

acum!

În momentul acela, vânzătorul observă că tâlharul avea un pistol şi icni de teamă, apoi coborî cât putu de repede urmat îndeaproape de ajutorul său. Stăteau în faţa lui *Señor* Zorro, în mijlocul drumului prăfuit, sângele le îngheţase în vine de frică, iar acum negustorul cerea îndurare.

— Nu am bani la mine, domnul meu, dar o să fac rost! strigă vânzătorul. O să-i duc unde îmi spui tu, oriunde doreşti...

— Taci, nemernicule! strigă *Señor* Zorro. Nu am nevoie de banii tăi, mincinosule! Ştiu că procesul din Reina de Los Angeles a fost o păcăleală. Am mijloacele mele de a afla foarte repede tot ce se întâmplă. Susţii că ai fost înşelat de un biet călugăr bătrân? Eşti un mincinos, un hoţ! Tu eşti cel care este vinovat de înşelătorie! Din cauza minciunilor tale sfruntate bătrânul acela cu frica lui Dumnezeu a primit cincisprezece lovituri de bici pe spatele gol! Banii furaţi de la el i-ai împărţit cu judecătorul!

— Jur pe tot ce am mai scump că nu am...

— Nu spune nimic! Destul ai jurat strâmb până acum. Fă un pas înainte!

Vânzătorul făcu ce i se ceru, tremurând de parcă ar fi fost cuprins de friguri. *Señor* Zorro descăleca într-o clipită şi trecu în faţa armăsarului său. Ajutorul negustorului rămase lângă trăsură, palid ca moartea.

— Acum! îi porunci din nou *Señor* Zorro. Pentru o a doua oară, comerciantul îl ascultă fără să crâcnească. Începu dintr-odată să ceară îndurare pentru că *Señor* Zorro ţinea în mâna dreaptă un bici pe care îl scosese dintre faldurile pelerinei, iar în mâna stângă avea pistolul.

— Întoarce-te cu spatele! îi ordonă el.

— Îndurare! Nu este de ajuns că am fost jefuit, acum trebuie să fiu şi biciuit? Vreţi să bateţi un negustor onest din cauza unui călugăr necinstit?

Vânzătorul de piei şi seu primi prima lovitură şi urlă de durere. Se părea că mâna lui *Señor* Zorro fu mai grea din cauza ultimelor cuvinte ale comerciantului. A doua lovitură îl făcu să cadă în genunchi în ţărână.

Atunci, *Señor* Zorro îşi puse din nou pistolul la cingătoare şi se apropie de vânzător, îl apucă de păr cu mâna stângă şi îl ridică puţin şi îl lovi cu biciul pe spate până când îi crestă haina groasă de stofă şi cămaşa, care se îmbibară cu sânge.

— Asta merită un om care comite sperjur şi acceptă ca un

călugăr nevinovat să fie pedepsit! strigă *Señor* Zorro.

Apoi, se întoarse către ajutorul negustorului.

— Tinere, este limpede că ai depus mărturie falsă la ordinele şefului tău, zise el, dar trebuie să înveți să fii cinstit şi drept în orice împrejurare.

— Aveți milă, *Señor*! urlă ajutorul.

— Nu ai râs când a fost biciuit călugărul? Nu ai băut vin pe săturate pentru a sărbători pedepsirea unui om cu frica lui Dumnezeu, un om nevinovat?

Señor Zorro îl apucă de ceafă pe tânăr, îl învârti şi îi lovi cu putere în spate. Băiatul urlă şi începu să geamă de durere. Primi cinci lovituri de bici în total, ceea ce însemna că *Señor* Zorro nu dorise ca acesta să îşi piardă cunoştința. Până la urmă, tâlharul îl împinse pe băiat într-o parte şi îşi strânse biciul.

— Să sperăm că v-ați învățat minte amândoi, zise el. Urcați în trăsură şi plecați. Să spuneți adevărul când o să povestiți cele întâmplate, altfel vă voi pedepsi din nou! Să nu cumva să aud că ați spus că ați fost înconjurați de cincisprezece, douăzeci de oameni care v-au ținut cât eu v-am biciuit!

Ajutorul se urcă numaidecât în trăsură, iar şeful său îi urmă exemplul. O secundă mai târziu porniseră deja către San Gabriel învăluiți într-un nor de praf. *Señor* Zorro se uită o vreme după ei apoi îşi ridică masca, îşi şterse transpirația de pe frunte, încalecă şi puse biciul la oblânc.

Capitolul 23
PEDEPSELE CONTINUĂ

Señor Zorro călări la galop întins până în vârful dealului, la poalele căruia era *pueblo*-ul, îşi opri calul şi cercetă orăşelul.

Era aproape întuneric, dar încă putea să vadă destul de bine ceea ce îl interesa. Taverna era acum luminată de lumânări şi din direcţia aceea se auzeau cântece şi voci vesele. *Presidio*-ul era şi el luminat, iar dinspre casele din vecinătate venea miros de mâncare gătită.

Señor Zorro cobora la poalele dealului. Când ajunse la marginea pieţei îi dădu pinteni armăsarului şi goni până la uşa hanului în faţa căruia erau strânşi vreo doisprezece oameni, majoritatea ameţiţi din cauza vinului.

— Hangiu! strigă el.

La început, nici unul dintre ei nu îi acordă atenţie, crezând că trebuia să fi fost un simplu *caballero*, care făcea un popas pentru a-şi trage sufletul. Hangiul ieşi repede, frecându-şi mâinile şi se apropie de calul tâlharului. Apoi, îşi dădu seama că omul era mascat şi că îl ameninţa cu un pistol.

— Judecătorul este înăuntru? întrebă *Señor* Zorro.

— Da, *Señor*!

— Rămâi unde eşti şi trimite pe cineva după el. Spune că îl caută un *caballero* care vrea să-i vorbească despre ceva.

Proprietarul strigă îngrozit să fie chemat judecătorul şi se duse vorba până în interior. Judecătorul ieşi clătinându-se, dorind să ştie cine era cel care îl făcuse să părăsească un cadru atât de primitor.

Se duse spre călăreţ şi atinse calul acestuia, ridică privirea şi descoperi doi ochi scânteietori care îl fixau din spatele unei măşti. Deschise gura să strige, însă *Señor* Zorro îl opri la timp.

— Dacă scoţi un cuvânt, eşti mort! zise el. Am venit să te pedepsesc. Astăzi ai judecat un om nevinovat, cu frica lui Dumnezeu. Mai mult, ştiai că era nevinovat şi că procesul era o păcăleală. Din cauza ta a primit cincisprezece lovituri de bici. Trebuie să dai socoteală pentru toate acestea.

— Cum îndrăzneşti să...

— Linişte! îi porunci tâlharul. Voi, cei de lângă uşă, veniţi aici!

strigă el.

Toți se îmbulziră spre el. Cei mai mulți dintre ei erau țărani care credeau că era un *caballero* care ar fi plătit bani buni dacă ar fi primit ce dorea. Dat fiind că era pe înserat nu văzură masca şi pistolul decât când ajunseră chiar lângă cal, iar atunci era prea târziu ca să se mai poată întoarce.

— Cinci dintre voi să îl ducă în mijlocul pieței şi să îl lege de stâlp. Îl voi împuşca pe primul care va ezita, iar pe ceilalți îi voi tăia cu sabia. Grăbiți-vă!

Judecătorul speriat începu acum să țipe ca din gură de şarpe.

— Râdeți cât mai zgomotos ca să-i acoperiți strigătele, le porunci tâlharul; oamenii râseră cât putură de tare, deşi nu era nici pe departe râsul lor obişnuit.

Îl luară pe judecător de brațe şi îl duse la stâlp, unde îl legară cu chingi.

— Aliniați-vă! le spuse *Señor* Zorro. Veți lua acest bici şi fiecare dintre voi va da cinci lovituri. Eu o să vă urmăresc cu atenție şi vă voi pedepsi amarnic dacă voi vedea că nu loviți cu putere. Începeți!

Îi aruncă biciul primului țăran şi astfel începu pedepsirea judecătorului. *Señor* Zorro nu găsi nimic de corectat la aplicarea pedepsei, pentru că oamenilor le era foarte frică şi loveau cu putere şi de bună voie.

— Hangiu, şi tu! zise *Señor* Zorro.

— O să mă bage în închisoare pentru asta, se vaită hangiul.

— Ce alegi între închisoare şi sicriu? îl întrebă tâlharul.

Se dovedi că hangiul prefera închisoarea. Ridică biciul şi lovi cu mai multă forță decât o făcuseră țăranii.

Judecătorul se lăsase în jos, rămânând atârnat de chingi. Îşi pierduse cunoştința cam la a cincisprezecea lovitură, mai mult de frică, decât din cauza durerii şi pedepsei.

— Dezlegați-l! ordonă tâlharul.

Doi bărbați înaintară şi îi dădură ascultare.

— Duceți-l acasă, continuă *Señor* Zorro. Şi spuneți-le oamenilor din *pueblo* că aşa îi pedepseşte *Señor* Zorro pe cei care asupresc oamenii săraci şi lipsiți de apărare, pe cei care dau verdicte nedrepte şi care fură în numele legii. Acum, plecați!

Judecătorul fu dus de acolo gemând, dat fiind că începea să îşi recapete cunoştința. *Señor* Zorro i se adresă din nou hangiului.

— Să ne întoarcem la tavernă, zise el. O să intri, o să-mi aduci o cană cu vin şi vei sta lângă calul meu cât o eu voi bea. Ar fi o pierdere de timp să îți spun ce vei păți dacă vei încerca să faci vreo

şmecherie.

Însă proprietarului îi era la fel de frică de judecător şi de *Señor* Zorro. Se întoarse la tavernă şi intră grăbit, lăsând impresia că s-ar fi dus după vin, însă dădu alarma.

— *Señor* Zorro e afară, le şopti celor care erau cel mai aproape de el. Tocmai a pus să fie biciuit judecătorul. M-a trimis să îi aduc o cană cu vin.

Apoi, hangiul se duse la butoiul cu vin şi umplu o cană cât putu de încet.

Deodată, taverna fu cuprinsă de un val de agitație.

Erau acolo vreo şase *caballeros* dintre cei care sprijineau politica guvernatorului. Aceştia îşi scoaseră săbiile şi începură să se apropie de uşă, iar cel care avea un pistol la el îl scoase, trase piedica şi îi urmă pe ceilalți.

Señor Zorro, care îşi priponea calul la vreo zece metri de uşa tavernei, văzu deodată un grup de oameni venind spre el; văzu şase săbii scânteietoare, auzi că unul dintre ei avea un pistol şi auzi şi un glonte care îi şuieră pe deasupra capului.

Hangiul stătea în prag, rugându-se ca tâlharul să fie prins, pentru că ar fi fost şi datorită lui şi judecătorul nu l-ar fi pedepsit pentru că îl biciuise.

Señor Zorro îşi îndemnă calul să se ridice pe picioarele din spate şi apoi îi dădu pinteni. Armăsarul se avântă direct spre grupul de *caballeros* şi îi împrăştie.

Asta era exact ce intenționase *Señor* Zorro. Îşi scosese deja sabia din teacă şi îl străpunse pe unul dintre adversari în brațul drept, se învârti şi îl lovi pe un al doilea.

Tâlharul luptă aprig, folosindu-şi calul pentru a-şi bloca oponenții astfel încât să nu îl poată ataca mai mulți o dată. Se auzeau numai strigăte în stânga şi-n dreapta, iar oamenii ieşeau grăbiți din case pentru a vedea de unde pornise totul. *Señor* Zorro ştia că unii dintre ei trebuiau să aibă pistoale şi deşi nu îi era teamă de nici o spadă îşi dădu seama că ar fi putut fi împuşcat de la depărtare.

Drept urmare, *Señor* Zorro îşi struni calul şi se avântă din nou ajungând lângă hangiu înainte ca acesta să apuce să îşi dea seama ce se întâmpla. Tâlharul se aplecă şi îl apucă de braț. Calul porni ca din puşcă târându-l pe hangiu, care striga după ajutor şi cerea îndurare în acelaşi timp. *Señor* Zorro îl duse până la stâlpul din mijlocul pieței.

— Dă-mi biciul! porunci el.

Proprietarul făcu ce i se ceru şi se rugă Cerului să îl apere. *Señor* Zorro îi dădu drumul şi încolăci biciul în jurul mijlocului trupeş al hangiului, lovindu-l în continuu. Acesta încercă să fugă. Îl cruță câteva clipe cât îi atacă şi îi împrăştie pe cei care aveau săbii, iar apoi se întoarse la hangiu şi îl biciui din nou.

— Nu te-ai ținut de cuvânt! strigă el. Câine netrebnic! I-ai asmuțit asupra mea, aşa-i? O să te pedepsesc ca pe un animal ce eşti...

— Îndurare! strigă hangiul şi căzu în genunchi. *Señor* Zorro îl mai lovi o dată făcându-l mai de grabă să țipe decât să sângereze. Întoarse calul şi se năpusti asupra celor mai apropiați adversari. Din nou îi trecu un glonte pe deasupra capului şi fu atacat din nou de un *caballero* care căuta să îl răpună.

Señor Zorro îl străpunse direct în umăr şi dădu pinteni calului. Galopă până lângă stâlp, se opri acolo pentru o clipă şi rămase în fața lor.

— *Señor*es, sunteți prea puțin numeroşi ca să purtăm o luptă pe cinste, strigă el.

Îşi descoperi capul şi îi sfida făcând o plecăciune, apoi se întoarse iarăşi şi dispăru în noapte şi de data aceasta.

Capitolul 24
LA HACIENDA LUI DON ALEJANDRO

Señor Zorro lăsă în urmă o stare generală de agitație. Strigătele hangiului gras treziseră tot orăşelul.

Veniseră în fugă mai mulți bărbați însoțiți de servitori care le luminau drumul cu torțe. Femeile se uitau pe ferestre, indienii încremeniseră unde se nimeriseră să fie şi tremurau din cap până-n picioare, pentru că învățaseră din experiențele trecute că, de câte ori se întâmpla ceva, băştinaşii erau cei făcuți răspunzători.

Se strânseseră destul de mulți tineri *caballeros*, care, în ultimul timp, nu avuseseră parte de aventurile dorite în Reina de Los Angeles. Aceşti tineri se îmbulziră în tavernă şi ascultară văicărelile hangiului, unii se duseră imediat la casa judecătorului şi îi văzură rănile, îi auziră discursurile despre modul nedemn în care fusese tratat, el un reprezentant al legii şi prin intermediul lui excelența sa guvernatorul.

Căpitanul Ramón veni de la *presidio* şi când auzi ce se întâmplase înjură aprig şi îşi trimise singurul om sănătos care îi mai rămăsese să călărească spre Pala, să îi ajungă din urmă pe sergentul Gonzales şi pe camarazii săi şi să le spună să se întoarcă pentru a porni din nou pe urmele tâlharului, având în vedere că acum mergeau pe o pistă falsă.

Tinerii *caballeros* considerau că era o ocazie bună pentru a avea nişte aventuri şi îi cerură permisiunea comandantului de a forma o poteră şi a se duce chiar atunci după tâlhar; răspunsul afirmativ sosi neîntârziat.

Vreo treizeci dintre ei încălecară şi porniră la drum după ce îşi verificară armele, intenționând să se organizeze în trei grupuri de câte zece, atunci când aveau să ajungă la prima răscruce.

Părăsise oraşul încurajați de orăşeni, apoi urcară dealul la galop, către drumul spre San Gabriel, făcând mult zgomot şi bucurându-se că ieşise luna, pentru că astfel puteau să vadă când se apropia duşmanul.

După o vreme se despărțiră, zece merseră mai departe spre San Gabriel, zece se îndreptară către *hacienda* lui *Fray* Felipe, iar ultimii zece o luară pe un drum care şerpuia la vale spre domeniile oamenilor înstăriți din vremea aceea.

Don Diego Vega mersese pe acest drum ceva mai devreme, alături de Bernardo care îl însoțise pe catâr. Don Diego călări în voie şi se înserase de-a binelea când ajunse pe drumeagul care ducea spre casa tatălui său.

Până să audă pe cineva la uşă, Don Alejandro, capul familiei Vega, stătuse singur la masă cu resturile rămase de la cină înaintea sa. Un servitor se grăbi să deschidă şi intră Don Diego urmat îndeaproape de Bernardo.

— Ah, Diego, fiule! strigă bătrânul don, întinzând brațele.

Don Alejandro îşi strânse fiul la piept pentru câteva clipe, apoi Don Diego se aşează la masă şi luă o cană cu vin. După ce se învioră puțin, îi spuse tatălui său:

— A fost o călătorie foarte obositoare! remarcă el.

— Dar ce te-a adus aici, fiule?

— Am simțit că trebuia să vin la *hacienda*, zise Don Diego. În momentul acesta nu este bine să fii în *pueblo*. Oriunde te întorci dai doar de violență şi vărsare de sânge. Şi afurisitul de *Señor* Zorro...

— Ha! Ce-i cu el?

— Tată, te rog frumos să nu îmi mai răspunzi cu „Ha!". În ultimele zile nu am auzit altceva în afară de acest „Ha!" de dimineață până seara. Agitate vremuri. *Señor* Zorro s-a dus la hacienda Pulido şi i-a speriat pe toți cei de acolo. M-am dus la *hacienda* mea cu treburi şi de acolo am pornit spre *hacienda* lui Fray Felipe, crezând că voi avea prilejul să meditez sub acoperişul său. Şi cine crezi că a apărut? Nimeni altul decât un sergent, cât un munte, însoțit de soldații săi, veniți să îl caute pe acelaşi *Señor* Zorro!

— L-au prins?

— Nu cred, tată. M-am întors în pueblo şi ce crezi că s-a întâmplat acolo? Chiar astăzi l-au adus pe *Fray* Felipe să fie judecat pentru că ar fi înşelat un neguțător, iar după o parodie de proces l-au legat de stâlp şi i-au dat cincisprezece lovituri de bici pe spate!

— Nemernicii! strigă Don Alejandro.

— Nu am mai putut suporta această stare de agitație generală şi m-am hotărât să îți fac o vizită. Unde mă uit dau numai de nelinişte. Să ştii că un om poate şi înnebuni dacă nu are pace. Bernardo poate să confirme ce îți spun.

Don Alejandro aruncă o privire spre indianul surdo-mut şi zâmbi. Bernardo îi răspunse cu un zâmbet firesc, fără să ştie că nu

se cuvenea să se poarte aşa cu un don.

— Nu mai ai să îmi spui nimic altceva? îl întrebă Don Alejandro pe fiul său, privindu-l cercetător.

— Cerule! Acum începe totul! Tată, speram să pot evita această discuţie.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Am fost la *hacienda* Pulido şi am vorbit cu Don Carlos şi cu soţia dânsului, cât şi cu *Señorita* Lolita.

— Şi cum ai găsit-o pe *Señorita*?

— Este la fel de frumoasă ca oricare altă fată pe care o cunosc, zise Don Diego. Am discutat cu Don Carlos despre o posibilă căsătorie cu fiica sa şi a părut să fie încântat de intenţia mea.

— Ah! Nici nu este de mirare! spuse Don Alejandro.

— Însă mă tem că această căsătorie nu poate avea loc.

— Cum aşa? Există vreo îndoială în privinţa caracterului domnişoarei?

— Nici una de care să ştiu eu, tată. Pare să fie o *Señorita* drăguţă şi inocentă. I-am invitat să vină să stea câteva zile la casa mea din Reina de Los Angeles. Am aranjat în aşa fel încât *Señorita* să vadă mobilele bogate şi să îşi facă o imagine despre situaţia mea financiară.

— A fost un aranjament înţelept, fiule.

— Însă nu mă vrea de soţ.

— Dar cum este posibil? Să refuze să se mărite cu un Vega? Să refuze să intre în cea mai influentă familie din ţară, cu sângele cel mai nobil din tot ţinutul?

— Mi-a dezvăluit că nu sunt genul de bărbat cu care ar vrea să se căsătorească. Ştii, tată, cred că agreează lucrurile fără rost. Şi-ar dori să mă vadă cântând la ghitară sub fereastra ei, i-ar plăcea să îi fac ochi dulci şi să o ţin de mână când nu este atentă *doña* ei şi alte asemenea prostii.

— Pe toţi sfinţii! Dar eşti un Vega! strigă Don Alejandro. Nu şi-ar dori orice domn să aibă o ocazie ca asta? Nu ar fi orice *caballero* încântat să îi cânte o serenadă iubitei într-o noapte cu lună plină? Ceea ce tu numeşti prostii sunt însăşi esenţa iubirii. Nici nu este de mirare că te-a refuzat *Señorita*.

— Dar mie nu mi s-a părut că era cazul să mă comport astfel, zise Don Diego.

— Te-ai dus cumva la *Señorita* cu o atitudine rece şi i-ai sugerat să vă căsătoriţi şi astfel să rezolvaţi problema? Te-ai prezentat ca şi cum te-ai fi dus să cumperi cai sau boi? Pe toţi sfinţii! Să înţeleg că

nu mai există nici o şansă să te însori cu ea? Este de departe din cea mai bună familie din ținut, în afară de a noastră.

— Don Carlos mi-a spus că ar mai exista o speranță, răspunse Don Diego. A dus-o înapoi la *hacienda* şi mi-a sugerat că s-ar putea să se răzgândească după ce va fi stat acolo o vreme şi va fi cântărit bine lucrurile.

— Este a ta dacă îți joci rolul! spuse Don Alejandro. Eşti un Vega şi, drept urmare, eşti cea mai bună partidă din țară. Fă măcar jumătate din ce ar face un îndrăgostit şi *Señorita* este a ta. Oare tu chiar nu ai sânge în vine? Să ştii că aproape sunt gata să verific.

— Nu am putea oare să nu mai vorbim despre căsătorie, cel puțin pentru moment? întrebă Don Diego.

— Ai douăzeci şi cinci de ani. Eu nu mai eram chiar la prima tinerețe când te-ai născut. Cât de curând voi merge şi eu, cum au mers şi strămoşii mei, pe drumul cel fără de întoarcere. Eşti singurul meu fiu, unicul moştenitor şi trebuie să ai o soție şi copii. Ce vrei, să se stingă neamul Vega pentru că ai apă în loc de sânge? Ai trei luni la dispoziție, tinere domn, să-ți găseşti o soție pe care să o primesc bucuros în familie, iar dacă nu, să ştii că o să le las averea călugărilor!

— Tată!

— Vorbesc cât se poate de serios! Trezeşte-te la viață! Mi-aş dori să ai măcar un sfert din curajul şi îndrăzneala acestui tâlhar, *Señor* Zorro! El are principii şi luptă pentru ele. El îi ajută pe neajutorați şi îi răzbună pe cei asupriți. Îl felicit! Aş prefera să fii în locul lui, să îți pui viața în primejdie, să rişti să ajungi în închisoare, decât să fii un visător de piatră, un visător din ale cărui vise nu rezultă nimic!

— Tată! Nu ți-am ieşit niciodată din cuvânt!

— Mai bine ai fi fost puțin rebel, ar fi fost mai firesc, oftă Don Alejandro. Mai uşor aş fi trecut cu vederea nişte abateri de la drum, decât pasivitatea ta covârşitoare. Trezeşte-te, tinere! Nu uita că eşti un Vega. Eu nu eram bătaia de joc a tuturor când eram de vârsta ta. Eram pregătit în orice clipă să mă duelez, să cuceresc o pereche de ochi scânteietori şi să mă întrec cu orice *caballero* la orice sport, fie el dur sau rafinat. Ha!

— Tată, te rog din inimă să uiți acest cuvânt când vorbeşti cu mine. Nervii îmi sunt şi aşa întinşi la maxim.

— Trebuie să te porți ca un bărbat!

— Voi încerca, începând din clipa asta, spuse Don Diego,

îndreptându-şi puţin spatele. Sperasem să o pot evita, însă se pare că nu este cu putinţă. O voi peţi pe *Señorita* Lolita aşa cum obişnuiesc să curteze alţii domnişoarele. Ai vorbit serios în ceea ce priveşte averea ta?

— Da! spuse Don Alejandro.

— Atunci mă văd obligat să schimb ceva. Este limpede că nu se cade să înstrăinezi averea. Mă voi gândi îndelung la tot ce mi-ai spus în seara aceasta. Poate că aici, departe de *pueblo*, voi reuşi să meditez. Cerule!

Această ultimă exclamaţie se datoră agitaţiei care se stârni dintr-odată în afara casei. Don Alejandro şi fiul său auziră mai mulţi călăreţi oprindu-se, vorbind între ei. Auziră căpestre şi săbii zăngănind.

— Nu mai există pace pe lume! spuse Don Diego mai posomorât decât fusese până atunci.

— Par să fie vreo zece oameni, zise Don Alejandro.

Chiar atâţia erau. Un servitor deschise uşa şi în cameră intrară zece *caballeros*, cu săbiile şi pistoalele la cingătoare.

— Ha, Don Alejandro! Vă rugăm să ne primiţi sub acest acoperiş! strigă primul care intrase.

— Vă primesc cu dragă inimă, *caballeros*. Care vă este destinaţia?

— Îl urmărim pe *Señor* Zorro, tâlharul.

— Pe toţi sfinţii! strigă Don Diego. Nu există scăpare, nici măcar aici! Iar violenţă şi vărsare de sânge!

— A pus stăpânire pe piaţa din Reina de Los Angeles, continuă tânărul. L-a biciuit pe judecător pentru că acesta a dat ordin la rândul său să fie biciuit *Fray* Felipe, l-a biciuit şi pe hangiul gras şi s-a şi luptat cu vreo şase oameni în timpul ăsta. Apoi, a plecat ca din puşcă şi am organizat o poteră ca să mergem după el. Nu a venit prin părţile acestea?

— Din câte ştiu eu, nu, zise Don Alejandro. Fiul meu a sosit cu puţin timp în urmă şi a venit pe drumul principal.

— L-ai văzut cumva pe individul acesta, Don Diego?

— Nu, nu l-am văzut, spuse Don Diego. Sorţii au fost de partea mea.

Don Alejandro chemase servitorii, iar acum masa lungă era plină cu căni cu vin şi platouri cu prăjituri. Drumeţii începură să bea şi să mănânce. Don Diego ştia foarte bine ce însemna asta.

Urmărirea luase sfârşit, li se stinsese entuziasmul. Aveau să bea la masa tatălui său toată noaptea, să se îmbete, să strige, să cânte

şi să spună poveşti, iar dimineața următoare aveau să se întoarcă în Reina de Los Angeles ca nişte eroi veritabili.

Aşa se obişnuia. Căutarea lui *Señor* Zorro era un pretext pentru a se veseli.

Servitorii aduseră carafe mari de piatră cu vin de excepție şi le puseră pe masă. Don Alejandro ceru să fie adusă şi nişte friptură. Tinerii caballeros aveau o slăbiciune pentru aceste petreceri date de Don Alejandro pentru că trecuseră destul de mulți ani de când murise draga sa soție şi acolo nu erau femei în afară de servitoare, aşa că puteau să fie oricât doreau de zgomotoşi şi la orice oră din noapte.

După o vreme, şi-au scos de la cingătoare pistoalele şi săbiile şi au început să se laude şi să se umfle în pene, iar Don Alejandro le-a dat ordine servitorilor să pună armele într-un colț ferit pentru că nu dorea să se işte vreo ceartă şi să se trezească din senin cu doi, trei caballeros morți sub acoperişul său.

Don Diego bău şi discută cu ei un timp, apoi se aşeză de o parte şi ascultă, lăsând impresia că îl plictiseau discursurile acestea fără rost.

— Mare noroc a avut *Señor* Zorro că nu l-am ajuns din urmă, strigă unul dintre ei. Oricare dintre noi ar fi un adversar pe măsura lui. Dacă soldații ar fi oameni merituoşi, l-ar fi prins de mult.

— Ha, ce n-aş da să-l întâlnesc! strigă un altul. Cum a urlat hangiul ca din gură de şarpe când l-a biciuit!

— A călărit în direcția asta? întrebă Don Alejandro.

— Nu ştim sigur. A mers pe drumul spre San Gabriel şi am plecat după el, toți treizeci. Ne-am despărțit în grupuri de câte zece şi am pornit în direcții diferite. Bănuiesc că numai celelalte două grupuri pot să mai aibă norocul să îl prindă. Dar nouă ne-a surâs soarta aducându-ne aici.

Don Diego se ridică şi li se adresă mesenilor.

— *Señor*es, mă retrag, mă veți ierta, sunt sigur, zise el. Sunt peste măsură de obosit din cauza călătoriei.

— Retrage-te liniştit, strigă unul dintre prietenii săi. Şi după ce te odihneşti, să te întorci şi să petreci cu noi.

Toți râseră la auzul acestor cuvinte. Don Diego făcu o plecăciune ceremonioasă şi observă că cei mai mulți dintre ei abia putură să se ridice şi să-i răspundă la salut, apoi, vlăstarul familiei Vega îi părăsi grăbit urmat de surdo-mut.

Intră într-o cameră care era mereu pregătită pentru el, unde

cineva aprinsese deja o lumânare. Don Diego închise uşa după el, iar Bernardo se întinse în faţa uşii, cât era de lung, pentru a-şi păzi stăpânul în timpul nopţii.

În sufrageria mare abia dacă i se simţi lipsa lui Don Diego. Tatăl său era încruntat şi îşi răsucea mustaţa, gândindu-se că şi-ar fi dorit ca fiul său să fie ca ceilalţi tineri. Îşi aduse aminte că el nu plecase niciodată atât de devreme de la asemenea ocazii când era tânăr. Oftă din nou şi îşi dori ca Cerul să-i fi dat un fiu neînfricat şi nu unul visător.

Cavalerii cântau acum refrenul unei melodii de dragoste cunoscute, iar vocile lor discordante rezonau în camera mare. Don Alejandro îi asculta zâmbind, aducându-şi aminte de anii tinereţii.

Se lăţiră pe scaunele şi pe băncile din jurul mesei şi continuară să cânte şi să râdă zgomotos.

— De-ar fi *Señor* Zorro aici în clipa asta! strigă unul dintre ei.

Îi răspunse cineva din dreptul uşii:

— Chiar este aici, *Señor*es!

Capitolul 25
LIGA

Cântecele se sfârşiră şi râsetele amuțiră. Tinerii observaseră cu uimire că *Señor* Zorro stătea chiar în dreptul uşii; venise dinspre verandă fără ca ei să îşi fi dat seama. Era mascat şi purta o pelerină lungă, iar într-o mână avea pistolul de temut pe care îl ținea ațintit spre ei.

— Astfel de oameni îl urmăresc pe *Señor* Zorro şi speră să îl prindă! zise el. Nu faceți nici o mişcare sau trag! Văd că armele voastre sunt în colț. Să ştiți că aş putea omorî câțiva dintre voi înainte să apucați să ajungeți la ele!

— El este! El este! strigă un *caballero* amețit.

— *Señor*es, faceți atât de multă gălăgie încât puteți fi auziți şi de la kilometri depărtare! Frumoasă poteră! Aşa vă faceți voi datoria? De ce v-ați oprit să vă veseliți, când *Señor* Zorro este încă în libertate?

— Dați-mi o sabie şi mă lupt cu el în clipa asta! strigă unul dintre tineri.

— Chiar dacă ți-aş da sabia, nu te-ai putea ține pe picioare! răspunse tâlharul. Credeți că este vreunul dintre voi în stare să se dueleze cu mine în momentul acesta?

— Da, este! strigă Don Alejandro, ridicându-se imediat în picioare. *Señor*, mărturisesc că te-am admirat pentru unele dintre isprăvile tale, dar acum ai intrat în casa mea şi îmi tulburi oaspeții şi trebuie să dai socoteală pentru asta!

— Don Alejandro, nu am nimic de împărțit cu dumneavoastră şi nici dumneavoastră cu mine! spuse *Señor* Zorro. Refuz să încrucişez sabia cu dumneavoastră. Doar am spus adevărul.

— Pe toți sfinții, te voi obliga să te lupți cu mine!

— Stați puțin, Don Alejandro! *Señor*es, acest don în vârstă vrea să se dueleze cu mine, probabil că va fi rănit sau ucis. Permiteți aşa ceva?

— Don Alejandro nu trebuie să poarte luptele noastre! strigă unul dintre ei.

— Atunci aveți grijă să ia loc şi înclinați-vă în fața cutezanței sale!

Don Alejandro dădu să se apropie de el, însă doi *caballeros* îi

tăiară calea şi îl îndemnară să se întoarcă la locul său, spunându-i că onoarea avea să îi rămână neştirbită, de vreme ce se oferise să se dueleze cu tâlharul. Don Alejandro se conformă furios.

— Frumoasă adunătură de tineri spadasini! zise *Señor* Zorro batjocoritor. Beți vin şi petreceți în timp ce nedreptatea este peste tot în jurul vostru. Luați-vă săbiile şi atacați opresiunea! *Señor*es, faceți cinste numelor voastre alese şi sângelui albastru care vă curge în vine! Apărați călugării care au muncit ca să avem noi aceste domenii întinse! Fiți bărbați şi nu nişte figuranți beți!

— Pe toți sfinții! strigă unul dintre ei, ridicându-se brusc.

— Înapoi sau trag! Nu am venit să mă lupt cu voi sub acoperişul lui Don Alejandro. Îl respect prea mult pentru a face aşa ceva. Am venit să vă spun nişte adevăruri despre voi înşivă. Familiile voastre pot numi sau da jos guvernatori! Uniți-vă pentru o cauză nobilă, *caballero*s, şi faceți ceva însemnat în viață! V-ați putea uni, dacă nu v-ar fi frică. Sunteți dornici de aventuri? Veți avea parte de multe, luptând împotriva nedreptății.

— Pe toți sfinții, tare ne-am mai distra! răspunse un *caballero*.

— Considerați-o o distracție dacă vreți, însă tot ați face un lucru bun. Credeți că oamenii politici ar îndrăzni să vi se opună, vouă, vlăstarilor celor mai influente familii din ținut? Uniți-vă şi creați-vă un renume. Faceți astfel încât să fiți de temut în toată țara!

— Ar fi trădare...

— Înfruntarea unui tiran nu este trădare, *caballero*! Vă este cumva teamă?

— Nu, ce Dumnezeu! strigară toți într-un glas.

— Atunci faceți ceva!

— Şi tu ai fi conducătorul nostru?

— *Si*[37], *Señor*es!

— Stai puțin! Dar tu ai sânge nobil?

— Sunt un caballero, dintr-o familie la fel de bună ca a oricăruia dintre voi! le spuse *Señor* Zorro.

— Cum te numeşti? Unde se află familia ta?

— Aceste aspecte trebuie să rămână secrete pentru moment. V-am dat cuvântul de onoare că sunt un *caballero*.

— Dar chipul tău...

— Trebuie să rămână ascuns în spatele măştii pentru o vreme, *caballero*s!

Acum, tinerii se ridicaseră în picioare şi îl aclamau pe *Señor*

[37] *Si* (span.) – da. (N. tr.).

Zorro.

— Numai o clipă! Este nedrept faţă de Don Alejandro. Este posibil ca el să nu ne împărtăşească părerile şi noi plănuim şi complotăm în casa sa...

— Vă împărtăşesc părerile, *caballeros*, şi vă ofer sprijinul meu! zise Don Alejandro.

Toţi izbucniră în chiote de bucurie. Nimeni nu li se putea opune dacă îl aveau pe Don Alejandro Vega de partea lor. Nici măcar însuşi guvernatorul nu mai avea să îndrăznească să fie împotriva lor.

— Aşa rămâne! strigară ei. Ne vom numi „Răzbunătorii"! Vom călări pe El Camino Real de la un capăt la altul şi vom băga spaima în cei care fură de la oamenii cinstiţi şi îi maltratează pe indieni! Vom pune capăt stăpânirii politicienilor corupţi!

— Atunci veţi fi cu adevărat *caballeros*, care îi apără pe cei neajutoraţi, spuse *Señor* Zorro. Să nu regretaţi niciodată hotărârea pe care aţi luat-o azi. Eu voi fi conducătorul vostru, vă voi respecta şi mă voi aştepta să fiu respectat în egală măsură. De asemenea, mă aştept să îmi urmaţi ordinele fără şovăire!

— Ce trebuie să facem? strigară ei.

— Nu vom vorbi despre cele întâmplate în această seară. Mâine dimineaţă vă veţi întoarce în Reina de Los Angeles şi veţi spune că nu l-aţi găsit pe *Señor* Zorro, de fapt ar fi mai bine să spuneţi că nu l-aţi prins, ceea ce este cât se poate de adevărat. Fiţi pregătiţi să vă uniţi forţele şi să plecaţi la drum. Vă voi trimite vorbă când va sosi momentul.

— Cum?

— Vă cunosc pe toţi. O să-i dau de veste unuia dintre voi şi acesta îi va anunţa pe ceilalţi. De acord?

— De acord! strigară ei.

— Atunci eu plec chiar în clipa asta. Rămâneţi aici şi nu încercaţi să mă urmăriţi. Vă ordon să nu o faceţi. *Buenas noches,* caballeros!

Señor Zorro făcu o plecăciune, deschise uşa larg şi ieşi iute ca gândul, trântind-o în urma sa.

Cei din casă auziră zgomote de copite.

Tinerii *caballeros* ridicară cănile cu vin şi ciocniră în numele noii lor ligi împotriva hoţilor şi escrocilor şi în onoarea lui *Señor* Zorro, Blestemul din Capistrano, şi a lui Don Alejandro Vega.

Datorită pactului pe care îl făcuseră şi însemnătăţii acestuia, începură să se dezmeticească. Se aşezară la loc şi începură să

discute despre nedreptățile care trebuiau corectate, fiecare dintre ei având în minte cel puțin vreo şase exemple.

Don Alejandro Vega stătea singur într-un colț, îndurerat că singurul său fiu dormea dus şi nu era destul de bărbat pentru a fi în rândul celorlalți caballeros. Parcă pentru a-l mâhni şi mai tare Don Diego intră încet în cameră, frecându-se la ochi şi căscând, lăsând impresia că i-ar fi fost tulburat somnul.

— Nu poate dormi omul în casa asta astă-seară, zise el. Dați-mi o cană cu vin şi mă alătur vouă. Cărui fapt se datorează chiotele de bucurie?

— *Señor* Zorro a fost aici... începu tatăl său.

— Tâlharul? Aici? Pe toți sfinții! Este de neconceput!

— Ia loc, fiule! îl îndemnă Don Alejandro. S-au petrecut mai multe lucruri şi acum vei avea ocazia să dovedeşti că eşti un bărbat adevărat!

Don Alejandro avea o atitudine cât se poate de fermă.

Capitolul 26
ÎNŢELEGEREA

Cavalerii petrecură restul nopții lăudându-se cu ce aveau să facă, punând la cale planuri pe care urmau să i le prezinte spre aprobare lui *Señor* Zorro. Cu toate că păreau să considere că totul era doar un mijloc de a se distra, o cale către aventură, atitudinea lor ascundea şi o nuanță de seriozitate. Ştiau foarte bine care era situația actuală şi îşi dădeau seama că lucrurile nu se desfăşurau cum ar fi trebuit, erau cu adevărat adepții dreptății şi egalității. Tinerii *caballeros* se gândiseră deseori la aceste aspecte, dar nu făcuseră nimic pentru că nu erau uniți şi nu aveau un conducător, fiecare dintre ei aşteptând ca altcineva să facă primul pas. Însă acum *Señor* Zorro apăruse la momentul potrivit şi puteau să treacă la fapte.

Don Diego fu informat de starea lucrurilor, iar tatăl său îi spuse că şi el trebuia să ia parte la această acțiune şi să arate că era un bărbat adevărat. Don Diego se înfurie peste măsură şi declară că îl trimitea la moarte sigură, dar că avea să o facă până la urmă de dragul tatălui său.

La primele ore ale dimineții, cavalerii luară micul dejun, pregătit la ordinele lui Don Alejandro, apoi porniră spre Reina de Los Angeles. Don Diego călări alături de ei aşa cum îi impusese tatăl său. Nu trebuiau să spună nici o vorbă despre planurile lor. Urmau să recruteze alți oameni din cadrul poterei de treizeci de *caballeros* care plecaseră în căutarea lui *Señor* Zorro. Ştiau bine că unii dintre ei aveau să li se alăture fără tăgadă, în timp ce alții erau trup şi suflet de partea guvernatorului şi nu aveau să afle nimic despre gândurile lor.

Nu călăriră repede, bucurându-se de recunoştința lui Don Diego. Bernardo îl urma ca de obicei pe catârul său şi era destul de mâhnit din cauză că Don Diego plecase atât de curând de la *hacienda* tatălui său. Bernardo ştia că trebuia să fie vorba despre un plan grandios, dar bineînțeles că nu avea cum să ghicească despre ce era vorba, iar acum îşi dorea să fi fost la fel ca alții, să fi putut vorbi şi auzi.

Când ajunseră în piață descoperiră că celelalte două grupuri erau deja acolo şi dădeau de veste că nu îl găsiseră pe tâlhar. Unii

declarară că l-au văzut în depărtare, un altul spuse că trăsese spre el, dar că nu îl nimerise. La auzul acestor cuvinte, cavalerii care fuseseră la Don Alejandro îşi asumară un aer batjocoritor şi se uitară unii la alţii cu subînţeles.

Don Diego se despărţi de tovarăşii săi şi se duse grăbit acasă, unde se învioră şi îşi schimbă hainele, îl trimise pe Bernardo să îşi vadă de treburile sale, adică să stea în bucătărie şi să aştepte să fie chemat de stăpânul său, după care îi porunci să fie adusă trăsura.

Trăsura sa era una dintre cele mai frumoase de pe El Camino Real, iar motivul pentru care o cumpărase Don Diego rămăsese un mister până în ziua aceea. Unii erau de părere că o făcuse pentru a arăta cât era de bogat, alţii spuneau că îi rămăsese de la un negustor pe care îl făcuse dispărut.

Don Diego ieşi pe uşă îmbrăcat la patru ace, însă nu se urcă în trăsură. Lumea se agita în piaţă, vestind sosirea sergentului Pedro Gonzales şi a soldaţilor săi. Cel pe care îl trimisese căpitanul Ramón după ei îi ajunsese din urmă cât de curând pentru că ei nu călăriseră repede.

— Ha, Don Diego, prietene! strigă Gonzales. Mai eşti încă în viaţă în ciuda vremurilor agitate în care trăim?

— Sunt, dar de nevoie, răspunse Don Diego. L-aţi prins cumva pe *Señor* Zorro?

— Ne-a scăpat, *caballero*. Se pare că vulpoiul ăsta afurisit a pornit spre San Gabriel în seara aceea, în timp ce noi am pornit după el către Pala. Mă rog, mai greşeşte omul! Răzbunarea ne va fi mai aprigă atunci când îl vom găsi.

— Şi acum ce ai de gând, sergent?

— Oamenii mei se înviorează puţin şi apoi plecăm la San Gabriel. Se zice că tâlharul ar fi pe acolo, deşi vreo treizeci de tineri cu sânge nobil nu au putut să dea de el azi-noapte, când a pus să fie biciuit judecătorul. Sunt convins că trebuie să se fi ascuns după nişte tufişuri şi să fi râs în barbă când au trecut cavalerii pe lângă el.

— Fie ca armăsarul tău să alerge ca vântul şi braţul să-ţi fie puternic! zise Don Diego şi se urcă în trăsură.

Doi cai superbi fură înhămaţi şi îndemnaţi să pornească de un vizitiu indian, îmbrăcat cu o uniformă foarte frumoasă. Trăsura porni, iar Don Diego se lăsă pe spate pe perne şi închise ochii pe jumătate.

Vizitiul traversă piaţa şi ajunse pe El Camino Real, îndreptându-

se către hacienda lui Don Carlos Pulido.

Stând pe veranda sa, Don Carlos văzu trăsura magnifică apropiindu-se, îşi drese vocea şi apoi se ridică şi se duse în casă pentru a le anunța pe soția şi pe fiica sa.

— Lolita, a venit Don Diego, zise el. Am discutat despre acest tânăr şi sper să nu fi uitat ce ți-am spus şi să te comporți ca o fiică ascultătoare.

Apoi, se întoarse şi ieşi din nou pe verandă în timp ce *Señorita* fugi la ea în cameră şi se aruncă, în lacrimi, pe o canapea. Şi-ar fi dorit să îl fi iubit cât de puțin pe Don Diego şi să se fi căsătorit cu el, ajutându-l astfel şi pe tatăl ei, dar cu toate acestea, simțea că nu putea să îl ia de soț.

De ce nu se purta ca un *caballero* adevărat? De ce nu avea simțul realității? De ce nu dovedea că era un tânăr plin de viață, în loc să se poarte ca un don în vârstă, care era deja cu un picior în groapă?

Don Diego coborî din trăsură şi îi făcu semn vizitiului să se ducă mai departe la grajduri. Îl salută politicos pe Don Carlos, dar fără prea mult entuziasm, iar acesta se miră să vadă că Don Diego avea o ghitară într-o mână. Don Diego puse ghitara jos, îşi descoperi capul şi oftă.

— Am fost în vizită la tatăl meu, zise el.

— Ha! Sper că Don Alejandro este bine sănătos.

— Se bucură de o sănătate înfloritoare, ca de obicei. M-a sfătuit să insist în privința căsătoriei cu *Señorita* Lolita. Mi-a spus că dacă nu îmi voi găsi o soție, într-o perioadă determinată de timp, după moartea sa, va lăsa averea moştenire călugărilor.

— Chiar aşa?

— Acestea au fost cuvintele sale şi tatăl meu nu obişnuieşte să glumească. Don Carlos, trebuie să o cuceresc pe *Señorita*! Ştiu că nici o altă domnişoară nu ar putea fi o noră mai bună în ochii tatălui meu.

— Don Diego, fă-i curte, măcar puțin. Te rog din suflet, nu mai fi atât de distant.

— M-am hotărât să o curtez asemeni altor bărbați, deşi sunt convins că va fi cât se poate de obositor.

Cum credeți că ar fi cel mai bine să încep?

— Este greu să dai sfaturi în cazul acesta, răspunse Don Carlos, încercând din răsputeri să îşi aducă aminte ce făcuse el când o curtase pe Doña Catalina. De obicei, pretendentul trebuie să aibă experiență sau să aibă pețitul în sânge.

— Mă tem că în cazul meu nu se potriveşte nici una dintre variante, zise Don Diego oftând din nou şi ridicând privirea.

— Cred că ar fi minunat dacă te-ai purta cu *Señorita* ca şi când ai adora-o. La început să nu pomeneşti de căsătorie, ci să discuți mai de grabă despre dragoste. Încearcă să vorbeşti pe un ton jos, profund, să spui acele nimicuri în care femeile descoperă o mare de înțelesuri. Este o artă să spui un lucru şi să te gândeşti la altul.

— Mă tem că este o artă pe care nu o pot înțelege, zise Don Diego. Dar totuşi trebuie să încerc, desigur. Aş putea să o văd acum pe *Señorita*?

Don Carlos se duse la uşă şi le chemă pe soția şi pe fiica sa. Cea dintâi îi zâmbi lui Don Diego încurajator, cea din urmă îi zâmbi şi ea, dar cu teamă şi tremurând. *Señorita* Lolita îşi dăruise inima misteriosului *Señor* Zorro şi nu mai putea iubi pe altcineva, nu se putea căsători cu un om pe care nu îl iubea chiar dacă asta ar fi însemnat că tatăl ei avea să trăiască mereu în sărăcie.

Don Diego o conduse pe *Señorita* spre o bancă de la un capăt al verandei şi începu să discute despre lucruri generale, atingând în acelaşi timp corzile ghitarei. Don Carlos şi soția sa se duseră în capătul opus, sperând că totul avea să decurgă bine.

Señorita Lolita se bucură că Don Diego nu vorbi de căsătorie aşa cum o făcuse în trecut. În schimb, îi spuse ce se întâmplase în *pueblo*, povestindu-i despre biciuirea lui *Fray* Felipe şi despre cum *Señor* Zorro îl pedepsise pe judecător şi se luptase cu vreo doisprezece oameni, pentru ca apoi să scape nevătămat, în ciuda pasivității sale, modul în care vorbea Don Diego era interesant şi *Señorita* descoperi că îl plăcea mai mult decât înainte.

Don Diego îi spuse şi că se dusese la hacienda tatălui său, unde veniseră nişte *caballeros* care petrecuseră noaptea acolo, bând şi veselindu-se, dar nu zise nimic despre vizita lui *Señor* Zorro şi nici despre liga care se formase, rămânând fidel jurământului pe care îl făcuse.

— Tatăl meu m-a amenințat că mă va dezmoşteni dacă nu îmi voi găsi o soție într-o perioadă definită de timp, spuse Don Diego la un moment dat. *Señorita*, vreți ca eu să pierd ceea ce îmi aparține de drept?

— Sigur că nu, răspunse ea. Sunt multe fete care ar fi mândre să vă ia de soț, Don Diego.

— Însă dumneavoastră nu?

— Aş fi mândră să vă fiu soție, desigur. Dar ce poți face când nu apare dragostea? Ați dori să aveți o soție care să nu vă iubească?

Gândiți-vă câți ani ar trebui să petreceți împreună şi cât de mohorâți ar fi dacă nu ar exista iubire.

— *Señorita*, să înțeleg că nu credeți că veți ajunge vreodată să mă iubiți?

Fata îl privi dintr-odată în ochi şi vorbi în şoaptă, cu sinceritate.

— Sunteți un *caballero* dintr-un neam ales, *Señor*. Pot avea încredere în dumneavoastră?

— Întru totul, *Señor*ita!

— În cazul acesta trebuie să vă mărturisesc ceva. Vă rog să păstrați secretul. Astfel vă voi putea explica totul.

— Continuați, *Señor*ita.

— Dacă mi-ar dicta-o inima, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să fiu soția dumneavoastră, *Señor*, pentru că ştiu ce ar însemna asta pentru tatăl meu. Sunt poate prea sinceră cu mine însămi pentru a mă căsători cu un bărbat pe care să nu îl iubesc. Există un motiv temeinic pentru care nu mă pot mărita cu dumneavoastră.

— V-ați dăruit inima altcuiva?

— Ați ghicit, *Señor*. El este viața mea. Mă îndoiesc că, dată fiind situația, mai vreți să vă căsătoriți cu mine. Părinții mei nu ştiu nimic despre ce v-am spus. Nu trebuie să divulgați secretul. Vă jur pe ce am mai scump că tot ce v-am zis este adevărul adevărat.

— Şi acest bărbat vă merită?

— Sunt convinsă că da, *caballero*. Dacă s-ar dovedi că nu este aşa, m-aş îmbolnăvi de inimă rea, dar cu toate acestea nu aş mai putea iubi niciodată un alt bărbat. Acum poate mă înțelegeți mai bine.

— Vă înțeleg perfect, *Señor*ita. Permiteți-mi să îmi exprim nădejdea că timpul va dovedi că vă merită şi că el vă este ursitul.

— Ştiam eu că aveați să reacționați ca un *caballero*!

— *Señorita*, dacă lucrurile nu se vor desfăşura aşa cum doriți sau dacă veți avea vreodată nevoie de un prieten, voi fi mereu la dispoziția dumneavoastră.

— Tatăl meu nu trebuie să bănuiască nimic pentru moment. Trebuie să îl lăsăm să creadă că îmi faceți curte în continuare şi mă voi preface că mă gândesc mai mult la dumneavoastră decât până acum. Apoi, veți veni în vizită din ce în ce mai rar…

— Înțeleg, *Señor*ita. Însă eu rămân tot în dezavantaj. I-am cerut tatălui dumneavoastră permisiunea de a vă face curte şi dacă acum voi peți o altă fată voi atrage supărarea lui Don Carlos şi nu fără motiv. Iar dacă nu voi peți o altă fată voi înfrunta furia

propriului meu tată! Sunt într-o situație cât se poate de dificilă!

— Poate că nu veți mai fi pentru multă vreme, *Señor*!

— Da! Am găsit soluția! Ce face de obicei un bărbat când este dezamăgit din dragoste? Este abătut, trist, refuză să ia parte la activitățile şi distracțiile vremii! *Señorita*, să ştiți că m-ați salvat într-un fel. Voi deveni apatic din cauză că nu îmi împărtăşiți iubirea. Atunci, toți vor crede că ştiu de ce stau la soare şi visez şi meditez în loc să călăresc şi să mă lupt ca un netot! Acum voi putea să îmi văd de viață aşa cum cred eu de cuviință, mai mult, voi fi înconjurat de o aură de romantism. Ce idee inspirată!

— *Señor*, sunteți incorijibil! exclamă *Señorita* Lolita râzând.

Don Carlos şi Doña Catalina o auziră râzând, se uitară la ei şi schimbară priviri cu subînțeles. Don Diego şi *Señor*ita se înțelegeau de minune sau cel puțin asta credeau ei.

Apoi, Don Diego îşi jucă rolul în continuare. Îi cântă o parte dintr-un cântec despre ochi scânteietori şi iubire. Don Carlos şi soția sa se uitară iar unul la altul însă de data aceasta erau îngrijorați, şi-ar fi dorit ca Don Diego să se fi oprit din cântat, pentru că vlăstarul familiei Vega nu era tocmai un muzician strălucit şi se temeau ca acesta să nu piardă simpatia pe care o câştigase în ochii fetei lor.

Dar chiar dacă Lolita nu era încântată de calitățile muzicale ale cavalerului, nu zise nimic în acest sens şi nu arătă că ar fi deranjat-o în vreun fel. Mai discutară puțin şi Don Diego plecă chiar înainte de ora siestei. Le dori o zi bună şi se depărta în superba sa trăsură, făcându-le cu mâna din capătul drumului către ruta principală.

Capitolul 27
ORDINUL DE ARESTARE

Curierul căpitanului Ramón, care fusese trimis în nord cu o scrisoare pentru guvernator, visa să se bucure de timpul petrecut în San Francisco de Asis înainte să se întoarcă la *presidio*-ul din Reina de Los Angeles. Cunoştea acolo o anumită *Señorita* care îi pusese inima pe jar.

Când ajunse la Santa Barbara speranţele sale de a se desfăta cu zâmbetele domnişoarei din San Francisco de Asis se năruiră chiar sub ochii lui. În faţa *presidio*-ului era o trăsură impunătoare, trasă de zece cai, pe lângă care cea a lui Don Diego părea o simplă *carreta*, iar pe drum se plimbau, râzând şi glumind, mai mulţi soldaţi decât erau de obicei în Santa Barbara.

Guvernatorul era în Santa Barbara! Excelenţa sa plecase din San Francisco de Asis cu câteva zile în urmă pentru a inspecta ţinutul şi intenţiona să ajungă până în sud, tocmai la San Diego de Alcalá, pentru a-şi consolida relaţiile politice, pentru a-şi răsplăti prietenii şi a-şi pedepsi duşmanii.

Ajunsese în Santa Barbara cu o oră mai devreme şi acum primea raportul comandantului din Santa Barbara. După aceea, intenţiona să petreacă noaptea acolo la un prieten. Desigur, soldaţii aveau să fie cazaţi la *presidio* şi călătoria avea să continue ziua următoare.

Curierului căpitanului Ramón i se spusese că scrisoarea pe care o ducea era foarte importantă şi aşa că acesta se duse grăbit spre biroul comandantului şi intră direct, ca un ofiţer.

— Vin din partea căpitanului Ramón, comandant în Reina de Los Angeles şi am un mesaj urgent pentru excelenţa sa! raportă el, salutând ceremonios.

Guvernatorul mormăi şi luă scrisoarea, iar comandantul îi făcu semn curierului să se retragă.

Excelenţa sa citi repede epistola şi când termină avu o sclipire maliţioasă în ochi şi îşi răsuci vârfurile mustăţii părând cât se poate de mulţumit. Reciti scrisoarea şi se încruntă.

Se bucura că îl putea umili şi mai mult pe Don Carlos Pulido, însă era nemulţumit că *Señor* Zorro, cel care îl insultase, era încă în libertate. Se ridică şi se plimbă o vreme prin cameră, apoi se

întoarse către comandant.

— Mâine la prima oră plec spre sud, zise el. Este absolută nevoie de mine în Reina de Los Angeles. Să te ocupi tu de tot. Spune-i curierului că se va întoarce odată cu escorta mea. Acum, mă voi duce la casa prietenului meu.

Acestea fiind zise, guvernatorul porni spre sud dimineața următoare, însoțit de o escortă de douăzeci de soldați aleşi pe sprânceană şi de curierul căpitanului Ramón. Călăriră într-un ritm rapid şi o zi, două mai târziu ajunseră înainte de prânz, neanunțați, în piața din Reina de Los Angeles. Sosiră în dimineața în care Don Diego se dusese în trăsura sa la *hacienda* Pulido, luându-şi cu el şi ghitara.

Călăreții se opriră în fața tavernei, iar hangiul aproape că i se opri inima pentru că nu fusese avertizat că venea guvernatorul şi se temea că acesta avea să intre în han înainte ca el să fi avut timp să facă curat.

Însă guvernatorul nu se deranja să coboare din trăsură şi să intre în tavernă. Nu simțise niciodată că se putea încrede deplin în oamenii de vază din acest *pueblo*, fiind de părere că nu avea destulă putere asupra lor.

Acum, urmărea cu atenție cum se ducea vestea sosirii sale şi cum anumiți *caballeros* veneau într-un suflet pentru a-l întâmpina şi a-i ura bun venit. Îi ținu minte pe cei care părură sinceri, cât şi pe cei care nu se grăbiră să îl salute şi observă că erau şi câțiva care lipseau.

Le spuse că trebuia să ocupe mai întâi de treburile politice şi să ajungă numaidecât la *presidio*; după aceea, avea să accepte bucuros să fie oaspetele oricăruia dintre ei. Acceptă invitația unuia dintre *caballeros* şi îi porunci vizitiului să pornească. Îşi aminti de scrisoarea căpitanului Ramón şi că nu îl văzuse pe Don Diego Vega în piață.

Bineînțeles, sergentul Gonzales şi oamenii săi erau plecați pe urmele lui *Señor* Zorro, astfel încât, la intrarea în *presidio*, excelența sa fu întâmpinată de însuşi căpitanul Ramón, care îl salută grav, făcu o plecăciune, ordonându-i comandantului escortei să se instaleze în sediu şi să organizeze totul cum credea de cuviință şi să pună oameni de pază în cinstea guvernatorului.

Căpitanul îl conduse pe guvernator în biroul său.

— Care sunt noutățile? zise guvernatorul.

— Oamenii mei sunt pe urmele sale, excelență. Dar, aşa cum v-am scris, acest blestemat *Señor* Zorro are prieteni, o mulțime din

câte am auzit. Sergentul meu mi-a raportat că l-a întâlnit de două ori însoțit de o bandă de tovarăşi.

— Trebuie desființați, lichidați! strigă guvernatorul. Un astfel de om poate găsi adepți, din ce în ce mai mulți, poate ajunge atât de puternic încât să ne pună probleme mari. A mai comis alte atrocități?

— Da, excelență. Ieri a fost biciuit un călugăr din San Gabriel şi *Señor* Zorro i-a ajuns din urmă pe drumul principal pe cei care depuseseră mărturie împotriva acestuia şi i-a biciuit, lăsându-i aproape fără suflare. Apoi, la asfințit, a călărit până în *pueblo* şi l-a biciuit pe judecător, în timp ce soldații mei erau plecați în căutarea lui. Se pare că *Señor* Zorro ştie mereu unde sunt oamenii mei şi loveşte mereu acolo unde nu sunt soldații.

— Oare asta înseamnă că are spioni de la care primeşte informații?

— Se pare că da, excelență. Aseară au plecat după ticălosul acesta vreo treizeci de tineri *caballeros* şi nu au găsit nici urmă de el. S-au întors azi-dimineață.

— A fost şi Don Diego în rândul lor?

— Nu la plecare, dar când s-au întors era şi el printre ei. Se pare că li s-a alăturat la hacienda tatălui său. Ați ghicit poate că mă refeream la familia Vega în rândurile pe care vi le-am scris. Acum sunt convins, excelență, că suspiciunile mele au fost eronate în ceea ce îi priveşte. *Señor* Zorro a intrat pe ascuns în casa lui Don Diego într-o seară când acesta era plecat din oraş.

— Cum aşa?

— Însă Don Carlos Pulido şi familia sa erau acolo.

— Ha! În casa lui Don Diego? Ce înseamnă asta?

— Este chiar amuzant, spuse căpitanul Ramón mustăcind. Am auzit că Don Alejandro i-a poruncit lui Don Diego să îşi găsească o soție. Tânărul nu este genul care să curteze femeile. Este complet lipsit de viață.

— Îl cunosc. Continuă!

— Aşa că s-a dus direct la hacienda lui Don Carlos şi a cerut permisiunea de a-i face curte unicei sale fiice. *Señor* Zorro era undeva prin împrejurimi şi Don Diego, care pleca la hacienda sa cu treburi, l-a invitat pe Don Carlos să vină să stea în casa sa din *pueblo*, unde aveau să fie mai în siguranță, până când se întorcea el. Familia Pulido nu l-a putut refuza, desigur. Se pare că *Señor* Zorro a venit după ei.

— *Fia*! Spune mai departe!

— Este amuzant că Don Diego i-a adus aici ca să îi țină departe de ticăloşiile lui *Señor* Zorro, când ei sunt de fapt mână în mână cu tâlharul. Amintiți-vă că *Señor* Zorro a fost la *hacienda* Pulido. Un indian ne-a dat de veste că era acolo şi aproape că l-am prins. Chiar înainte să sosim noi luase cina. S-a ascuns într-un dulap şi a ieşit când nu mai eram decât eu acolo, pentru că oamenii mei se duseseră să îl caute pe domeniu. M-a străpuns în umăr pe la spate şi a fugit.

— Ce nemernic de ultimă speță! exclamă guvernatorul. Dar credeți totuşi că Don Diego se va căsători cu *Señorita* Pulido?

— Nu cred că avem de ce să ne facem griji în privința asta, excelență. Cred că tatăl lui Don Diego l-a făcut să se răzgândească. Probabil că i-a atras atenția fiului său asupra faptului că Don Carlos nu este în grațiile excelenței voastre. În orice caz, familia Pulido s-a întors la *hacienda* lor când a sosit Don Diego. Acesta a venit să mă vadă aici, la *presidio*, părând îngrijorat că l-aş fi considerat un trădător.

— Mă bucur să aud asta. Familia Vega este deosebit de puternică. Nu ne-a legat niciodată o relație strânsă de prietenie, dar nici nu au făcut nimic împotriva mea, aşa că nu am de ce să mă plâng. Dar familia Pulido...

— Chiar şi *Señorita* pare să îl ajute pe tâlhar, zise căpitanul Ramón. Mi l-a dat ca exemplu pentru curajul său sau ceea ce a interpretat ea ca fiind curaj. Mi-a ridiculizat soldații. Don Carlos Pulido şi unii călugări îl protejează pe acest tâlhar notoriu, îi dau de mâncare şi de băut, îl ascund, îi trimit vorbă unde se găsesc oamenii mei. Familia Pulido ne zădărniceşte eforturile de prindere a nemericului. Aş fi luat eu însumi măsurile necesare, dar m-am gândit că ar fi fost mai bine să vă spun ce se întâmplă şi să aştept decizia excelenței voastre.

— În asemenea cazuri nu se poate lua decât o singură decizie, zise guvernatorul pe un ton superior.

Indiferent cât de ales este neamul unui om sau care îi este poziția, nu îşi poate trăda țara fără să sufere consecințele. Credeam că Don Carlos şi-a învățat deja lecția, dar se pare că m-am înşelat. Câți oameni ai în *presidio*?

— Câțiva care sunt bolnavi, excelență.

— Curierul pe care l-ai trimis s-a întors cu escorta mea. Cunoaşte bine împrejurimile?

— Desigur, excelență. Este repartizat aici de o vreme.

— Atunci ne va servi drept ghid. Trimite chiar acum o jumătate

din escorta mea la hacienda lui Don Carlos Pulido. Dă-le ordine să îl aresteze pe Don Carlos, să îl aducă aici şi să îl bage în închisoare. Asta sigur va fi o lovitură pentru sângele lui albastru! M-am săturat de familia Pulido şi de atitudinea lor.

— Şi cum rămâne cu aroganta doña, care m-a ridiculizat, dar cu trufaşa *Señor*ita care mi-a tachinat soldații?

— Ha! Ce idee bună! O să fie un exemplu pentru toți cei de aici. Pune să fie închise şi ele! zise guvernatorul.

Capitolul 28
ULTRAJUL

Trăsura lui Don Diego abia se opri în fața casei sale, când un detaşament de soldați trecu pe lângă el învăluindu-l într-un nor de praf. Nu îl recunoscu pe nici unul dintre cei pe care îi văzuse prin tavernă.

— Ha! Au plecat forțe proaspete pe urma lui *Señor* Zorro? întrebă el pe cineva de lângă el.

— Da, *caballero*, fac parte din escorta guvernatorului.

— Guvernatorul este aici?

— A sosit ceva mai devreme, *caballero*, s-a dus la *presidio*.

— Bănuiesc că trebuie să fi primit veşti despre tâlhar, de i-au trimis la drum pe căldura asta şi prin praf. Se pare că este tare greu de prins ticălosul. Pe toți sfinții! Sunt sigur că dacă aş fi fost aici când a sosit guvernatorul ar fi acceptat să fie găzduit în casa mea. Acum, un alt *caballero* se va bucura de onoarea de a-i ține companie excelenței sale. Regret că nu am fost eu acela.

Don Diego intră în casă şi cel cu care vorbise nu ştiu dacă să se îndoiască sau nu de sinceritatea ultimelor sale cuvinte.

Conduşi de curier, care ştia drumul, detaşamentul de soldați galopă de-a lungul lui El Camino Real şi ajunse pe drumeagul care ducea spre casa lui Don Carlos. Se purtau la fel cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost vorba de prinderea unui hoț oarecare. Se despărțiră în dreptul aleii de intrare a trăsurilor distrugând straturile de flori ale Doñei Catalina şi băgând spaima în găini. Înconjurară casa în numai câteva clipe.

Don Carlos stătea pe verandă în locul său obişnuit, pe jumătate adormit şi nu observă că se apropiau soldații decât când auzi zgomotul de copite. Se ridică imediat alarmat, întrebându-se dacă soldații veniseră din nou după *Señor* Zorro.

Trei dintre ei descălecară în fața scării, iar sergentul care îi conducea înainta scuturându-şi uniforma de praf.

— Don Carlos Pulido? întrebă el tare.

— Da, eu sunt, *Señor*.

— Am ordine să vă arestez.

— Să mă arestați! strigă Don Carlos. Cine a dat aceste ordine?

— Excelența sa guvernatorul. Este în Reina de Los Angeles,

Señor.

— Şi care sunt acuzaţiile?

— Înaltă trădare şi ajutarea inamicilor ţării!

— Este imposibil! strigă Don Carlos. Eu să fiu acuzat de trădare când sunt o victimă a opresiunii, eu care nu am ridicat un deget împotriva celor de la putere? Care sunt detaliile acestor acuzaţii?

— Asta îl veţi întreba pe judecător, *Señor*. Tot ce ştiu este că trebuie să vă arestez.

— Vreţi să plec cu voi?

— V-o cer, *Señor*.

— Provin dintr-o familie nobilă, *caballero*...

— Trebuie să ascult ordinele!

— Nu sunt creditat că mă voi prezenta de bună voie la proces? Pe de altă parte poate că audierea va avea loc chiar azi. Cu atât mai bine, voi lămuri situaţia cât de curând. Mergem la *presidio*?

— Eu mă voi duce la *presidio* după ce îmi voi încheia misiunea. Dumneavoastră mergeţi la închisoare, spuse sergentul.

— La închisoare? strigă Don Carlos. Aţi îndrăzni să faceţi aşa ceva? Sunteţi în stare să trimiteţi un *caballero* într-o închisoare mizeră? Să-l puneţi la un loc cu indienii îndărătnici şi hoţii ordinari?

— Trebuie să ascult ordinele, *Señor*. Pregătiţi-vă să ne însoţiţi chiar acum!

— Trebuie să îi dau servitorului meu indicaţii în ceea ce priveşte administrarea casei.

— Vin cu dumneavoastră, *Señor*.

Don Carlos se făcu roşu ca focul. Strânse pumnii şi îl privi drept în faţă pe sergent.

— Fiecare cuvânt de-al tău este o nouă insultă! strigă el. Credeţi că voi fugi ca un criminal?

— Trebuie să ascult ordinele, *Señor*.

— Lăsaţi-mă măcar să le anunţ pe soţia şi pe fiica mea fără să fiu supravegheat de un străin.

— Soţia dumneavoastră se numeşte Doña Catalina Pulido?

— Da.

— Am ordin să o arestez şi pe dânsa, *Señor*.

— Nemernicule! strigă Don Carlos. Vrei să te atingi de o doamnă? Vrei să o scoţi cu forţa din propria ei casă?

— Acestea sunt ordinele pe care le-am primit. Şi dânsa este acuzată de înaltă trădare şi ajutare a inamicilor ţării.

— Cerule! Este prea mult! Mă voi lupta cu tine şi cu oamenii tăi

până la ultima suflare!

— Va fi o luptă scurtă, Don Carlos, dacă intenționați să vă opuneți. Eu doar îmi îndeplinesc ordinele.

— Iubita mea soție să fie arestată ca o indiancă de rând! Şi sub ce acuzații! Unde o veți duce, sergent?

— La închisoare!

— Pe soția mea, în locul acela respingător? Nu mai există dreptate în țara asta? Este o doamnă rafinată cu sânge nobil...

— De ajuns, *Señor*! Ordinele sunt ordine şi le voi urma aşa cum se cuvine. Sunt soldat şi îmi ascult superiorii.

În clipa aceea, Dona Cătălina apăru în fugă pe verandă, pentru că ascultase discuția de lângă uşă.

Deşi era foarte palidă avea o expresie inconfundabilă de mândrie. Se temea că Don Carlos ar fi putut să îl atace pe sergent şi că ar fi putut fi rănit sau ucis dacă ar fi făcut-o, ştia că în orice caz ar fi însemnat o acuzație în plus.

— Ai auzit? întrebă Don Carlos.

— Am auzit. Este mai mult decât persecuție. Nu mă voi coborî la nivelul acestor soldați pentru a mă contrazice cu ei, care doar îşi fac datoria. Dragul meu soț, un Pulido este un Pulido chiar şi într-o închisoare mizeră.

— Dar umilința! strigă Don Carlos. Ce înseamnă toate astea? Unde vom ajunge? Fiica noastră va rămâne singură aici cu servitorii. Nu avem rude, nu avem prieteni...

— Fiica dumneavoastră se numeşte *Señor*ita Lolita Pulido? întrebă sergentul. Dacă da, nu vă întristați, *Señor*, pentru că nu veți fi despărțiți. Am ordin să o arestez şi pe fiica dumneavoastră.

— Sub ce acuzații?

— Aceleaşi, *Señor*.

— Şi ai fi în stare să o trimiți la...

— Închisoare!

— O fată nevinovată, delicată şi dintr-o familie de seamă?

— Acestea sunt ordinele, *Señor*, zise sergentul.

— Fie ca Cerul să îl trăsnească pe cel care le-a dat! strigă Don Carlos. Mi-au luat averea şi pământurile. Mi-au umplut de ruşine numele. Dar, Slavă Domnului, mândria nu vor putea să ne-o ia niciodată!

În momentul acela Don Carlos, fulgerând din priviri, o luă de braț pe soția sa şi se îndreptă spre uşa de la intrare, urmat îndeaproape de sergent. O anunță pe Lolita de cele întâmplate, aceasta rămase fără cuvinte pentru câteva clipe şi apoi izbucni în

hohote de plâns. Cât de curând îşi aminti că era o Pulido şi îşi şterse lacrimile de pe chipul ei frumos, strânse buzele privindu-l cu dispreț pe sergent şi se dădu puțin la o parte când acesta se apropie de ea.

Servitorii traseră trăsura în fața casei şi Don Carlos, soția şi fiica sa urcară şi astfel începu drumul umilitor până în pueblo.

Deşi inimile le erau profund îndurerate, nici unul dintre membrii Pulido nu o arăta. Țineau capul sus şi privirea înainte, pretinzând că nu auzeau tachinările în şoaptă ale soldaților.

Trecură pe lângă alte trăsuri care erau înghesuite pe marginea drumului din cauza detaşamentului, şi oamenii îi priviră uimiți însă nu spuseră nimic. Unii îi priviră cu tristețe, alții zâmbiră când văzură că aveau necazuri, pentru că întâlniră şi oameni care erau de partea guvernatorului cât şi oameni cinstiți care detestau nedreptatea.

Ajunseră până la urmă la intrarea în Reina de Los Angeles unde îi aşteptau noi jigniri. Guvernatorul era hotărât să îi umilească până în pânzele albe şi trimisese soldații să răspândească vestea şi să le dea bani indienilor şi țăranilor ca să îşi bată joc de prizonieri când aveau să sosească. Guvernatorul voia să dea o lecție ca să se asigure că celelalte familii nobile nu aveau să se întoarcă împotriva lui şi dorea să lase impresia că familia Pulido era urâtă de toate păturile societății.

La marginea pieței dădură piept cu mulțimea. Se strigau cuvinte grosolane şi batjocoritoare, unele dintre ele nu erau deloc potrivite pentru urechile unei domnişoare delicate. Don Carlos era roşu de furie, iar Dona Cătălina avea lacrimi în ochi. Lolitei îi tremurau buzele, însă în afară de asta nu dădeau nici un semn că ar fi auzit ce se spunea afară.

Soldații avură grijă să traverseze piața cât mai încet. În pragul tavernei se strânseseră nişte netrebnici care băuseră vin pe cheltuiala guvernatorului şi care începură să facă şi ei gălăgie.

Unul dintre cei din urmă aruncă spre trăsură cu noroi şi îl nimeri pe Don Carlos pe piept, însă acesta refuză să dea atenție acestui incident. O ținea cu un braț pe Dona Cătălina şi cu celălalt pe fiica sa, parcă pentru a le proteja atât cât putea şi se uita fix înainte.

Erau de față şi câțiva oameni din familii de seamă, dar aceştia nu luară parte la agitația care se stârnise. Unii dintre ei erau de aceeaşi vârstă cu Don Carlos şi asta le trezea o ură înzecită, pasivă față de guvernator.

Alţii erau tineri, sângele le clocoti în vene când o priviră pe Doña Catalina cu chipul îndurerat şi îşi imaginară cum s-ar fi simţit dacă ar fi fost mamele lor în locul ei, priviră chipul gingaş al Lolitei şi se gândiră cum ar fi fost dacă le-ar fi fost soră sau logodnică.

Câţiva tineri *caballeros* se uitară pe furiş unii la alţii şi deşi nu se vorbiseră se întrebau acelaşi lucru: dacă *Señor* Zorro avea să afle de asta şi dacă avea să trimită vorbă unuia dintre ei pentru a reuni liga.

Trăsura se opri într-un sfârşit în faţa închisorii, iar gloata de ţărani şi indieni care strigau injurii o înconjură din toate părţile. Sergentul descăleca şi îi obligă să coboare pe Don Carlos, soţia şi fiica sa.

În timp ce urcară treptele până la uşă fură înghiontiţi de tot felul de beţivi şi mişei. Unii aruncară iar cu noroi spre Doña Catalina şi îi murdăriră rochia. Dacă mulţimea se aştepta la o izbucnire din partea bătrânului *caballero* avură parte de o mare dezamăgire. Don Carlos îşi ţinu capul sus, ignorându-i pe cei care încercau din răsputeri să îl chinuie şi astfel le conduse pe doamnă şi pe domnişoară până la uşă.

Sergentul ciocăni cu mânerul greu al săbiei sale. Se deschise o ferestruică dincolo de care apăru chipul hâd al temnicerului, care zâmbea răuvoitor.

— Ce avem noi aici? întrebă el.

— Trei prizonieri acuzaţi de trădare, răspunse sergentul.

Uşa se deschise la perete. Mulţimea aclamă şi strigă cuvinte batjocoritoare pentru o ultimă dată înainte ca uşa să fie încuiată după cei trei.

Temnicerul îi conduse printr-o sală în care domnea un aer funest şi deschise o altă uşă.

— Intraţi! le porunci el.

Prizonierii fură azvârliţi înăuntru şi cineva închise şi baricadă uşa după ei. Încercară să îşi acomodeze ochii cu întunericul. Puţin câte puţin reuşiră să distingă două ferestre, nişte bănci şi nişte delicvenţi adormiţi pe lângă pereţi.

Nici măcar nu li se oferise privilegiul de a avea o celulă curată în care să fie singuri. Don Carlos, soţia şi fiica sa fuseseră băgaţi în aceeaşi celulă cu scursurile oraşului, cu hoţi şi beţivi, femei uşoare şi indieni răzvrătiţi.

Se aşezară pe o bancă dintr-un colţ al camerei, cât mai departe de ceilalţi. Atunci, Doña Catalina şi fiica sa dădură frâu liber lacrimilor. Şi pe obrazul bătrânului se prelinseră lacrimi amare,

străduindu-se din răsputeri să le oprească.

— Ce n-aş da ca Don Diego Vega să fie acum ginerele meu! spuse Don Carlos încet.

Fiica sa îl strânse de braț.

— Ştii, tată, poate ne va veni în ajutor un prieten, şopti ea. Poate că bruta care este responsabilă pentru suferința noastră va fi pedepsită!

Señorita avea imaginea lui *Señor* Zorro în fața ochilor şi avea foarte mare încredere în cel căruia îi dăruise inima.

Capitolul 29
DON DIEGO ESTE BOLNAV

La o oră după ce Don Carlos Pulido şi familia sa fuseseră închişi, Don Diego Vega urcă încet panta către *presidio*, îmbrăcat cât se poate de ceremonios, pentru a se duce să îi ureze bun venit excelenței sale guvernatorul.

Mergea relaxat, uitându-se când într-o parte, când în alta ca şi cum ar fi admirat dealurile din jur şi chiar se opri să se uite la o floare de la marginea drumului. Purta sabie, cea mai distinsă, cu mânerul bogat decorat, iar în mâna dreaptă avea o batistă transparentă de dantelă, pe care o flutura din când în când cu prețiozitate şi cu care îşi atingea la intervale regulate vârful nasului.

Făcu două, trei plecăciuni ceremonioase către nişte *caballeros* care trecură pe lângă el, însă nu vorbi cu nici unul dintre ei mai mult decât o cerea eticheta şi nici aceştia nu păreau dornici de conversație.

Motivul reticenței lor era faptul că îşi amintiseră că Don Diego Vega îi făcea curte fiicei lui Don Carlos şi se întrebau cum avea să reacționeze când avea să afle că aceasta fusese închisă odată cu părinții ei. Nu doreau să discute cu el despre acest subiect pentru că se temeau că nu aveau să îşi poată ascunde sentimentele şi că vorbele lor ar fi putut fi interpretate ca dovezi de înaltă trădare.

Don Diego ajunse în fața uşii *presidio*-ului şi sergentul care era de pază le atrase atenția soldaților asupra noului venit, salutându-l pe Vega aşa cum se cuvenea, dat fiind statutul acestuia. Don Diego îi răspunse zâmbind, îi făcu cu mâna şi merse mai departe spre biroul comandantului, unde excelența sa primea *caballeros* asemeni lui, care voiau să îl viziteze şi să îşi exprime loialitatea.

Îl salută pe guvernator, alegându-şi cuvintele cu grijă, făcu o plecăciune în fața mâinii acestuia şi apoi luă loc pe scaunul pe care acesta avusese amabilitatea să i-l indice.

— Don Diego Vega, spuse guvernatorul, mă bucur nespus că ai venit să mă vezi, pentru că în ziua de azi oamenii din funcții înalte trebuie să ştie cine le este prieten şi cine nu.

— Aş fi venit mai devreme dacă nu aş fi fost plecat din oraş când ați sosit, zise Don Diego. Excelență, intenționați să rămâneți pe o

perioadă îndelungată în Reina de Los Angeles?

— Voi rămâne până când va fi ucis sau prins tâlharul acesta cunoscut sub numele de *Señor* Zorro, spuse guvernatorul.

— Cerule! Chiar nu mă pot duce nicăieri fără să aud pomenindu-se numele acestui ticălos? strigă Don Diego. De zile întregi numai despre el aud vorbindu-se. Mă duc să petrec o noapte în casa unui călugăr şi mă trezesc la uşă cu un detaşament de soldaţi care îl urmăreau pe *Señor* Zorro. Mă retrag la *hacienda* tatălui meu pentru a găsi puţină linişte şi pace şi ni se alătură un detaşament de *caballeros* care voiau să îi dea de urmă aceluiaşi *Señor* Zorro. Agitate vremuri! Cei care au o afinitate pentru muzică şi poezie nu mai au ce căuta în această epocă!

— Îmi pare rău că ţi-a fost tulburată liniştea, spuse guvernatorul râzând. Dar sper ca individul să fie prins cât de curând, ceea ce va însemna că nu te va mai deranja ca până acum. Căpitanul Ramón i-a chemat înapoi pe sergent şi pe oamenii săi. Eu am venit cu o escortă de douăzeci de soldaţi. Aşa că avem un număr mare de oameni care să îi vină de hac Blestemului din Capistrano când îşi va face din nou apariţia.

— Tot ce putem să sperăm este ca deznodământul să fie cel dorit, spuse Don Diego.

— Cei de la putere sunt confruntaţi cu tot felul de dificultăţi, continuă guvernatorul. Un exemplu bun este ce am fost nevoit să fac chiar astăzi! Am fost obligat să trimit la închisoare un domn cu sânge nobil, pe soţia acestuia şi pe gingaşa lor fiică. Dar ţara trebuie apărată cu orice preţ.

— Bănuiesc că vă referiţi la Don Carlos Pulido şi la familia sa.

— Întocmai, *caballero*.

— Ştiţi, acum că mi-aţi adus aminte de ei, trebuie să vă spun ceva în privinţa aceasta, zise Don Diego. Mi-e teamă că onoarea mi-ar putea fi pusă în pericol.

— Dar, *caballero*, cum se poate aşa ceva?

— Tatăl meu mi-a ordonat să îmi găsesc o soţie şi să mă aşez la casa mea. Acum câteva zile i-am cerut lui Don Carlos Pulido permisiunea de a-i face curte fiicei sale.

— Ha! Am înţeles! Dar nu eşti logodit cu *Señorita*, nu-i aşa?

— Nu încă, excelenţă.

— Atunci, onoarea îţi este intactă din câte îmi dau eu seama, Don Diego.

— Dar am peţit-o.

— Don Diego, mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu a mers mai

departe toată povestea. Gândeşte-te cum ar fi fost dacă acum ai fi făcut parte din această familie! Cât despre însurătoare, vino cu mine în nord, la San Francisco de Asis, *caballero*, unde domnişoarele sunt mult mai încântătoare decât aici în sud. Interesează-te de cele cu sânge albastru şi spune-mi pe care dintre ele o preferi şi îţi garantez că *Señorita* pe care o vei alege va accepta bucuroasă să fie soţia ta. Mai mult, îţi garantez că va fi dintr-o familie loială ţării şi că nu va fi o legătură ruşinoasă. O să-ţi găsim o soţie potrivită, *caballero*.

— Iertaţi-mă, dar nu credeţi că aţi luat nişte măsuri poate prea aspre când aţi pus să fie închis Don Carlos şi familia sa? întrebă Don Diego, scuturându-şi praful de pe mânecă.

— Am considerat că a fost necesar, *Señor*.

— Credeţi că astfel veţi fi mai iubit, excelenţă?

— Indiferent de aspectul acesta, trebuie să îmi servesc patria.

— Nobilii detestă când se întâmplă astfel de lucruri şi s-ar putea să existe nemulţumiri, îl avertiză Don Diego. Aş regreta ca excelenţa voastră să facă o mişcare greşită în acest sens.

— Şi ce ai vrea să fac? întrebă guvernatorul.

— Arestaţi-i la domiciliu pe Don Carlos, pe soţia şi fiica sa dacă doriţi, dar nu îi ţineţi în închisoare. Nu este nevoie, nu vor fugi. Judecaţi-i ca pe nişte oameni de seamă ce sunt.

— Eşti foarte îndrăzneţ, *caballero*.

— Cerule, sper că nu am vorbit peste măsură?

— Ar fi mai bine să laşi aceste lucruri în seama noastră, a celor puţini cărora li se acordă controlul asupra lor, spuse guvernatorul. Cu toate acestea înţeleg de ce nobilii ar putea fi nemulţumiţi că un don este trimis la închisoare, cât şi să le vadă pe soţia şi fiica sa împărtăşindu-i soarta, dar în cazul acesta se cere o...

— Mă tem că nu ştiu exact despre ce caz este vorba, spuse Don Diego.

— Ha! Poate că te vei răzgândi când vei afla detaliile. Chiar tu ai vorbit despre *Señor* Zorro. Ce ai zice dacă ţi-aş spune că tâlharul a fost adăpostit, apărat şi hrănit de Don Carlos Pulido?

— Incredibil!

— Şi că Doña Catalina este părtaşă la trădare? Dar dacă ţi-aş spune că frumoasa *Señorita* şi-a exprimat trădarea în cuvinte şi s-a implicat într-o conspiraţie împotriva statului?

— Este de neconceput! strigă Don Diego.

— Cu câteva zile în urmă, *Señor* Zorro a fost într-o seară la *hacienda* Pulido. Comandantul a fost anunţat de un indian fidel

statului. Don Carlos l-a ajutat pe bandit, păcălindu-i pe soldați, l-a ascuns în dulap şi când căpitanul Ramón a rămas singur, tâlharul a ieşit din dulap, l-a atacat mişeleşte pe la spate şi l-a rănit.

— Pe toți sfinții!

— Şi cât timp tu erai plecat şi familia Pulido erau oaspeții tăi, *caballero*. *Señor* Zorro a fost în casa ta şi căpitanul Ramón l-a găsit vorbind cu *Señorita*. Iar *Señorita* l-a strâns de braț pe căpitanul Ramón şi nu i-a dat pace dându-i astfel timp tâlharului să scape!

— Este mai presus de orice închipuire! exclamă Don Diego.

— Căpitanul Ramón mi-a prezentat o mulțime de motive pentru a-i suspecta. Acum te mai miri că i-am băgat în închisoare? Dacă i-aş fi arestat la domiciliu ar fi scăpat negreşit pentru că acest *Señor* Zorro le-ar fi sărit imediat în ajutor.

— Şi ce intenționați să faceți, excelență?

— Îi voi ține închişi până când soldații mei îl vor prinde pe ticălos. Îl voi obliga să mărturisească totul şi să declare că i-au fost complici, iar apoi va fi procesul.

— Agitate vremuri! se plânse Don Diego.

— Fiind un om loial – şi sper eu un admirator al meu şi al politicii mele – ar trebui să te bucuri de prinderea duşmanilor țării.

— Dar mă bucur! V-o spun cu mâna pe inimă! Sunt de părere că ar trebui pedepsiți toți duşmanii adevărați ai țării.

— Mă bucur să te aud spunând asta, *caballero*! strigă guvernatorul, întinse mâna peste birou şi strânse mâna lui Don Diego cu patimă.

Mai discutară o vreme fără să ajungă la nici o concluzie şi apoi Don Diego plecă, pentru că mai erau alții care aşteptau să îl vadă pe guvernator. După ce Don Diego ieşi din birou, guvernatorul se uită la căpitanul Ramón şi zâmbi.

— Ai dreptate, comandante, zise el. Un astfel de om nu poate fi trădător. Ar fi un efort prea mare pentru el chiar să se gândească la trădare. Ce om! Cred că l-a scos din minți pe tatăl său, care nu m-aş mira să fi mers şi pe cărbuni încinşi pe vremea lui!

Don Diego coborî dealul încet, salutând trecătorii şi oprindu-se să privească floricica de la marginea drumului. La intrarea în piață întâlni un tânăr *caballero* pe care se bucura să îl poată numi prieten, unul dintre cei care petrecuseră noaptea la *hacienda* lui Don Alejandro.

— Ha! Don Diego, bună ziua! strigă el. Apoi coborî vocea şi se apropie de el: Ai primit cumva un mesaj de la cel pe care îl numim conducătorul ligii „Răzbunătorii”?

— Nu, aşa cum te văd şi cum mă vezi! zise Don Diego. Dar de ce să îmi fi trimis?

— Povestea cu familia Pulido. Este o afacere ultragioasă. Unii dintre noi se întrebau dacă şeful nostru nu intenționează să facă ceva în acest sens. Speram să primim un mesaj.

— Pe toți sfinții! Eu sper să nu! zise Don Diego. N-aş putea îndura o asemenea aventură astă-seară. Sincer să fiu, am o durere înfiorătoare de cap şi mă tem că sunt puțin febril. Cred că va trebui să chem un doctor. Am şi frisoane pe şira spinării. Se pare că nu voi scăpa fără să fac febră, nu-i aşa? În timpul siestei m-a durut dintr-odată piciorul stâng, chiar deasupra genunchiului. Trebuie să fie din cauza vremii!

— Să sperăm că nu este nimic grav, râse prietenul său şi apoi traversă grăbit piața.

Capitolul 30
SEMNUL VULPII

— La o oră de la lăsarea nopții, un indian îl căută pe unul dintre *caballeros* pentru a-i spune că un domn dorea să îi vorbească numaidecât şi că era evident că era vorba despre cineva foarte bogat pentru că îi dăduse un galben pentru a duce mesajul, când ar fi putut să îi dea o palmă după ceafă; mai mult, acest domn misterios avea să aştepte pe drumul către San Gabriel şi pentru a se asigura că avea să vină, acesta îi ceruse indianului să-i spună că era o vulpe prin împrejurimi.

— O vulpe! Este *Señor* Zorro! se gândi cavalerul şi apoi îi dădu şi el un galben indianului, lăsându-l în culmea fericirii.

Se duse imediat la locul întâlnirii şi îl găsi pe *Señor* Zorro călare pe armăsarul său superb, cu chipul ascuns în spatele măştii şi pelerina strânsă în jurul trupului.

— Anunță-i şi pe ceilalți, *caballero*, zise *Señor* Zorro. Vreau ca toți cei care îmi sunt loiali şi vor să se comporte ca atare să vină la miezul nopții în valea îngustă din spatele dealului. Ştii locul? Și? Vă voi aştepta acolo.

Apoi, *Señor* Zorro se întoarse şi dispăru în noapte, iar cavalerul se întoarse şi el în pueblo şi le dădu de veste celor pe care ştia că se putea baza, spunându-le să îi anunțe şi ei la rândul lor pe ceilalți membrii ai ligii. Unul se duse la Don Diego, însă *despensero*-ul îi zise că acesta avea febră şi că se retrăsese în camera sa, lăsând vorbă că îl va jupui de viu pe servitorul care va intra fără să îl fi chemat el personal.

Cu ceva timp înainte să se facă miezul nopții, cavalerii începură să plece pe furiş din *pueblo*, unul câte unul, călare pe cei mai buni armăsari şi înarmați cu săbii şi pistoale. Toți aveau la ei câte o mască pe care puteau să şi-o pună foarte repede, acesta fiind unul dintre aspectele pe care le stabiliseră încă de la *hacienda* lui Don Alejandro.

Oraşul ar fi fost cufundat în totalitate în beznă, dacă nu ar fi fost luminată taverna, unde o parte dintre oamenii din escorta excelenței sale petreceau cu soldații din pueblo. Sergentul Pedro Gonzales se întorsese cu tovarăşii săi chiar înainte de lăsarea serii, bucuros că abandonase o pistă falsă şi sperând ca următoarea să

fie cea bună.

Cei din tavernă coborâseră dealul dinspre *presidio*, iar unii îşi lăsaseră acolo caii neînşeuaţi, fiind convinşi că nu aveau să îl întâlnească pe *Señor* Zorro în acea seară. Hangiul gras era foarte ocupat pentru că soldaţii din nord aveau mulţi bani la ei şi nu erau deloc zgârciţi. Sergentul Gonzales, care era în centrul atenţiei, ca de obicei, povestea cu lux de amănunte ce i-ar fi făcut acestui *Señor* Zorro dacă Cerul i-ar fi răspuns la rugăciuni şi l-ar fi scos în calea lui.

Luminile erau aprinse şi în camera mare din presidio pentru că unii dintre soldaţi se retrăseseră deja.

Un alt loc unde mai ardeau încă lumânările era casa în care era găzduit guvernatorul, însă restul oraşului era învăluit în noapte şi oamenii dormeau.

În închisoare nu era aprinsă decât o singură lumânare care ardea în birou, unde stătea de pază un bărbat pe jumătate adormit. Temnicerul se culcase. Prizonierii gemeau pe băncile rigide din celulă.

Don Carlos Pulido stătea în faţa unei ferestre, privind stelele, iar soţia şi fiica sa stăteau ghemuite pe o bancă lângă el, neputând să doarmă într-un asemenea loc.

Cavalerii îl găsiră pe *Señor* Zorro aşteptându-i aşa cum promisese, însă fu oarecum distant şi abia dacă spuse două cuvinte înainte să vină toţi.

— Lipseşte cineva? întrebă el.

— Numai Don Diego Vega, răspunse un tânăr. Este bolnav şi are febră, *Señor*.

Toţi cavalerii râseră în barbă pentru că bănuiau că boala de care suferea se numea laşitate.

— Din câte am înţeles, intuiţi care îmi sunt intenţiile, zise *Señor* Zorro. Ştim cu toţii ce s-a întâmplat cu Don Carlos şi cu familia sa. Ştim că sunt acuzaţi pe nedrept şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi trebuit să fie trimişi la închisoare şi puşi la un loc cu toţi beţivii şi hoţii de rând. Gândiţi-vă la soţia şi fiica sa, nişte fiinţe delicate într-un asemenea loc! Gândiţi-vă! Şi toate astea se întâmplă pentru că Don Carlos nu este bine văzut de guvernator! Sunteţi de părere că trebuie să facem ceva? Dacă nu, mă voi descurca singur!

— Să-i salvăm! zise un *caballero* şi ceilalţi murmurară în semn de aprobare. Aveau ocazia mult aşteptată de a cunoaşte riscul şi aventura şi de a face şi o faptă bună pe deasupra.

— Trebuie să intrăm în *pueblo* pe nesimțite, spuse *Señor* Zorro. Este o noapte fără lună şi vom trece neobservați dacă vom fi cu băgare de seamă. Ne vom apropia de închisoare dinspre sud. Fiecare va avea o sarcină exactă. Unii vor înconjura clădirea ca să dea de veste dacă vine cineva. O parte dintre voi vor trebui să fie pregătiți să le țină piept soldaților dacă se va da alarma, în timp ce alții vor intra în închisoare cu mine, și îi vor salva pe prizonieri.

— Este un plan excelent, spuse unul dintre ei.

— Acesta este doar începutul. Don Carlos este un om mândru şi după ce va cântări situația s-ar putea să refuze să fie salvat. Nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Câțiva dintre voi îl vor scoate cu forța din clădire. Alții o vor însoți pe Doña Catalina. Eu mă voi îngriji de *Señorita* Lolita. Astfel vor fi din nou liberi! Dar ce facem după aceea?

Auzi şoapte, dar nimeni nu dădu un răspuns clar aşa că le spuse în continuare care era planul.

— Vom călări cu toții până la drumul principal, puțin mai încolo de unde suntem acum, zise el. Iar când vom ajunge acolo ne vom despărți. Cei care se vor îngriji de Doña Catalina vor pleca direct spre hacienda lui Don Alejandro Vega, unde va putea fi adăpostită în secret şi unde soldații guvernatorului se vor gândi de două ori înainte să îi calce pragul şi să o captureze. Cei care îl vor însoți pe Don Carlos vor pleca spre Pala şi la vreo cincisprezece kilometri de pueblo îi vor aştepta doi indieni de încredere pe care îi veți recunoaşte după semnul vulpii. Îl veți lăsa pe Don Carlos în seama indienilor care se vor îngriji de el. După aceea, fiecare dintre voi se va duce încet spre casă, singur, va da orice explicație doreşte şi va fi cât se poate de prudent. Între timp eu o voi fi condus pe *Señorita* într-un loc sigur. O va adăposti bătrânul *Fray* Felipe, un om în care ne putem încrede, care o va ascunde dacă vor sosi soldații. Apoi, vom aştepta să vedem care va fi reacția guvernatorului.

— Ce reacție ar putea să aibă? întrebă un *caballero*. Mai mult ca sigur că va pune să fie căutați.

— Trebuie să aşteptăm să vedem cum vor evolua lucrurile, zise *Señor* Zorro. Sunteți gata?

Tinerii îl asigurară că erau pregătiți şi după ce *Señor* Zorro împărți sarcinile plecară din micuța vale şi călăriră încet şi cu grijă în jurul oraşului pentru a intra dinspre sud.

Auziră soldații strigând şi cântând în tavernă, văzură luminile aprinse la *presidio* şi se apropiară fără zgomot de închisoare, doi câte doi.

La puțin timp după aceea clădirea fu înconjurată. Apoi, *Señor* Zorro şi încă patru tovarăşi descălecară şi se duseră la uşa de la intrare.

Capitolul 31
ELIBERAREA

Señor Zorro bătu la uşă cu mânerul săbiei. Auzi pe cineva mişcându-se; mai auzi paşi pe podeaua de piatră şi cât de curând se văzu o lumină printre crăpăturile uşii şi se deschise ferestruica dincolo de care apăru chipul somnoros al paznicului.

— Ce doriți? întrebă el.

Señor Zorro băgă țeava pistolului pe ferestruică ațintindu-l direct asupra paznicului, astfel încât acesta nu mai putea să închidă uşița.

— Deschide, dacă vrei să apuci ziua de mâine! Deschide, dar să nu cumva să scoți un sunet! porunci *Señor* Zorro.

— Poftim? Ce-i asta?

— *Señor* Zorro nu spune ceva de două ori!

— Pe toți sfinții...

— Deschide, nefericitule, sau ia-ți adio de la viață!

— Des... deschid acum. Nu trageți, stimate *Señor* Zorro! Sunt un amărât de paznic, nu un luptător! Vă rog eu, nu trageți!

— Deschide imediat!

— Imediat ce bag cheia în broască, stimate *Señor* Zorro!

Îl auziră căutând prin legătura de chei, apoi întorcând una din ele în broască şi uşa masivă se deschise la perete.

Señor Zorro şi cei patru care îl însoțeau năvăliră înăuntru, trântiră uşa şi o încuiară la loc. Paznicul se trezi cu un pistol la tâmplă şi era pe cale să cadă în genunchi în fața acestor bărbați mascați dacă unul dintre ei nu l-ar fi ridicat atunci de păr.

— Unde doarme cel care răspunde de văgăuna asta mizeră? întrebă *Señor* Zorro.

— În camera aceea, *Señor*!

— Şi unde sunt Don Carlos Pulido şi familia sa?

— În celula mare, *Señor*!

Señor Zorro le făcu un semn celorlalți, traversă camera şi deschise furtunos uşa de la dormitorul temnicerului. Acesta stătea deja în capul oaselor pentru că auzise zgomotele din camera alăturată şi încremeni de frică în clipa în care lumina lumânărilor dezvălui silueta tâlharului.

— Nu mişca, *Señor*! îl preveni Zorro. Dacă scoți un sunet, eşti

mort! Ți-o spune *Señor* Zorro!

— Doamne păzeşte…

— Unde sunt cheile de la celule?

— Pe… pe masă, *Señor*.

Señor Zorro le luă şi apoi se năpusti asupra temnicerului.

— Întinde-te! îi porunci. Pe burtă, nemernicule!

Señor Zorro sfâşie câteva fâşii dintr-o plapumă şi îl legă de mâini şi de picioare punându-i şi căluş.

— Pentru a rămâne în viață, spuse Zorro, trebuie să nu te mişti de aici, să nu scoți un sunet până ce nu va fi trecut o vreme după ce vom fi plecat de aici: Te las pe tine să stabileşti această perioadă de timp.

Apoi, se întoarse în biroul principal, le făcu semn celorlalți şi îi conduse de-a lungul sălii cu aer funest.

— Care din ele? îl întrebă pe paznic.

— A doua, *Señor*.

Se duseră la uşă, *Señor* Zorro o descuie şi o deschise la perete. Îl obligă pe paznic să ridice lumânarea şi să facă lumină.

Tâlharul rămase cu respirația tăiată. Îl văzu pe bătrânul don stând în dreptul ferestrei şi pe doamna şi domnişoara ghemuite pe o bancă; văzu şi ce tovarăşi mizeri erau în acel loc blestemat.

— Numai bunul Dumnezeu îl mai poate scăpa pe guvernator! strigă el.

*Señor*ita Lolita ridică privirea speriată şi apoi scoase un strigăt de bucurie. Don Carlos se întoarse imediat la auzul cuvintelor tâlharului.

— *Señor* Zorro! zise el cu răsuflarea tăiată.

— Chiar el, Don Carlos! Eu şi prietenii mei am venit să vă eliberăm!

— Nu pot permite aşa ceva, *Señor*. Nu voi fugi de ceea ce mă aşteaptă. Ar fi mai rău dacă te-aş lăsa să mă ajuți. Din câte am înțeles sunt acuzat că te-am adăpostit în casa mea. Ce o să se înțeleagă dacă se va afla că m-ai ajutat să evadez?

— Nu avem timp să discutăm despre asta, zise *Señor* Zorro. Nu sunt singur, am venit cu douăzeci şi şase de tovarăşi. Nu se poate ca nişte oameni cu sânge nobil ca dumneavoastră să petreacă noaptea în această văgăună dacă pot face ceva în acest sens. *Caballeros*!

Ultimele sale cuvinte fură un ordin. Doi dintre cavaleri se aruncară asupra lui Don Carlos, îl supuseră numaidecât şi îl duseră aproape pe sus în sală şi apoi spre birou. Alți doi o luară de

braț pe Doña Catalina, cât putură de delicat, şi ieşiră din celulă.

Señor Zorro făcu o plecăciune în faţa Lolitei şi îi întinse mâna; ea o acceptă bucuroasă.

— Ai încredere în mine, *Señor*ita? zise el.

— Iubirea şi încrederea sunt surori, *Señor*!

— Totul este aranjat. Nu pune întrebări şi fă exact cum îţi spun. Vino!

O luă de după umeri şi ieşiră împreună din temniţă, lăsând uşa deschisă în urma lor. *Señor* Zorro nu voia să le refuze nefericiţilor închişi acolo şansa de a evada cu această ocazie; bănuia că mai mult de jumătate dintre ei fuseseră închişi pe nedrept, din cauza prejudecăţilor.

Don Carlos făcea foarte multă gălăgie, strigând că refuza să fie eliberat şi că avea să îl înfrunte pe guvernator la proces şi să îi arate atunci că nu şi-a pierdut cutezanţa din tinereţe. Doña Catalina suspina de teamă, dar nu opunea rezistenţă.

Când ajunseră la birou, *Señor* Zorro îi porunci paznicului să se ducă într-un colţ şi să rămână acolo pentru o vreme după ce vor fi plecat ei. Apoi, unul dintre *caballeros* deschise larg uşa de la intrare.

Între timp, în faţa închisorii avea loc o înfruntare. Cavalerii opriseră doi soldaţi care aduseseră un individ pe care îl prinseseră furând în tavernă. Fusese de ajuns să vadă chipurile mascate pentru ca militarii să îşi dea seama că ceva nu era în ordine.

Unul dintre soldaţi trase şi un *caballero* îi urmă exemplul fără ca unul dintre ei să îşi nimerească adversarul. Schimbul de focuri fu de ajuns pentru a atrage atenţia celor din tavernă şi a paznicilor de la soldaţii de la *presidio* se treziră imediat şi înlocuiră paznicii, în timp ce aceştia încălecară şi porniră spre poalele dealului pentru a afla ce generase atâta agitaţie la acea oră târzie din noapte. Sergentul Pedro Gonzales şi ceilalţi ieşiră numaidecât din tavernă. Astfel, *Señor* Zorro şi tovarăşii săi se treziră încolţiţi când se aşteptau mai puţin.

Temnicerul îşi luase până la urmă inima în dinţi şi reuşise să îşi dezlege legăturile şi să îşi scoată căluşul. Începuse să strige de la un geam că *Señor* Zorro venise să elibereze prizonierii. Sergentul Gonzales desluşi strigătele sale şi răcni la oamenii săi să îl urmeze şi să câştige o parte din recompensa oferită de guvernator.

Dar cavalerii avuseseră grijă ca cei trei prizonieri să fi încălecat deja şi dădură pinteni cailor.

Traversară piaţa la galop, îndreptându-se către El Camino Real.

Soldaţii traseră în direcţia lor, dar nu îi nimeriră. Don Carlos încă mai striga că refuza să fie salvat.

Doña Catalina leşinase, iar cavalerul care o avea în grijă era recunoscător că fusese aşa pentru că acum se putea concentra asupra calului şi adversarilor.

Señor Zorro călărea la galop întins cu *Señorita* Lolita în faţa sa în şa. Dădu bice armăsarului, îi depăşi pe ceilalţi şi goni în fruntea lor până la ruta principală. Odată ajuns acolo, trase frâiele şi îi urmări pe ceilalţi apropiindu-se de locul stabilit, pentru a se asigura că nu fusese nimeni rănit.

— Continuaţi-vă misiunea, *caballeros*! porunci el când văzu că reuşiseră să scape toţi teferi şi nevătămaţi.

Grupul se despărţi în trei detaşamente, conform planului. Unul porni spre Pala cu Don Carlos. Un altul merse în continuare pe El Camino Real care ducea la hacienda lui Don Alejandro. *Señor* Zorro, fără să fie însoţit de vreun tovarăş de-al său, galopă către hacienda lui *Fray* Felipe; *Señorita* avea braţele în jurul gâtului lui şi îi zise la ureche:

— Ştiam că aveai să mă salvezi, *Señor*. Ştiam că eşti un *caballero* adevărat şi că nu aveai să permiţi ca părinţii mei şi cu mine să rămânem în locul acela înfiorător.

Señor Zorro nu îi răspunse, pentru că nu era un moment potrivit pentru discuţii, având în vedere că duşmanii erau atât de aproape, însă o apropie pe *Señorita* de el, ţinând-o mai strâns.

Când ajunse în vârful primului deal se opri să asculte dacă se apropiau urmăritorii şi să cerceteze luminile din depărtare.

Acum, se aprinseseră toate luminile în piaţă şi în toate casele pentru că se trezise tot oraşul. Toate ferestrele *presidio*-ului erau scăldate în lumină. *Señor* Zorro auzi chiar o trompetă şi ştiu că asta însemna că toţi soldaţii în putere aveau să fie trimişi pe urmele sale.

Auzi tropote. Soldaţii ştiau în ce direcţie se duseseră şi aveau să îi caute neobosiţi, având în vedere că excelenţa sa era în oraş şi le oferise recompense fabuloase şi îi stimulase promiţându-le funcţii înalte şi avansări în grad.

Dar ceea ce îl mulţumea pe *Señor* Zorro – în timp ce galopa pe drumul prăfuit, cu vântul biciuindu-i faţa, cu *Señorita* de gâtul lui – era faptul că ştia că urmăritorii aveau să fie nevoiţi să se despartă în trei grupuri.

O strânse iar pe *Señorita* lângă el şi îi dădu pinteni armăsarului, călărind aprig toată noaptea.

Capitolul 32
NU ESTE LOC DE ÎNTORS

Luna se ivi de după dealuri.

Señor Zorro ar fi preferat să fi fost înnorat, să fi fost o seară fără lună, pentru că acum călărea pe creste, iar urmăritorii săi puteau să îi vadă silueta pe fundalul cerului luminat de astrul nopții.

Caii soldaților erau odihniți şi cei mai mulți dintre ei erau nişte armăsari superbi care aparțineau oamenilor din escorta excelenței sale, cai foarte rapizi şi rezistenți.

Acum, tâlharul nu se putea gândi decât cum să facă astfel încât să câştige teren, să se distanțeze cât mai mult de urmăritorii săi, pentru că la sfârşitul călătoriei avea nevoie de puțin răgaz pentru a atinge toate țelurile pe care şi le propuse.

Se aplecă peste *Señorita* şi ținu strâns frâiele, formând un tot unitar cu armăsarul, dovedind că era un călăreț de excepție. Ajunse în vârful unui alt deal şi privi în urmă înainte să coboare în vale. Îi văzu pe soldații din primele rânduri.

Señor Zorro nu ar fi fost îngrijorat dacă nu ar fi fost însoțit, pentru că fusese deseori în situații şi mai dificile decât aceasta şi reuşise să scape de fiecare dată. Însă *Señorita* era în şa în fața lui şi voia să o ducă într-un loc sigur, nu numai pentru că era cea pe care o iubea, ci şi pentru că nu era genul de om care să accepte ca planurile de eliberare să nu fie duse la bun sfârşit. Simțea că dacă ar fi permis ca *Señorita* să fie capturată din nou, vitejia şi priceperea sa ar fi fost compromise pentru totdeauna.

Călări kilometri întregi, cu brațele *Señoritei* în jurul gâtului, fără ca nici unul dintre ei să spună un cuvânt. *Señor* Zorro ştia că reuşise să câştige teren, dar nu cât şi-ar fi dorit de mult.

Acum, dădu din nou pinteni calului şi goni ca gândul de-a lungul drumului prăfuit, trecură ca o vijelie pe lângă case, făcând câinii să latre disperați. Trecură pe lângă locuințele de chirpici ale indienilor, care se dădură imediat jos din pat şi ieşiră în prag din cauza zgomotul copitelor pe drumul bătătorit.

Trecu şi printre o turmă de oi, care erau duse spre vânzare la târgul din Reina de Los Angeles, le împrăştie cât colo şi îi lăsă în urmă pe păstorii furioşi care le mânau. Păstorii reuşiră să le strângă la loc exact înainte ca să vină soldații şi să le împrăştie din

nou.

Señor Zorro goni la galop întins până când apărură la orizont clădirile misiunii din San Gabriel, care scânteiau în lumina lunii. Ajunse la o răscruce şi o luă la dreapta, pe drumul care ducea la *hacienda* lui *Fray* Felipe.

Señor Zorro ştia să judece oamenii, şi acum îşi punea toată nădejdea în instinctele sale. Ştia că *Señorita* Lolita trebuia dusă ori într-un loc cu multe femei, ori undeva unde să fie în grija unui călugăr, pentru că dorea să îi apere reputaţia cu orice preţ. Drept urmare, se baza pe încrederea bătrânului *Fray* Felipe.

Acum, calul galopa pe un teren mai moale şi pierdea din viteză. *Señor* Zorro nu mai putea spera ca soldaţii să fi ales la răscruce drumul spre San Gabriel, aşa cum ar fi fost posibil dacă ar fi fost o noapte fără lună şi nu l-ar mai fi putut zări din când în când pe cel pe care îl urmăreau. Era la mai puţin de doi kilometri depărtare de hacienda lui Fray Felipe şi dădu iar pinteni calului, dorind să ajungă cât mai repede.

— Timpul nu este în favoarea mea, *Señorita*, îi zise el la ureche, aplecându-se peste ea. Singura noastră şansă este să fi judecat corect pe cineva. Tot ce îţi cer este să ai încredere în mine.

— Ştii că am, *Señor*!

— *Señorita*, va trebui să ai încredere şi în cel la care te duc, să îi urmezi întocmai sfaturile în ceea ce priveşte această aventură. Este vorba despre un călugăr.

— Atunci totul va fi bine, *Señor*, răspunse ea, strângându-se la pieptul său.

— Ne vom reîntâlni curând, *Señorita*, dacă aceasta va fi voia Domnului. Voi ţine socoteala orelor şi fiecare mi se va părea un secol. Simt, totuşi, că ne aşteaptă vremuri mai bune.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa! şopti fata.

— Unde este iubire, este şi speranţă, *Señorita*.

— Atunci sufletul îmi este plin de speranţă, *Señor*.

— Şi al meu la fel! zise el.

Călăriră ca gândul de-a lungul aleii de intrare a trăsurilor din faţa casei lui Fray Felipe. *Señor*

Zorro intenţiona să se oprească doar cât să o lase pe *Señorita* în grija călugărului, sperând că acesta avea să fie de acord să o adăpostească sub acoperişul său, iar apoi avea de gând să călărească mai departe, făcând cât mai mult zgomot pentru a se asigura că soldaţii nu aveau să îi ghicească popasul.

Voia ca aceştia să creadă că era o pură întâmplare că scurtătura

până la un alt drum era pe domeniul lui *Fray* Felipe şi că nu se oprise deloc la casa acestuia.

Îşi struni armăsarul în faţa treptelor din faţa verandei, descăleca dintr-o mişcare, o luă în braţe pe *Señorita* şi fugi cu ea până la uşa de la intrare. Ciocăni cu putere, rugându-se ca bătrânul *Fray* Felipe să aibă somnul uşor şi să se trezească repede. Din depărtare se auziră tropotele estompate ale cailor soldaţilor.

Señor Zorro avu senzaţia că trecu o veşnicie până când călugărul deschise uşa şi apăru în prag, cu o lumânare în mână. Tâlharul intră imediat şi închise uşa după el, pentru ca urmăritorii să nu observe lumina. Fray Felipe făcu un pas înapoi, cuprins de uimire când îi văzu pe bărbatul mascat şi pe *Señorita* care îl însoţea.

— Mă numesc *Señor* Zorro, zise tâlharul, vorbind repede şi coborând vocea. Aş greşi dacă aş spune că se poate să vă fi câştigat recunoştinţa prin unele dintre acţiunile mele?

— Îţi voi fi mereu recunoscător pentru că i-ai pedepsit pe cei care m-au asuprit şi m-au maltratat, *caballero*, chiar dacă sunt împotriva violenţei de orice fel, răspunse *Fray* Felipe.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de caracterul dumneavoastră, continuă *Señor* Zorro. Această *Señorita* este Lolita, unica fiică a lui Don Carlos Pulido.

— Ha!

— Aşa cum bine ştiţi, Don Carlos este un prieten al călugărilor şi este şi el o victimă a persecuţiei şi opresiunii. Guvernatorul a venit astăzi în Reina de Los Angeles şi l-a arestat pe Don Carlos şi l-a aruncat în închisoare sub acuzaţii nefondate, vă asigur că este aşa. Le-a întemniţat şi pe Doña Catalina şi pe această *Señorita*, punându-le în aceeaşi celulă cu beţivii şi femeile uşoare. I-am salvat de acolo cu ajutorul câtorva buni prieteni.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, *Señor*, pentru fapta ta lăudabilă! strigă bătrânul Fray Felipe.

— Părinte, soldaţii sunt pe urmele noastre. Desigur, nu se cade ca *Señorita* să plece mai departe singură cu mine. Vă rog să o adăpostiţi şi să o ascundeţi, dacă nu vă este prea teamă de posibilele repercusiuni.

— *Señor*! tună *Fray* Felipe.

— Dacă va ajunge pe mâna soldaţilor o vor trimite iar la închisoare şi este cât se poate de probabil că se vor purta urât cu ea. Atunci, vă rog să o luaţi în grijă, să o apăraţi şi consideraţi că mi-aţi întors înzecit orice bine pe care vi l-am făcut vreodată.

— Tu ce vei face, *Señor*!

— Voi pleca din nou la drum, astfel încât soldaţii să vină după mine şi să nu se oprească aici. Vă voi ţine la curent. Sunteţi de acord?

— De acord! răspunse *Fray* Felipe ceremonios. Să dăm mâna, *Señor*!

Fu o strângere de mână foarte rapidă, dar cu toate acestea plină de însemnătate. Apoi, *Señor* Zorro fugi la uşă.

— Stingeţi lumânarea! zise el. Nu trebuie să se vadă lumina când voi deschide uşa.

Fray Felipe făcu imediat ce i se ceru şi rămaseră pe întuneric. *Señorita* Lolita simţi pentru o clipă buzele lui *Señor* Zorro atingându-le pe ale ei şi ştiu că acesta îşi ridicase masca pentru a-i da acest sărut. Apoi, *Fray* Felipe îi puse pe umăr unul dintre braţele sale puternice şi îi zise:

— Curaj, fiica mea, se pare că *Señor* Zorro are mai multe vieţi decât o pisică şi ceva îmi spune că nu îi este scris să fie ucis de soldaţii excelenţei sale.

Tâlharul râse în barbă la auzul acestor cuvinte, deschise uşa şi ieşi într-o fracţiune de secundă; o închise fără zgomot şi se făcu nevăzut.

Faţada casei era învăluită în umbrele eucalipţilor uriaşi, care ascundeau şi calul lui *Señor* Zorro, în timp ce acesta alergă spre armăsar observă că soldaţii veneau la galop de-a lungul aleii de intrare a trăsurilor. Erau mult mai aproape decât se aşteptase să fie când avea să iasă din casă.

Se grăbi să ajungă la calul său şi se împiedică de un bolovan şi căzu, speriind animalul care se ridică pe picioarele din spate şi se dădu înapoi cu vreo şase paşi, ieşind din umbră.

Primul dintre urmăritori strigă când văzu calul şi goni spre el. *Señor* Zorro se ridică, făcu un salt, luă hăţurile de pe jos şi sări în şa.

Dar ei îl înconjuraseră şi aproape că-l prinseră... Săbiile scânteiau în lumina lunii. Auzi vocea hârâită a sergentului Gonzales, care le dădea ordine oamenilor săi.

— Prindeţi-l în viaţă, dacă puteţi! Excelenţa sa ar prefera să îl facă să plătească amarnic pentru crimele sale. Pe el, soldaţi! Acum!

Señor Zorro pară o lovitură deosebit de puternică şi fu dat jos de pe cal. Îşi croi drum până la adăpostul umbrei şi soldaţii se năpustiră asupra lui. *Señor* Zorro se luptă cu ei cu spatele lipit de trunchiul unui copac.

Trei dintre ei descălecară ca să îl atace. *Señor* Zorro fugi de la un copac la altul, dar nu reuşi să ajungă la calul său. Dar armăsarul unuia dintre cei care descălecaseră era aproape de el şi sări în şa gonind la vale către hambare şi ţarcurile cu animale.

— După el! îl auzi strigând pe sergentul Gonzales. Excelenţa sa o să ne jupoaie de vii dacă ne scapă nemernicul şi de data asta!

Porniră pe urmele lui, dornici să câştige recompensa şi avansarea în grad. Însă *Señor* Zorro avea un avantaj faţă de ei, destul cât să îi poată păcăli. Când ajunse în umbra unui hambar mare, îi dădu pinteni fără milă calului şi descăleca în aceeaşi clipă. Armăsarul ţâşni drept înainte, nechezând de durere şi teamă, alergând ca vântul în noapte, către ţarcurile cu animale care erau mai la vale. Soldaţii trecură pe lângă hambar gonind după el.

Señor Zorro aşteptă până când trecură toţi şi apoi urcă repede dealul; descoperi că unii dintre soldaţi rămăseseră de pază lângă casă, fiind limpede că intenţionau să o percheziţioneze mai târziu, aşa că îşi dădu seama că nu putea ajunge la calul său.

Señor Zorro scoase iar strigătul acela ciudat, pe jumătate ţipăt, pe jumătate geamăt, care îi speriase pe cei de la hacienda lui Don Carlos Pulido. Armăsarul său îşi ridică imediat capul, necheză o dată, drept răspuns, şi galopă spre el.

Încalecă într-o clipită, îi dădu pinteni şi traversă ca o vijelie câmpul din faţa sa. Calul sări peste un gard ca şi când ar fi fost o nimica toată, iar un grup de soldaţi veni imediat pe urmele sale.

Descoperiseră şmecheria pe care o făcuse tâlharul. Porniră spre el din ambele părţi, se întâlniră în spatele lui şi încercară să îl ajungă din urmă. *Señor* Zorro îl auzi pe sergentul Pedro Gonzales strigându-le neobosit să prindă tâlharul în numele guvernatorului.

Señor Zorro spera că nu mai rămăsese nici unul dintre ei la casa lui *Fray* Felipe, însă nu era sigur că era aşa, iar acum nu trebuia să se gândească decât la cum să scape de ei.

Îşi iuţi calul cu cruzime, ştiind că îl obosea galopul pe pământ afânat. Îşi dorea să ajungă pe un drum bătătorit, pe drumul principal.

Până la urmă i se îndeplini dorinţa şi îşi întoarse calul către Reina de Los Angeles pentru că încă mai avea lucruri de făcut acolo. Acum nu mai era decât el în şa, iar calul simţea diferenţa.

Señor Zorro se uită peste umăr şi fu încântat să descopere că lăsa soldaţii în urmă. Nu mai trebuia decât să treacă de următorul deal şi ar fi fost în siguranţă!

Dar trebuia să fie pregătit pentru orice, fiindcă era posibil să

vină soldați şi din partea opusă.

Excelența sa ar fi putut să trimită întăriri sau oameni care să supravegheze zona de pe înălțimi.

Se uită la cer şi văzu că luna era pe cale să dispară după un mănunchi de nori. Ştia că trebuia să profite de intervalul efemer de întuneric.

Coborî în micuța vale şi când se uită înapoi observă că potera era abia în vârful dealului. Luna intră în nori chiar la momentul potrivit. *Señor* Zorro era acum cu aproape un kilometru înaintea lor, dar nu intenționa să fie urmărit prin *pueblo*.

Avea prieteni în împrejurimi. La marginea drumului era o căsuță de chirpici unde locuia un indian, pe care *Señor* Zorro îl salvase cândva din mâinile unei brute. Tâlharul descăleca în fața colibei şi bătu cu piciorul în uşă. Indianul deschise speriat.

— Sunt urmărit, zise *Señor* Zorro.

Nici nu fu nevoie să mai spună ceva pentru că indianul deschise imediat. *Señor* Zorro îşi conduse calul înăuntru şi indianul se grăbi să închidă uşa casei acum şi mai neîncăpătoare.

Tâlharul şi indianul rămaseră nemişcați, cu urechile ciulite. *Señor* Zorro avea pistolul într-o mână, iar în cealaltă ținea sabia scoasă din teacă.

Capitolul 33
FUGA ŞI URMĂRIREA

Faptul că *Señor* Zorro şi grupul de *caballeros* fuseseră urmăriți asiduu încă de când ieşiseră pe uşa închisorii se datorase sergentului Pedro Gonzales.

Acesta auzise împuşcăturile şi ieşise imediat din tavernă cu soldații după el, bucuros că avea o scuză pentru a pleca fără să plătească vinul pe care îl consumase. Desluşise strigătele temnicerului şi îşi dăduse seama despre ce era vorba.

— *Señor* Zorro eliberează prizonierii! răcnise el. Tâlharul este din nou aici! Pe cai, soldați, şi după el! Se oferă o recompensă...

Ştiau cu toții despre recompensă, mai ales gărzile excelenței sale, care îl auziseră ieşindu-şi din minți la auzul numelui tâlharului, declarând că avea să îl ridice la rangul de căpitan pe soldatul care avea să îl prindă viu sau mort.

Militarii au fugit la caii lor, au sărit în şa şi au traversat piața într-o suflare către închisoare, cu sergentul Gonzales în frunte; atunci i-au văzut pe cavalerii mascați plecând la galop. Sergentul s-a frecat la ochi şi a zis, ca pentru sine, că trebuia să fi băut câteva pahare în plus în seara aceea. Mințise de atâtea ori că *Señor* Zorro era ajutat de o bandă încât i se părea că oamenii tâlharului prinseseră viață din născocirile lui.

Când cavalerii s-au despărțit în trei grupuri, sergentul Gonzales şi soldații săi erau atât de aproape de ei încât şi-au dat seama ce aveau de gând. Gonzales şi-a împărțit repede oamenii în trei detaşamente şi i-a trimis pe urmele fiecărui grup.

Sergentul l-a văzut pe conducătorul bandei pornind spre San Gabriel, a recunoscut galopul în forță al armăsarului tâlharului şi a plecat entuziasmat după el, sperând să îl prindă sau să îl omoare mai de grabă decât să recupereze prizonierii. Sergentul Pedro Gonzales nu uitase cum se jucase *Señor* Zorro cu el în taverna din Reina de Los Angeles şi încă mai dorea să se răzbune pentru cele întâmplate atunci.

Îl mai văzuse pe *Señor* Zorro călărind pe armăsarul acela şi cu alte ocazii, iar acum chiar se mira că tâlharul nu avea un avantaj mai mare față de urmăritori. Sergentul Gonzales a ghicit care trebuia să fie motivul; *Señor* Zorro era însoțit de *Señorita* Lolita

Pulido, pe care intenționa să o ducă într-un loc sigur.

Gonzales era în fruntea soldaților şi se întorcea din când în când să le strige peste umăr ordine şi cuvinte de încurajare. Acopereau din ce în ce mai mulți kilometri, iar sergentul se bucura că *Señor* Zorro era încă în câmpul său vizual.

— La *Fray* Felipe – acolo se duce! îşi spusese Gonzales. Ştiam eu că bătrânul acela în sutană este în cârdăşie cu banditul! M-a păcălit cumva când m-am dus ultima dată să îl caut pe *Señor* Zorro la *hacienda* lui? Poate că tâlharul are o ascunzătoare specială pe domeniul lui. Ha! Pe toți sfinții, nu o să mă mai las păcălit a doua oară!

Au călărit în continuare, zărindu-l din când în când pe cel pe care îl urmăreau, mintea fiindu-le plină de promisiuni de avansare şi recompense. Caii începuseră să dea deja semne de oboseală, dar nu îi cruțară.

Îl văzură pe *Señor* Zorro cotind spre aleea de intrare a trăsurilor care ducea la casa lui Fray Felipe.

Sergentul Gonzales râse în barbă, bucurându-se că intuise corect intențiile tâlharului.

Acum nu mai avea cum să îi scape! Dacă *Señor* Zorro ar fi călărit mai departe ca şi până atunci, l-ar fi văzut şi l-ar fi urmărit fără probleme la lumina lunii; dacă ar fi poposit acolo, sorții i-ar fi fost potrivnici, pentru că *Señor* Zorro s-ar fi trezit cu vreo zece soldați pe cap conduşi de însuşi sergentul Gonzales.

Apoi, goniră spre casă şi începură să o înconjoare. Văzuse calul lui *Señor* Zorro şi ceva mai târziu îl văzuse chiar pe el, iar Gonzales se făcu negru de supărare pentru că între el şi prada sa erau nu mai puțin de zece soldați cu săbiile scoase, hotărâți să pună capăt poveştii înainte ca sergentul să fi avut timp să ajungă la locul faptei.

Gonzales încercă să îi dea pinteni calului şi să se implice în luptă. Îl văzu pe *Señor* Zorro sărind în şa şi pornind ca din puşcă urmat de soldați. Gonzales, care nu era în apropiere, se concentra asupra celuilalt aspect al misiunii sale şi le ordonă câtorva soldați să înconjoare casa şi să se asigure că nu avea să iasă nimeni.

Apoi, îl văzu pe *Señor* Zorro sărind peste gardul de piatră şi porni pe urmele lui, împreună cu toți oamenii săi în afară de cei care rămăseseră de pază. Dar sergentul Gonzales nu s-a dus decât până la creasta primului deal. A observat cât de rapid era calul tâlharului şi şi-a dat seama că nu putea să îl ajungă din urmă. Se gândi că poate mai avea încă şanse să fie cât de cât victorios dacă

s-ar fi întors la casa lui *Fray* Felipe şi ar fi recuperat-o pe *Señorita*.

Casa era încă sub pază când descăleca în faţa verandei şi oamenii săi îi raportară că nu încercase să iasă nimeni. Chemă doi soldaţi care să îl însoţească şi bătu la uşă. *Fray* Felipe îi deschise cât se poate de repede.

— Tocmai te-ai trezit? îl întrebă Gonzales.

— Nu se cade oare ca la ora asta oamenii cinstiţi să doarmă liniştiţi în paturile lor? îi răspunse *Fray* Felipe tot cu o întrebare.

— Ba da şi totuşi uite că te-am găsit treaz. Cum se face că nu ai ieşit din casă până acum? Nu am făcut destul zgomot ca să te trezim?

— Judecând după ce am auzit, cred că trebuie să fi avut loc o luptă...

— S-ar putea ca încă să nu se fi sfârşit, părinte, răspunde-mi scurt şi la obiect la întrebări sau vei simţi iar puterea biciului. Negi că *Señor* Zorro a fost aici?

— Nu neg.

— Ha! Asta e! Recunoşti că eşti în cârdăşie cu individul acesta, că l-ai adăpostit în repetate rânduri?

Recunoşti că este aşa, călugăre?

— Nu recunosc nimic în acest sens! răspunse Fray Felipe. Singura dată când l-am văzut pe *Señor* Zorro a fost în această seară, acum câteva minute.

— Frumoasă poveste! Asta să le-o spui tonţilor de indieni, nu unui soldat înţelept ca mine! Ce voia tâlharul?

— Eraţi chiar în urma lui, *Señor*, abia dacă a avut timp să îmi spună ce voia, zise Fray Felipe.

— Şi totuşi aţi vorbit?

— I-am deschis când a bătut la uşă, *Señor*, aşa cum ţi-am deschis şi ţie.

— Ce-a zis?

— Că era urmărit de soldaţi.

— Şi te-a rugat să îl ascunzi ca să scape de noi?

— Nu.

— A vrut un cal odihnit, nu-i aşa?

— Nu mi-a spus nimic despre aşa ceva, *Señor*. Dacă este un tâlhar la drumul mare aşa cum este descris, sunt sigur că dacă ar fi vrut un cal nu l-ar fi cerut, ci l-ar fi furat fără ezitare.

— Ha! Atunci ce-a avut de discutat cu tine? Te sfătuiesc să spui adevărul!

— Am spus eu că a avut ceva de discutat cu mine?

— Ha! Pe toți sfinții...

— Nu ar trebui să vorbeşti de sfinți cu gura ta spurcată de beţiv notoriu şi guraliv!

— *Fray* Felipe, vrei să ajungi iar la stâlp? Am venit din partea excelenței sale. Nu mai trage de timp!

Ce ți-a zis nemernicul?

— Nimic ce ți-aş putea dezvălui, *Señor*.

Sergentul Gonzales îl dădu brutal la o parte şi intră în camera de zi, urmat de cei doi soldați care îl însoțiseră.

— Aprindeți lumânările! le ordonă Gonzales. Găsiți-le şi luați câteva cu voi. O să percheziționăm casa!

— Îmi percheziționați casa, casa mea amărâtă? strigă bătrânul *Fray* Felipe. Ce sperați să găsiți? întrebă el.

— Sper să găsesc ce ți-a lăsat tâlharul, părinte.

— Şi ce crezi că mi-a lăsat?

— Ha! Bănuiesc că nişte haine! Lucruri furate! O sticlă de vin! O şa care trebuia reparată! Ce să-ți lase, părinte? Ştii ce este interesant? Că *Señor* Zorro a călărit până aici cu încă cineva în şa, dar de plecat, a plecat singur.

— Şi speri să găseşti...

— Cealaltă persoană, îi răspunse Gonzales. Şi dacă nu o s-o găsim, o să te tragem puțin de limbă să vedem dacă nu te putem face să spui adevărul.

— N-ați îndrăzni! Cum ați putea să insultați un călugăr într-o asemenea măsură? Cum îndrăzniți să vă gândiți să recurgeți la tortură?

— Pe tot rachiul din lume! izbucni sergentul Gonzales. M-ai păcălit o dată, dar nu se va mai repeta. Soldați, căutați în toată casa, să nu vă scape un colț! Eu rămân aici şi îi țin companie stimatului Fray Felipe aici de față. O să încerc să aflu cam la ce s-a gândit când l-au biciuit pentru înşelătorie.

— Laşule, brută ce eşti! tună acesta. Sper să apuc ziua când vor înceta persecuțiile.

— Pe tot rachiul din lume!

— Ziua când se va sfârşi haosul în care trăim şi oamenii cinstiți vor fi tratați cum se cuvine! strigă călugărul. Ziua când cei care au fondat cândva un imperiu înfloritor în aceste părți vor culege roadele muncii şi vitejiei lor, în loc să fie jefuiți de politicieni corupți şi oamenii lor!

— Pe tot rachiul din lume, călugăre!

— Ziua când nu va fi un singur *Señor* Zorro, ci o mie, mai mulți

chiar dacă va fi nevoie, care să călărească pe El Camino Real de la un capăt la altul şi să îi pedepsească pe vinovaţi! Uneori, aproape că mi-aş dori să nu fiu călugăr, ca să pot face şi eu asemenea fapte demne de toată lauda!

— Te-am prinde cât ai zice „peşte" şi te-am trimite să înoţi cu un bolovan de gât, îi spuse sergentul Gonzales. Dacă i-ai ajuta pe soldaţii excelenţei sale, poate că guvernatorul ar fi mai înţelegător în ceea ce te priveşte.

— Eu nu ajut odraslele diavolului! zise *Fray* Felipe.

— Ha! Ai grijă că te-ai cam supărat şi îţi încâlci principiile! Din câte ştiu eu călugării trebuie să primească lucrurile aşa cum vin, să fie recunoscători Cerului chiar şi când li se pune laţul de gât! Zi-mi tu că nu-i aşa, furiosule?

— Tu şi calul tău sunteţi la fel de informaţi în ceea ce priveşte principiile şi datoria călugărilor!

— Calul meu este un animal nobil şi înţelept. Vine când îl chem şi porneşte la galop la comanda mea. Nu-ţi bate joc de el înainte să-l fi călărit. Ha! Ce glumă bună!

— Eşti un imbecil şi jumătate!

— Pe tot rachiul din lume! răcni sergentul Gonzales.

Capitolul 34
SÂNGELE NOBIL AL UNUI PULIDO

Cei doi soldați se întoarseră în camera de zi. Raportară că percheziționaseră toată casa, căutând în fiecare ungher şi nu găsiseră nici urmă de altcineva în afară de servitorii indieni ai lui *Fray* Felipe, care fuseseră prea îngroziți pentru a putea mințI şi spuseseră că nu văzuseră nici un străin.

— Ha! Pun pariu că persoana asta e ascunsă tare bine, spuse Gonzales. *Fray* Felipe, ce-i în colțul camerei?

— Baloturi de piei, răspunse acesta.

— Mi-au atras atenția de mai multă vreme. Mă gândeam că negustorul din San Gabriel trebuie să fi avut dreptate când a spus că pieile pe care i le-ai vândut nu erau tăbăcite cum trebuie. Acelea sunt bune?

— Da, poți să te convingi singur.

— Atunci de ce s-au mişcat? îl întrebă sergentul Gonzales. De trei ori am văzut colțul unui balot mişcându-se. Soldați, căutați acolo!

Fray Felipe sări ca ars.

— Ce este năzdrăvănia asta! strigă el. Au căutat peste tot şi nu au găsit nimic. Căutați şi în hambare şi plecați! Lăsați-mă să fiu stăpân în casa mea. Şi aşa nu mi-am făcut somnul din cauza voastră.

— *Fray* Felipe, eşti gata să juri pe ce ai mai scump că nu-i nimic viu în spatele acelor baloturi de piei?

Fray Felipe ezită, iar sergentul Gonzales zâmbi mulțumit.

— Nu prea îți vine să juri, aşa-i? întrebă sergentul. Mă gândeam eu că o să şovăi, dragul meu! Soldați, căutați după baloturi!

Cei doi bărbați se îndreptară spre colț. Nu ajunseră nici la jumătatea distanței când *Señorita* Lolita Pulido apăru ridicându-se din spatele baloturilor de piei.

— Ha! A ieşit din vizuină! strigă Gonzales. Asta i-a lăsat *Señor* Zorro călugărului! Şi ce minunăție e! Direct la închisoare cu ea! Evadarea asta nu va face decât să atârne mai greu la proces!

Dar în vinele Lolitei era sângele Pulido, iar Gonzales nu ținuse cont de asta. *Señorita* înainta şi ieşi la lumina lumânărilor.

— Numai puțin, *Señor*es! zise ea.

Avea într-o mână un cuțit lung, asemeni celor folosite la jupuire, pe care îl ținuse ascuns la spate până atunci. Duse vârful cuțitului în dreptul inimii, privindu-i neînfricată.

— *Señorita* Lolita Pulido nu se va întoarce în acea închisoare mizeră, nici acum, nici altă dată, *Señor*es! spuse ea. Mai de grabă îmi înfig cuțitul în inimă şi mor aşa cum mi-o cere sângele nobil! Dacă excelența sa vrea un prizonier în minus, i se va împlini numaidecât dorința!

Sergentul Gonzales scoase o exclamație de nemulțumire. Nu se îndoia că *Señorita* ar fi dus amenințarea până la capăt dacă oamenii săi ar fi încercat să o captureze. Poate că ar fi reacționat altfel dacă ar fi fost vorba despre un prizonier de rând, dar în cazul de față nu era convins că guvernatorul ar fi fost de acord să pună să fie prinsă domnişoara. *Señorita* Pulido era totuşi fiica unui nobil, iar dacă şi-ar fi luat viața i-ar fi putut face probleme excelenței sale. Ar fi putut fi scânteia din depozitul de praf de armă.

— *Señorita*, a te sinucide înseamnă să rişti să fii condamnată pe vecie, îi spuse sergentul. Călugărul îmi va da dreptate. Sunteți arestată, nu ați fost găsită vinovată şi nu ați fost condamnată. Dacă sunteți nevinovată, sunt sigur că veți fi eliberată cât de curând.

— Nu este un moment bun pentru minciuni, *Señor*, îi răspunse fata. Sunt perfect conştientă de situația în care mă aflu. Nu am glumit când am spus că nu mă voi întoarce la închisoare, nu glumesc nici acum. Dacă faceți un pas, îmi iau viața!

— *Señorita*... începu *Fray* Felipe.

— Este inutil să încercați să mă faceți să mă răzgândesc, îl întrerupse ea. Slavă Domnului, mândria nu mi-o poate lua nimeni! Nu voi ajunge nici moartă în mâinile guvernatorului.

— Acum chiar că am dat de bucluc! exclamă sergentul Gonzales. Bănuiesc că tot ce putem să facem este să plecăm şi să o lăsăm în pace pe această *Señorita*?

— O, nu, *Señor*! strigă ea numaidecât. Sunteți isteț, dar nici pe departe îndeajuns pentru a mă păcăli. Vreți să vă retrageți şi să înconjurați casa? Vreți să stați la pândă şi să aşteptați o ocazie prielnică pentru a mă prinde?

Gonzales mormăi în barbă pentru că exact asta intenționase să facă, iar fata parcă îi citise gândurile.

— Eu voi fi cea care va pleca, zise ea. Dați-vă înapoi şi rămâneți lângă perete, *Señor*es! Chiar în clipa asta, altfel voi înfige pumnalul

fără ezitare!

Nu putură să facă altceva decât să urmeze indicațiile ei. Soldații se uitară la sergent aşteptând să li se spună ce să facă, însă Gonzales se temu să rişte ca *Señorita* să se sinucidă, ştiind că asupra lui s-ar fi revărsat furia guvernatorului, care l-ar fi acuzat că a făcut o mare greşeală.

Poate că până la urmă, ar fi fost de preferat să o lase pe fată să iasă din casă. Ar fi putut să o prindă după aceea pentru că era imposibil ca un întreg detaşament de soldați să nu poată prinde o fetişcană.

Lolita traversă grăbită camera până la uşă, urmărindu-i cu atenție, ținând în continuare cuțitul în dreptul inimii.

— *Fray* Felipe, vreți să veniți cu mine? îl întrebă ea. S-ar putea să fiți pedepsit dacă rămâneți aici.

— Şi totuşi, trebuie să rămân, *Señorita*. Nu pot fugi. Să te aibă în pază bunul Dumnezeu!

Señorita îi cercetă din nou pe soldați şi pe Gonzales.

— Voi ieşi, spuse ea. Să nu vă mişcați din camera asta. Afară sunt alți soldați, desigur, soldați care vor încerca să mă oprească. Le voi spune că mi-ați dat voie să plec. Dacă vă strigă şi vă întreabă dacă este aşa să le spuneți că da.

— Şi dacă nu vom face aşa?

— Voi face ce am promis, *Señor*!

Lolita deschise uşa, întoarse capul pentru o clipă şi se uită afară.

— Sper că aveți un cal iute, *Señor*, pentru că intenționez să plec cu el, îi spuse sergentului.

Fata țâşni dintr-odată pe uşă, pe care o trânti în urma ei.

— După ea! strigă Gonzales. M-am uitat în ochii ei şi am văzut teamă! Nu se va sinucide... îi este prea frică!

Sergentul fugi spre uşă odată cu soldații. Dar *Fray* Felipe îşi pierduse răbdarea şi hotărâse să treacă la fapte. Îi puse piedică sergentului Gonzales fără să se gândească nici o clipă la consecințe. Cei doi soldați se loviră de el şi căzură cu toții claie peste grămadă.

Fray Felipe trase astfel de timp în favoarea Lolitei şi îi acordă exact secundele de care avea nevoie.

Señorita se duse direct la calul sergentului şi sări în şa. Călărea la fel de bine, ca un indian veritabil.

Picioruşele ei nu atingeau nici pe departe scările, dar nu era un motiv de îngrijorare pentru ea.

Lolita trase de hățuri şi dădu pinteni exact când apăru un soldat de după colțul casei. Un glonte şuieră pe deasupra capului ei. Se aplecă mult peste grumazul calului şi porni la drum!

Sergentul Gonzales ieşi pe verandă, blestemând şi strigând la oamenii săi să îi aducă imediat un cal şi să plece după ea. Luna înşelătoare se ascunsese iar după un mănunchi de nori. Nu ar fi putut să îşi dea seama în ce parte o luase *Señor*ita, decât dacă s-ar fi orientat după tropote. Ar fi trebuit să se oprească pentru a ciuli urechile şi asta ar fi însemnat să piardă timp.

Capitolul 35
A DOUA ÎNCRUCIŞARE DE SĂBII

Señor Zorro stătea nemişcat în coliba indianului, ținând o mână pe botul armăsarului. Băştinaşul era ghemuit lângă el.

Dinspre drumul principal se auziră cai apropiindu-se la galop. Potera trecu pe lângă ei la vale şi îi auziră pe soldați strigând unii la alții şi blestemând luna care se ascunsese în nori.

Señor Zorro deschise uşa şi se uită în jur, ciuli urechile şi apoi îşi conduse calul afară din colibă şi îi dădu indianului un galben.

— Cum să iau bani de la dumneavoastră, *Señor*.

— Uite aşa. Tu ai nevoie de ei, pe când eu nu am, îi spuse tâlharul.

Señor Zorro încalecă dintr-o mişcare şi îşi îndemnă calul să urce panta abruptă a dealului din spatele colibei. Armăsarul urcă până în vârf, aproape fără zgomot. Tâlharul coborî în vale pe partea cealaltă şi ajunse la drumeagul îngust, de-a lungul căruia călări la trap strunindu-şi calul la intervale de timp pentru a-şi ciuli urechile şi a se asigura că nu erau alți călăreți prin apropiere.

Señor Zorro se îndrepta spre Reina de Los Angeles, dar nu părea să se grăbească să ajungă în *pueblo*. Blestemul din Capistrano plănuise încă o serie de aventuri pentru noaptea aceea şi totul trebuia să aibă loc la un anumit moment şi în anumite condiții.

Două ore mai târziu ajunse pe creasta dealului de deasupra oraşului. Rămase liniştit în şa pentru o vreme şi privi în jur. Lumina lunii era schimbătoare, dar putea să desluşească piața din când în când.

Nu văzu şi nu auzi nici un soldat şi ajunse la concluzia că plecaseră toți pe urmele sale şi că cei care fuseseră trimişi să îi recupereze pe Don Carlos şi pe Doña Catalina nu se întorseseră încă. În tavernă erau aprinse luminile, ca şi în presidio şi în casa unde stătea guvernatorul. *Señor* Zorro aşteptă până când intră luna în nori şi apoi călări fără zor, însă nu pe drumul principal.

Descăleca şi înainta încet, ținându-şi calul de hățuri. Se oprea deseori să asculte zgomotele nopții, pentru că misiunea sa era una foarte primejdioasă şi o greşeală ar fi putut compromite totul.

Îşi lăsă calul în spatele *presidio*-ului, unde ar fi fost în umbra clădirii dacă ar fi ieşit iar luna dintre nori, şi se apropie cu grijă,

strecurându-se pe lângă perete, aşa cum mai făcuse şi în trecut.

Ajunse în dreptul ferestrei de la birou şi se uită înăuntru. Căpitanul Ramón era acolo, singur, uitându-se pe nişte rapoarte întinse pe birou, limpede fiind că aştepta să se întoarcă oamenii săi.

Señor Zorro se tupilă până la colţul clădirii şi descoperi că nu era nimeni de pază. Intuise corect atunci când sperase că toţi soldaţii în putere fuseseră trimişi să îl caute, dar ştia că trebuia să fie foarte rapid, pentru că unii dintre ei s-ar fi putut întoarce în orice moment.

Intră fără zgomot pe uşă şi traversă camera de zi până ajunse în faţa biroului. Avea pistolul într-o mână, iar dacă nu ar fi purtat mască s-ar fi văzut că avea buzele strâns lipite şi părea nespus de hotărât.

Ca şi data trecută când venise la *presidio*, căpitanul Ramón se întoarse imediat cu scaunul când se deschise uşa şi, ca şi atunci, întâlni privirea fulgerătoare a lui *Señor* Zorro, trezindu-se cu un pistol aţintit spre el.

— Rămâi unde eşti! Să nu scoţi un sunet! Nu voi ezita să te împuşc! îi zise *Señor* Zorro. Eşti singur.

Soldaţii tăi mă caută acolo unde nu sunt.

— Pe toţi sfinţii... spuse căpitanul Ramón cu respiraţia tăiată.

— Nici o şoaptă, *Señor*, dacă vrei să apuci ziua de mâine. Întoarce-te cu spatele la mine!

— Vrei să mă ucizi?

— Nu sunt un asasin, căpitane! Şi ţi-am spus să nu scoţi un sunet! Intenţia mea este să îţi leg mâinile la spate!

Căpitanul Ramón făcu ce i se ceru. *Señor* Zorro înainta repede şi îi legă mâinile cu eşarfa pe care o avea la brâu. Apoi, îl întoarse cu faţa spre el.

— Unde este excelenţa sa? îl întrebă el.

— La Don Juan Estado.

— Ştiu asta, dar am vrut să văd dacă ai de gând să răspunzi sincer astă-seară. Va fi mai bine dacă vei spune adevărul. Îi vom face o vizită guvernatorului.

— Să-i facem o vizită...

— Excelenţei sale, aşa am spus. Să nu mai spui nici un cuvânt! Vino!

Señor Zorro îl apucă de braţ pe căpitanul Ramón şi îl scoase din birou, traversară camera de zi şi ieşiră din clădire. Îl conduse în jurul clădirii până în locul unde lăsase calul.

— Încalecă! îi porunci el. Eu voi călări în spatele tău şi îţi voi ţine pistolul la ceafă. Să nu îmi ieşi din vorbă, căpitane, dacă nu ţi s-a urât cu viaţa. Să ştii că sunt deosebit de neîndurător în noaptea asta.

Căpitanul Ramón era perfect conştient de asta. Încalecă aşa cum i se ordonase şi tâlharul se urcă în şa în spatele lui, ţinând frâiele într-o mână şi pistolul în cealaltă. Căpitanul Ramón simţi oţelul rece în ceafă.

Señor Zorro mână calul cu genunchii şi nu cu hăţurile. Îl îndemnă să coboare panta şi ocoli iar oraşul, ferindu-se de drumurile umblate şi astfel ajunse în spatele casei unde era excelenţa sa.

Aici începea partea cea mai dificilă a acestui plan. *Señor* Zorro voia să îl aducă pe căpitanul Ramón în faţa guvernatorului, pentru a vorbi cu amândoi, dar voia să se asigure că aveau să fie singuri. Îl obligă pe căpitan să descalece, după care se lipiră de perete. Amândoi intrară în curtea interioară prin spatele casei.

Se părea că *Señor* Zorro ştia bine cum era împărţită casa. Intră prin camera unui servitor ţinându-l aproape pe căpitanul Ramón şi reuşi să iasă pe hol fără să îl trezească pe indian. Merseră încet de-a lungul acestui hol. Cineva sforăia dincolo de o uşă. O linie aurie din partea de jos a unei alte uşi le indicase că în cameră era lumina aprinsă.

Señor Zorro se opri în prag şi se uită printr-o crăpătură. Căpitanul Ramón abandonă orice gânduri de răzvrătire ar fi avut din cauza ţevii de oţel pe care o simţea în ceafă.

Căpitanul nici nu avu timp să îşi facă un plan pentru că *Señor* Zorro deschise dintr-odată uşa la perete, îl împinse înăuntru, intră şi el şi o închise repede în urma lui. În cameră erau excelenţa sa şi gazda acestuia.

— Linişte! Nu mişcaţi! zise *Señor* Zorro. Dacă încercaţi să strigaţi, guvernatorul este ca şi mort! Aţi înţeles? Foarte bine, *Señores*!

— *Señor* Zorro! spuse excelenţa sa cu răsuflarea tăiată.

— Chiar eu, excelenţă. Aş vrea ca gazda dumneavoastră să nu se alarmeze, pentru că nu îi voi face nimic dacă va sta la locul său până voi termina ce am de făcut. Căpitane Ramón, te rog să te aşezi vizavi de guvernator. Sunt încântat că l-am găsit treaz pe şeful statului. Înseamnă că veţi fi ager şi veţi înţelege mai uşor ce avem de discutat.

— Ce înseamnă asta? exclamă guvernatorul. Căpitane Ramón,

cum este posibil aşa ceva? Arestează-l! Doar eşti ofiţer…

— Nu fiţi prea aspru cu el, zise *Señor* Zorro. Ştie că dacă face un pas îşi ia *adiós* de la viaţă. Ar fi o problemă care trebuie lămurită cum se cuvine şi având în vedere că nu pot veni să vă vorbesc ziua în amiaza mare, aşa cum ar fi normal, m-am văzut nevoit să folosesc această metodă. Făceţi-vă comozi, *Señores*. S-ar putea să ne ia o vreme.

Guvernatorul se foi în scaun.

— Excelenţă, aţi insultat astăzi o familie nobilă, continuă *Señor* Zorro. Aţi uitat cu desăvârşire de regulile de bună-cuviinţă şi aţi ordonat ca un hidalgo[38], rafinata sa soţie şi fiica sa inocentă să fie aruncaţi într-o închisoare mizeră. V-aţi coborât până la acest nivel din cauza duşmăniei pe care o nutriţi…

— Sunt nişte trădători! zise excelenţa sa.

— Pe ce se bazează aceste acuzaţii?

— Eşti un proscris, este pus un preţ pe capul tău. Sunt acuzaţi că te-au adăpostit şi că te-au ajutat.

— De unde aţi primit aceste informaţii?

— Căpitanul Ramón are nenumărate dovezi în acest sens.

— Ha! Domnul comandant? Rămâne de văzut! Căpitanul Ramón este aici şi vom putea afla. Pot să vă întreb care sunt aceste dovezi?

— Ai fost la hacienda Pulido, zise guvernatorul.

— Da, am fost.

— Te-a văzut un indian care a venit la presidio şi i-a anunţat pe soldaţi. Aceştia au plecat imediat pe urmele tale.

— Staţi puţin. Cine a zis că a dat alarma un indian?

— Aşa mi-a spus căpitanul Ramón.

— Iată o primă ocazie de a spune adevărul. Nu este aşa, domnule comandant, că Don Carlos a fost de fapt cel care l-a trimis pe indian? Fără minciuni!

— Am fost anunţaţi de un indian.

— Şi nu i-a spus acest indian sergentului că venea din partea lui Don Carlos? Nu i-a spus că Don Carlos l-a trimis pe ascuns în timp ce se îngrijea de soţia sa care leşinase? Nu este aşa că Don Carlos a făcut tot ce a putut ca să nu plec înainte să sosească soldaţii, ca să fiu prins? Poţi să negi că Don Carlos a dat dovadă de loialitate faţă de guvernator?

— Pe toţi sfinţii, Ramón, e prima dată când aud toate astea!

[38] *Hidalgo* (din span.) – nobil spaniol. (N. tr.).

strigă excelența sa.

— Sunt niște trădători! declară căpitanul cu încăpățânare.

— Ce alte dovezi mai aveți? întrebă *Señor* Zorro.

— Păi, când au venit soldații, te-ai ascuns printr-un şiretlic, spuse guvernatorul. Cum a ajuns acolo căpitanul Ramón, ai ieşit din dulap, l-ai străpuns mişeleşte pe la spate şi ai dispărut în noapte. Este cât se poate de limpede că Don Carlos te-a ascuns în dulapul cu pricina.

— Pe toți sfinții! izbucni *Señor* Zorro. Căpitane, te credeam un om capabil să suporte înfrângerea, cu toate că ştiam că eşti un ticălos şi jumătate. Spune adevărul!

— Acesta este adevărul!

— Adevărul, am zis! îi porunci *Señor* Zorro, apropiindu-se şi ațintind pistolul spre el. Am ieşit din dulap şi am vorbit cu tine. Ți-am dat timp să scoți sabia şi să te pregăteşti de luptă. Ne-am duelat timp de vreo zece minute, nu-i aşa? Recunosc că m-ai derutat pentru câteva clipe, dar apoi ți-am desluşit tehnica şi mi-am dat seama că erai la mila mea. Apoi, când te-aş fi putut ucide, am preferat să te rănesc uşor la umăr. Poți nega că lucrurile nu s-au petrecut aşa? Răspunde cinstit sau aici îți va fi sfârşitul!

Căpitanul Ramón îşi umezi buzele şi nu îndrăzni să întâlnească privirea guvernatorului.

— Răspunde! tună *Señor* Zorro.

— Spune... adevărul! recunoscu Ramón.

— Ha! Te-am străpuns pe la spate, aşa ai zis? Mi-am pângărit sabia cu sângele tău! Vedeți, excelență, ce comandant remarcabil aveți! Mai sunt şi alte dovezi?

— Sigur că da! spuse guvernatorul. Când familia Pulido au fost invitații lui Don Diego Vega în casa acestuia, cât a fost el plecat, căpitanul Ramón s-a dus să îi viziteze şi să le ureze bun venit şi te-a găsit singur cu *Señor*ita.

— Şi ce se presupune că ar rezulta din asta?

— Că eşti în cârdăşie cu familia Pulido! Că te-au adăpostit chiar şi sub acoperişul lui Don Diego, un om loial mie şi țării. Iar când căpitanul a descoperit că erai acolo, *Señorita* s-a aruncat asupra lui şi l-a pironit – mă rog, mai bine zis l-a întârziat – până ai reuşit să fugi pe fereastră. Mai vrei şi alte dovezi?

Señor Zorro se aplecă şi se uită direct în ochii căpitanului Ramón, cu o privire ucigătoare.

— Asta ai spus, da? zise tâlharul. Adevărul este că domnul comandant Ramón este îndrăgostit de *Señorita*. S-a dus la casa lui

Don Diego, a găsit-o singură, a încercat să o oblige să îi accepte atențiile, i-a spus chiar că nu ar fi trebuit să se opună, având în vedere că tatăl ei nu era în grațiile guvernatorului! A încercat să o sărute şi *Señorita* a strigat după ajutor. Iar eu am răspuns apelului ei.

— Cum de erai acolo?

— Asta nu vă priveşte, dar vă jur că *Señorita* nu ştia că eram acolo. A strigat după ajutor şi eu am fost cel care a venit. L-am obligat pe individul acesta pe care îl numiți comandant să îi ceară scuze în genunchi. Apoi l-am dat afară pe uşă! După aceea, l-am vizitat la *presidio* şi i-am adus aminte că a jignit o *Señorita* dintr-o familie nobilă şi...

— Se pare că nici ție nu ți-e tocmai indiferentă această domnişoară, spuse guvernatorul.

— Aşa este, excelență, şi sunt mândru să o recunosc!

— Ha! Aceste cuvinte le-au pecetluit soarta, ei şi părinților ei! Cum vei mai putea pretinde că nu eşti în cârdăşie cu ei?

— La fel cum am făcut-o şi până acum. Părinții ei nu ştiu că ne iubim!

— Această *Señorita* este cât se poate de specială!

— *Señor*! Să ştiți că nu voi mai permite o a doua remarcă de genul acesta, indiferent dacă sunteți sau nu guvernator! strigă *Señor* Zorro. V-am spus ce s-a petrecut în acea seară în casa lui Don Diego Vega. Căpitanul Ramón poate să confirme că v-am spus adevărul. Nu-i aşa, comandante? Răspunde!

— Spune... adevărul! îngăimă căpitanul, uitându-se direct la țeava pistolului.

— Înseamnă că m-ai mințit şi că nu te ridici la înălțimea rangului de ofițer! exclamă guvernatorul. Se pare că tâlharul poate face ce vrea cu tine! Ha! Dar tot cred că Don Carlos este un trădător şi familia lui la fel şi să ştii, *Señor* Zorro, că toată povestea asta nu a schimbat nimic. Soldații mei îi vor supraveghea în continuare – ca şi pe tine! Şi te anunț că îi voi umili până în pânzele albe până la sfârşit, iar pe tine te voi spânzura ca pe un tâlhar ordinar ce eşti!

— Ce cuvinte îndrăznețe! constată *Señor* Zorro, înseamnă că soldații dumneavoastră vor avea o misiune deosebit de dificilă, excelență. Vedeți, în seara asta i-am eliberat pe cei trei prizonieri în cauză şi acum sunt în libertate.

— Vor fi capturați din nou!

— Nu se ştie ce ne rezervă viitorul. Mi-a mai rămas o sarcină de

îndeplinit! Excelență, vă rog să vă aşezaţi pe scaunul acela din colţ, iar gazda dumneavoastră vă va ține companie. Să nu vă mişcaţi de acolo până când nu voi fi terminat ce am de făcut.

— Ce ai de gând?

— Nu mai puneți întrebări! strigă *Señor* Zorro. Nu am timp să stau la discuții, nici măcar cu un guvernator.

Señor Zorro îi urmări cum îşi duseră scaunele şi apoi se aşezară unde le indicase. După aceea, se apropie de căpitanul Ramón.

— Ai jignit o fată pură şi nevinovată, căpitane! zise el. Trebuie să dai socoteală pentru acest afront! Ți s-a vindecat rana de la umăr şi porți sabie! Un şarpe ca tine nici nu merită să fie pe lumea asta! Ridică-te, *Señor, en garde!*

Căpitanul Ramón era negru de supărare. Ştia că se terminase totul. Fusese obligat să spună că minţise. Fusese destituit de guvernator. Omul care era vinovat pentru ruinarea lui era chiar în fața sa!

Poate că era destul de mânios pentru a-l putea omorî pe acest *Señor* Zorro, să îl răpună pe Blestemul din Capistrano. Poate că dacă ar fi făcut asta ar fi crescut în ochii guvernatorului.

Se ridică imediat şi merse cu spatele până în fața guvernatorului.

— Dezlegați-mă! strigă el. Câinele ăsta este ca şi mort!

— Nici înainte nu aveai nici o şansă – dar ultima vorbă ți-a fost fatală! îi spuse calm *Señor* Zorro.

Comandantul fu dezlegat. Îşi scoase de îndată sabia din teacă şi se aruncă furios asupra tâlharului cu un strigăt de luptă.

Señor Zorro se dădu înapoi din fața acestui asalt şi ajunse într-o poziție în care nu îl deranja lumina numeroaselor lumânări din cameră. Era un spadasin priceput şi se luptase deseori pe viață şi pe moarte; ştia cât de periculos era un adversar mânios care nu se duela după reguli.

Mai mult, ştia că mânia se risipeşte repede şi că nu poate aduce victoria decât însoțită de o lovitură norocoasă. Aşa că se dădu înapoi, puțin câte puțin, apărându-se cu iscusință, parând atacuri nemiloase, fiind pregătit pentru orice mişcare neaşteptată.

Guvernatorul şi gazda acestuia stăteau în colţ, însă se aplecaseră înainte şi urmăreau captivați duelul.

— Străpunge-l, Ramón, şi te fac la loc ofițer şi chiar te înaintez în grad! strigă excelența sa. Comandantul avea acum un motiv în plus pentru a-l înfrânge pe tâlhar. *Señor* Zorro descoperi că adversarul său se lupta mult mai bine decât o făcuse la *hacienda*

lui Don Carlos Pulido. Fu obligat să se retragă într-un colț unde era mai vulnerabil şi începu să îl incomodeze pistolul pe care îl ținea în mâna dreaptă pentru a-i intimida pe guvernator şi pe gazda lui.

Îl aruncă dintr-odată pe masă şi apoi se întoarse astfel încât nici unul dintre cei doi bărbați din colț nu puteau să încerce să îl ia fără să rişte să fie atinşi de spada sa. Îşi păstră poziția şi luptă în continuare.

Căpitanul Ramón nu îl mai putea face să se retragă. Sabia sa părea să fi prins viață. Străpungea aerul iar şi iar, încercând să îl nimerească pe comandant, pentru că *Señor* Zorro voia să pună capăt duelului şi să plece cât mai curând posibil. Ştia că nu mai era mult şi urma să se crape de ziuă şi se temea să nu vină vreun soldat care să îi aducă ultimele veşti guvernatorului.

— Luptă, tu, care insulți fetele! strigă el. Luptă, tu, care ai mințit cu neruşinare ca să îi faci rău unei familii nobile! Luptă, laşule, neisprăvitule! Vei simți cât de curând suflul rece al morții! Ha! Ai scăpat de puțin! Luptă, laşule!

Căpitanul Ramón blestemă şi atacă în forță, dar *Señor* Zorro fu pregătit şi îl opri, păstrându-şi poziția. Pe fruntea comandantului apăruseră broboane de transpirație. Respira pe gură şi răsufla din ce în ce mai greu. Avea ochii mari şi scânteietori.

— Luptă, nemernicule! îl tachina tâlharul. De data asta nu te mai atac pe la spate! Dacă vrei să spui vreo rugăciune, acum este momentul!

În cameră nu se auzeau decât lamele săbiilor ciocnindu-se, paşii luptătorilor, răsuflarea lor şi a celor doi spectatori ai acestui duel pe viață şi pe moarte. Excelența sa stătea în partea din față a scaunului, cu mâinile încleştate pe margine.

— Omoară hoțul ăsta în numele meu! răcni el. Arată tot ce poți, Ramón! Pe el!

Căpitanul Ramón atacă din nou, adunându-şi toate forțele, recurgând la toată priceperea sa ca spadasin. Avea brațele grele ca plumbul şi respirația foarte rapidă. Lovi, fanda... şi nu nimeri la diferență de nici un centimetru!

Sabia lui *Señor* Zorro țâşni ca limba unui şarpe, lovi de trei ori şi pe fruntea palidă a lui Ramón apăru dintr-odată un „Z" însângerat, roşu ca focul, chiar între ochi.

— Semnul lui Zorro! strigă tâlharul. De acum înainte îl vei purta pe vecie, comandante!

Expresia de pe chipul lui *Señor* Zorro deveni şi mai

neîndurătoare. Lovi din nou şi lama spadei se umplu de sânge. Comandantul rămase cu răsuflarea tăiată şi căzu pe podea.

— L-ai ucis! strigă guvernatorul. I-ai luat viața, ticălosule!

— Ha! Sper că da! L-am străpuns direct în inimă, excelență! Acum nu va mai jigni nici o *Señorita*!

Señor Zorro coborî privirea şi se uită la adversarul său răpus, apoi la guvernator, şterse lama săbiei cu eşarfa cu care fusese legat la mâini comandantul. Băgă sabia în teacă şi luă pistolul de pe masă.

— Mi-am îndeplinit misiunea pe ziua de azi! spuse el.

— Şi o să atârni în laț pentru ce ai făcut! strigă excelența sa.

— Se poate... dacă o să mă prindeți! răspunse Blestemul din Capistrano, făcând o plecăciune ceremonioasă.

Ieşi iute pe hol şi se grăbi spre curtea interioară unde îl aştepta calul său, fără să mai arunce o ultimă privire asupra căpitanului Ramón, care era cuprins de spasmele morții.

Capitolul 36
SINGURI ÎMPOTRIVA TUTUROR

Señor Zorro îşi continuă drumul presărat cu pericole.

Se crăpase de ziuă, iar dinspre miazăzi începeau să se ivească primele reflexe rozalii, apoi soarele puse stăpânire pe cer şi scaldă piaţa din Reina de Los Angeles. Nu era deloc ceaţă, nici măcar pe culmi, iar casele din depărtare erau bine conturate. Însă pentru cineva care încerca să scape cu viaţă de urmăritori nici că ar fi putut fi o dimineaţă mai mohorâtă.

Señor Zorro ori întârziase prea mult din cauza guvernatorului şi a comandantului, ori pierduse noţiunea timpului. Sări în şa şi dădu să iasă din curtea interioară, când realiză brusc cât de aproape era pericolul.

Îi văzu pe sergentul Pedro Gonzales şi oamenii săi venind pe drumul care ducea la San Gabriel.

Dinspre Pala se apropia un al doilea detaşament de soldaţi, care îi urmăriseră pe caballeros şi pe Don Carlos şi fuseseră nevoiţi să abandoneze căutarea. De dincolo de dealul pe care se afla *presidio*-ul apăru al treilea grup de soldaţi, care plecaseră pe urmele celor care o salvaseră pe Doña Catalina. *Señor* Zorro se trezi înconjurat de duşmani.

Blestemul din Capistrano îşi struni calul şi contemplă pentru o clipă desfăşurarea de forţe din jurul său. Privi cele trei detaşamente şi estimă la ce distanţă erau de el. Chiar în clipa aceea fu reperat de unul dintre soldaţii sergentului Gonzales, care dădu imediat alarma.

Recunoscură imediat armăsarul magnific, pelerina închisă la culoare, masca şi sombrero-ul cu boruri largi! Văzură mai întâi toate aceste detalii şi apoi călăreţul în sine, cel pe care îl urmăriseră toată noaptea, cel care îi păcălise şi se jucase cu ei pe dealuri şi prin văi. Se temeau că excelenţa sa şi superiorii lor aveau să îşi verse supărarea pe ei dacă tâlharul ar fi rămas în libertate şi priveau această ocazie ca o ultimă şansă de a-l prinde pe Blestemul din Capistrano; tot ce îşi doreau era să îl captureze sau să îl ucidă.

Señor Zorro îi dădu pinteni calului şi traversă piaţa la galop, sub ochii câtorva orăşeni. În clipa aceea, guvernatorul şi gazda sa

ieşiră din casă într-un suflet, strigând că *Señor* Zorro era un asasin şi că trebuia prins cu orice preţ. Indienii fugiră toţi unde apucară ca să se adăpostească, iar nobilii încremeniră şi rămaseră cu gurile căscate de uimire.

După ce ajunse în partea cealaltă a pieţei, *Señor* Zorro se îndreptă la galop întins spre drumul principal. Sergentul Gonzales şi soldaţii săi se grăbiră să îi taie calea şi să îl determine să se întoarcă, strigând unii la alţii, cu pistoalele şi săbiile pregătite. Recompensa, avansarea în grad şi satisfacţia victoriei aveau să fie ale lor, chiar atunci, dacă aveau să îi vină de hac tâlharului.

Señor Zorro fu obligat să cotească pentru că îşi dădu seama că nu ar fi avut cum să treacă de ei. Nu se atinsese de pistol, dar îşi scosese sabia din teacă şi o lăsase să atârne de încheietura dreaptă, astfel încât să o poată folosi oricând ar fi fost nevoie.

Traversă piaţa din nou şi aproape că dădu peste câţiva oameni de vază care îi stăteau în drum. Trecu la nici doi metri de guvernator, care era nespus de furios şi goni spre dealurile din partea aceea.

Se părea că ar fi existat totuşi o şansă de a scăpa din încercuirea duşmanilor. Ocoli cărările şi drumurile bătătorite şi călări în câmp deschis. Soldaţii veniră după el din amândouă părţile, privindu-l ca pe un punct de convergenţă, sperând să îl ajungă din urmă şi să îl oblige din nou să se întoarcă.

Gonzales dădea ordine în stânga şi în dreapta cu vocea sa teribilă şi îşi trimitea o parte din oameni spre *pueblo* ca să fie pe poziţii în cazul în care tâlharul ar fi făcut cale întoarsă şi ar fi trebuit să îl împiedice să scape spre vest.

Señor Zorro ajunse la drumul principal şi porni spre sud. Ar fi preferat să călărească în altă direcţie, însă acum nu mai avea de ales. Luă o curbă în galop şi nu văzu ce era dincolo de ea din cauza unor case de chirpici; când realiză despre ce era vorba, trase dintr-odată de hăţuri şi abia reuşi să nu cadă din şa.

Din partea aceea venea o nouă ameninţare. Din direcţia opusă gonea un călăreţ la galop întins şi chiar în urma lui erau alţi soldaţi, şase la număr!

Señor Zorro îşi întoarse calul. Nu putu să o ia la dreapta din cauza unui zid jos de piatră. Armăsarul său l-ar fi putut sări fără probleme, dar dincolo de el era pământ arat, afânat şi ştia că nu ar fi putut să prindă viteză dacă ar fi luat-o pe acolo şi că soldaţii l-ar fi putut împuşca de la distanţă.

Nu avu cum să o ia nici la stânga pentru că ar fi însemnat să

coboare în prăpastie şi era mult prea primejdios. Fu nevoit să se întoarcă spre sergentul Gonzales şi tovarăşii săi, sperând ca ei să fie cât mai departe, ca la un moment dat să găsească un loc pe unde să poată coborî înainte să îi întâlnească.

Îşi luă sabia în mână şi se pregăti de luptă, ştia că avea să se dueleze din şa. Aruncă o privire peste umăr – şi rămase cu respirația tăiată.

Călărețul pe care îl văzuse era însăşi *Señorita* Lolita Pulido, urmărită de soldați, în timp ce el o crezuse în siguranță la hacienda lui *Fray* Felipe. Îşi lăsase liber părul lung şi negru, care acum îi flutura pe umeri. Călcâiele ei mici erau parcă lipite de coastele calului. Era aplecată în față şi ținea frâiele cât mai jos, iar *Señor* Zorro se minună, chiar într-un moment ca acela, de abilitatea de care dădea dovadă *Señor*ita.

— *Señor*! strigă ea.

Chiar atunci ajunse în dreptul lui şi călăriră împreună, gonind spre Gonzales şi oamenii lui.

— Mă urmăresc... de ore întregi! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Am fugit de ei... la *hacienda* lui *Fray* Felipe!

— Stai lângă mine! Nu vorbi, păstrează-ți puterile! strigă el.

— *Señor*, calul meu este extenuat!

Señor Zorro se uită la armăsar şi observă că era foarte slăbit. Dar nu avea timp să se gândească la asta.

Soldații din urma lor erau ceva mai aproape, iar cei din față erau o forță de temut.

Călăriră la galop întins, unul lângă altul, direct către sergentul Gonzales şi tovarăşii săi. *Señor* Zorro văzu că aceştia îşi scoseseră pistoalele şi era sigur că guvernatorul dăduse ordine să fie prins viu sau mort, să facă orice ca să nu le mai scape din nou.

Dădu pinteni calului şi i-o luă puțin înaintea fetei, strigându-i să meargă pe urmele lui. Dădu drumul frâielor să cadă pe grumazul armăsarului şi îşi pregăti sabia de atac. Avea două arme: sabia şi calul.

Avu loc ciocnirea dintre ei şi detaşamentul lui Gonzales. *Señor* Zorro coti chiar la momentul potrivit şi *Señor*ita îl urmă îndeaproape. Îl lovi pe soldatul din stânga sa, se întoarse în şa şi îl tăie pe cel din dreapta. Calul său se izbi de un al treilea soldat călare şi îl împinse cu putere spre sergentul Gonzales şi armăsarul acestuia.

Auzi strigăte aprinse în jurul său. Îşi dădu seama că asta însemna că cei care o urmăriseră pe *Señor*ita Lolita ajunseseră în

mijlocul celorlalți şi că astfel se crease o stare de confuzie generală, le era teamă să îşi folosească săbiile pentru că s-ar fi putut răni între ei.

Cât de curând, reuşise să treacă printre ei şi acum *Señor*ita călărea din nou alături de el. Ajunsese iar în marginea pieții. Armăsarul său dădea semne de oboseală şi erau cam în aceeaşi situație ca înainte.

Drumul spre San Gabriel era blocat, la fel ca şi cel spre Pala şi nu ar fi putut scăpa traversând câmpul arat de curând, de partea cealaltă a pieții îl aşteptau alți soldați călare, pregătiți să îi taie calea, indiferent în ce parte s-ar fi dus.

— Ne-au prins! strigă el. Dar nu suntem pierduți, *Señor*ita!

— Calul meu se poticneşte! îi zise ea.

Señor Zorro văzu că avea dreptate. Ştia că armăsarul ei nu mai putea rezista nici o sută de metri.

— Să mergem la tavernă! strigă el.

Traversară piața la galop. Calul frumoasei domnişoare se opri şi căzu în clipa în care ajunseră în fața tavernei. *Señor* Zorro o prinse în brațe chiar la timp, salvându-i poate chiar şi viața şi intră în han cu ea în brațe.

— Afară! le strigă el proprietarului şi servitorului indian. Afară! tună spre câțiva clienți care pierdeau vremea pe la mese, amenințându-i cu pistolul. Toți ieşiră cât putură de repede.

Tâlharul trânti uşa şi o încuie. Observă că erau închise toate ferestrele în afara celei care dădea spre piață şi că storurile erau trase. Se apropie de o masă şi se întoarse brusc către *Señor*ita.

— S-ar putea ca acesta să fie sfârşitul! zise el.

— *Señor*! Să ne punem nădejdea în Cel de Sus!

— Suntem înconjurați de duşmani, *Señorita*. Nu pentru mine îmi fac griji, voi muri în luptă, ca un *caballero*. Dar tu, *Señorita*...

— Eu nu mă voi întoarce în temnița aceea odioasă, *Señor*! Prefer de o mie de ori să mor cu tine! O jur!

Señor Zorro o văzu scoțând din sân un cuțit de jupuit piei.

— Nu o face, *Señor*ita! strigă el.

— Ți-am dăruit inima mea, *Señor*. Dacă nu putem fi împreună pe lumea aceasta, atunci vom fi pe cealaltă!

Capitolul 37
VULPEA ESTE ÎNCOLȚITĂ

Señor Zorro fugi la fereastră şi se uită afară. Soldații începuseră să înconjoare clădirea. Îl văzu pe guvernator plimbându-se prin piață cu paşi mari, dând ordine cât de tare îl țineau plămânii. Dinspre San Gabriel venea mândrul Don Alejandro Vega, pentru a-i face o vizită excelenței sale. Cel dintâi se opri la marginea pieții şi începu să pună întrebări pentru a afla ce se întâmpla.

— Vin din ce în ce mai mulți spectatori, zise *Señor* Zorro, râzând. Mă întreb unde sunt cavalerii mei de încredere, cei împreună cu care v-am eliberat din închisoare.

— Te aştepți să îți vină în ajutor, *Señor*! întrebă ea.

— Nu, *Señorita.* Ar însemna că ar trebui să îşi unească forțele şi să îl înfrunte pe guvernator, să se deconspire. Pentru ei a fost doar o aventură şi nu cred că au luat-o destul de în serios ca să îmi ia acum apărarea. Nu mă aştept că o vor face. Voi lupta de unul singur!

— Dar nu eşti singur, *Señor*, sunt şi eu aici!

O luă în brațe şi o strânse la piept.

— Îmi pare atât de rău că nu a putut fi altfel, zise el. Dar ar fi o nebunie ca nenorocirea mea să îți afecteze viața. Nici nu mi-ai văzut chipul, *Señor*ita. M-ai putea uita. Ai putea să ieşi şi să te predai, să îi trimiți vorbă lui Don Diego Vega că accepți să fii mireasa lui şi guvernatorul va fi nevoit să te elibereze şi să retragă acuzațiile împotriva părinților tăi.

— Dar, *Señor*...

— Gândeşte-te, *Señorita*! Gândeşte-te la ce ar însemna asta! Excelența sa nu ar îndrăzni să i se opună unui Vega. Părinții tăi şi-ar primi pământurile înapoi. Ai fi soția celui mai bogat tânăr din tot ținutul! Ai avea totul...

— În afară de iubire, *Señor*, şi fără iubire nu te poți bucura de nimic!

— Gândeşte-te, *Señorita* şi hotărăşte-te, acum ori niciodată! Trebuie să te grăbeşti!

— M-am hotărât de mult, *Señor*. Un Pulido nu iubeşte decât o dată în viață şi nu se căsătoreşte decât din dragoste!

— Iubito, strigă el, strângând-o la piept.

Cineva bătu furtunos la uşă.

— *Señor* Zorro! răcni sergentul Gonzales.

— Da, *Señor*? întrebă Zorro.

— Am venit să îţi fac o propunere din partea excelenţei sale, guvernatorul.

— Te ascult!

— Excelenţa sa nu îţi doreşte moartea şi nu vrea ca *Señorita* care este cu tine să păţească ceva. Te roagă să deschizi uşa şi să ieşiţi împreună.

— Şi după aceea? întrebă *Señor* Zorro.

— Veţi avea parte de un proces imparţial. Şi aşa vei scăpa cu viaţa, dar vei ajunge la închisoare.

— Ha! Ştiu exact cum se desfăşoară procesele imparţiale ale excelenţei sale, răspunse *Señor* Zorro. Cred că mi-ai subestimat inteligenţa!

— Excelenţa sa mi-a spus să îţi transmit că nu vei mai avea o a doua şansă, este prima şi ultima oară când îţi propune o înţelegere.

— Excelenţa sa dă dovadă de înţelepciune, ar fi o pierdere de timp să îşi reînnoiască propunerea şi nu îşi mai poate permite asta la vârsta lui! Dacă va continua să se mai îngraşe nu m-aş mira să sufere şi de inimă!

— Ce speri să obţii opunând rezistenţă, în afară de o moarte sigură? întrebă Gonzales. Nu îţi dai seama că nu poţi lupta împotriva unui detaşament întreg de douăzeci şi cinci de oameni?

— Au fost alţii care au făcut-o!

— O să spargem uşa şi tot o să te prindem!

— Dar vor fi victime şi de partea voastră, îl avertiză *Señor* Zorro. Cine va intra primul, sergent?

— Îţi spun pentru ultima oară...

— Nu vrei să vii să bei o cană cu vin cu mine, spuse tâlharul râzând.

— Pe tot rachiul din lume! blestemă sergentul Gonzales.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme şi *Señor* Zorro se uită pe fereastră, având grijă să nu intre în raza de acţiune a pistoalelor şi îl văzu pe guvernator sfătuindu-se cu sergentul şi cu câţiva soldaţi.

Discuţia lor luă sfârşit şi *Señor* Zorro se dădu repede înapoi. Chiar în clipa aceea începu asaltul.

Soldaţii încercau să spargă uşa cu nişte buşteni. *Señor* Zorro stătea în mijlocul camerei, aţinti pistolul spre uşă şi trase; glonţul trecu pe partea cealaltă şi cineva de afară scoase un strigăt de

durere, tâlharul se repezi la masă şi îşi încarcă pistolul.

Se duse repede la uşă şi cercetă gaura pe care o făcuse glontele. Lemnul se despicase şi în locul acela apăruse o crăpătură destul de mare. *Señor* Zorro puse vârful săbiei în crăpătură şi aşteptă.

Bârna grea izbi cu putere uşa. În acelaşi timp, unul dintre soldaţi încercă s-o spargă cu umărul.

Señor Zorro băgă sabia prin crăpătura uşii şi o scoase însângerată. Se auzi un ţipăt... Uşa fu ciuruită de un val de gloanţe, dar *Señor* Zorro se dăduse deja la o parte din calea împuşcăturilor, râzând.

— Bravo, *Señor*! strigă *Señorita* Lolita.

— Dacă este să murim, vom lua şi câţiva dintre copoii aceştia cu noi! răspunse el.

— Mi-aş dori să te pot ajuta, *Señor*.

— Dar mă ajuţi, *Señor*ita. Dragostea ta îmi dă putere.

— Dacă aş fi putut mânui sabia...

— *Señor*ita, săbiile sunt pentru bărbaţi. Roagă-te să se sfârşească totul cu bine!

— Şi când va sosi sfârşitul, *Señor*, dacă nu va mai exista nici o speranţă, îţi voi putea vedea chipul drag?

— Ţi-o jur, *Señor*ita, şi te voi îmbrăţişa, te voi săruta, iar atunci moartea nu mi se va mai părea atât de neîndurătoare!

Reîncepu atacul asupra uşii. Acum era perforată în întregime de noi raiale de gloanţe. Se trăgea şi în fereastra deschisă, iar *Señor* Zorro nu putea să facă nimic altceva decât să stea în mijlocul camerei şi să aştepte cu sabia pregătită. Ştia că primele minute după spargerea uşii aveau să fie aprige.

De acum se părea că soldaţii aveau să năvălească în orice clipă. *Señor*ita veni lângă el, cu obrajii scăldaţi în lacrimi şi îl apucă de braţ.

— Îţi vei ţine promisiunea, nu-i aşa? îl întrebă.

— Desigur, *Señorita*.

— *Señor*, chiar înainte să spargă uşa, ţine-mă în braţe, arată-ţi chipul şi dă-mi o sărutare! După aceea voi putea muri împăcată, voi muri aşa cum o cere sângele meu nobil.

— Trebuie să trăieşti...

— Nu şi dacă mă aşteaptă o viaţă în închisoare, *Señor*! Şi cum aş putea trăi fără tine?

— Dar mai este şi Don Diego...

— Inima mea bate numai pentru tine, *Señor*! Un Pulido ştie să moară onorabil! Poate că moartea mea va dovedi perfidia

guvernatorului. Poate că va schimba ceva în bine!

Uşa se cutremură iar sub greutatea bârnei. Excelența sa se auzea încurajând soldații cât îl ținea vocea, indienii strigau şi ei, iar sergentul Gonzales împărțea ordine pe un ton grozav.

Señor Zorro fugi iar la fereastră, ferindu-se de gloanțe şi riscă să se uite afară. Văzu că vreo şase soldați aveau săbiile scoase din teacă, pregătiți să se năpustească pe uşă în clipa în care avea să cedeze.

De data aceasta nu mai putea să scape, dar avea să fie necruțător până în ultima clipă! Soldații loviră din nou uşa.

— Nu mai este mult, *Señor*! şopti fata.

— Ştiu, *Señorita*!

— Mi-aş dori ca iubirea noastră să fi fost mai puțin încercată de soartă, însă voi muri fără regrete pentru că am cunoscut dragostea! Şi acum, *Señor*, dă-ți jos masca şi sărută-mă pentru ultima oară! Clipele sunt numărate!

Lolita se opri din plâns şi îşi ridică privirea cu curaj. *Señor* Zorro oftă şi duse o mână la mască.

Dar chiar atunci începură să se agite oamenii din piață, se întrerupse asaltul împotriva uşii şi auziră noi voci răsunătoare.

Señor Zorro nu îşi mai scoase masca şi se repezi la fereastră.

Capitolul 38
OMUL DIN SPATELE MĂŞTII

Douăzeci şi trei de călăreți intrară în piață la galop întins. Aveau nişte armăsari superbi, şeile şi căpestrele erau încastrate cu argint, pelerinele le erau croite din cele mai scumpe materiale şi purtau pene la pălării, ca şi când ar fi fost o paradă, ca şi când ar fi vrut să arate toate acestea lumii întregi.

Stăteau toți drepți în şa, mândri, cu săbiile la cingătoare, mânerele săbiilor erau decorate cu pietre prețioase, fiind în acelaşi timp nişte obiecte de artă şi arme redutabile.

Galopară până în dreptul tavernei, interpunându-se între uşă şi soldații care încercaseră să o dărâme, între clădire şi guvernator şi restul cetățenilor. Se opriră acolo şi îşi aliniară caii înaintea excelenței sale.

— Aşteptați! Există o cale mai bună! strigă conducătorul lor.

— Ha! strigă guvernatorul. Înțeleg ce se întâmplă! Au venit toți tinerii nobili din sud. Sunt aici pentru a-l captura pe Blestemul din Capistrano şi a-şi dovedi loialitatea! Vă mulțumesc, *caballeros*! Dar nu vreau să vă pun viața în primejdie. Individul este nedemn de săbiile voastre, *señores*! Dați-vă la o parte şi ne veți ajuta prin simpla voastră prezență. Lăsați-i pe soldații mei să se ocupe de acest nemernic. Vă mulțumesc încă o dată pentru această dovadă de loialitate, pentru că ați arătat că sunteți de partea legii, a ordinii în stat, a autorității...

— Linişte! strigă conducătorul. Excelență, noi reprezentăm puterea în aceste părți, nu este aşa?

— Da, *caballeros*, spuse guvernatorul.

— Familiile noastre îi aleg pe cei de la putere şi trasează liniile justiției, nu este aşa?

— Sunt foarte influente, da, spuse guvernatorul.

— Nu ați vrea să ne țineți piept de unul singur, corect?

— Sigur că nu! strigă excelența sa. Dar, vă rog, acum lăsați-i pe soldați să-l prindă pe individul acesta. Nu se cade ca un *caballero* să fie rănit sau chiar ucis de sabia sa mizeră.

— Îmi pare rău că nu ați înțeles ce voiam să spun.

— Cum ai spus? zise guvernatorul nedumerit, uitându-se de-a lungul şirului de călăreți.

— Ne-am sfătuit, excelență. Suntem conştienți de puterea pe care o avem şi am luat câteva hotărâri.

Au avut loc câteva lucruri pe care nu le putem tolera.

— Călugării de la misiuni au fost prădați de funcționarii de stat. Indienii sunt tratați mai rău decât animalele. Chiar şi nobilii au fost furați pentru că nu au fost în relații de prietenie cu cei de la putere.

— *Caballero*...

— Lăsați-mă să termin, excelență! Totul a culminat cu un moment de criză când ați dat ordine să fie aruncați în închisoare un *hidalgo*, împreună cu soția şi fiica sa. Nu puteam permite aşa ceva, excelență. Drept urmare, ne-am unit forțele şi am decis să luăm măsuri! Să se ştie că noi înşine am fost cei în fruntea cărora *Señor* Zorro a eliberat prizonierii din închisoare, că i-am dus pe Don Carlos şi pe Doña Catalina într-un loc sigur şi că am jurat că de acum înainte nu vom mai permite să fie persecutați.

— Dați-mi voie să spun că...

— Linişte, veți vorbi când voi termina! Suntem aici ca reprezentanți ai familiilor noastre unite. Ordonați-le soldaților să ne atace, dacă aveți curaj! Ne vor sări în ajutor toți nobilii de pe întreg El Camino Real, vă vor da jos de la putere şi vă vor târî numele în țărână! Ce aveți de spus, excelență?

— Şi ce doriți? zise excelența sa cu respirația tăiată.

— În primul rând, vrem ca Don Carlos şi familia sa să fie tratați cum se cuvine. Nu se vor întoarce în închisoare! Dacă îndrăzniți să îi judecați pentru înaltă trădare, fiți sigur că vom fi prezenți la proces şi vom avea grijă să nu se depună mărturii false şi că judecătorul va fi corect până la capăt. Nu vom accepta să fie altfel, excelență!

— Poate că m-am pripit în ceea ce îi priveşte, dar am fost indus în eroare, zise guvernatorul. Voi face cum doriți. Acum, dați-vă la o parte, *caballeros*, ca să îl putem prinde pe tâlhar.

— Nu am terminat! zise conducătorul. Mai avem ceva de spus în privința lui Senor Zorro. Cu ce a greşit, de fapt, excelență? Este oare vinovat de trădare? Nu a furat decât de la cei care au furat primii de la cei lipsiți de apărare. A biciuit câțiva oameni necinstiți. A fost solidar cu cei persecutați şi îl respectăm pentru asta. Pentru a-i ajuta pe cei asupriți a trebuit să îşi ia viața în propriile mâini şi a reuşit să scape în repetate rânduri de soldații excelenței voastre. A luptat împotriva nedreptății, oricine are dreptul să o facă!

— Ce doriți?

— Să retrageți toate acuzațiile împotriva celui cunoscut sub numele de *Señor* Zorro, aici şi acum!

— Niciodată! strigă guvernatorul. M-a jignit personal! Omul ăsta nu va mai apuca ziua de mâine! Se întoarse şi îl văzu pe Don Alejandro Vega lângă el. Don Alejandro, sunteți cel mai influent om din tot ținutul! zise el. Sunteți singurul care este chiar mai presus de guvernator! Spuneți-le acestor *caballeros* că nu pot primi ceea ce doresc. Spuneți-le să se întoarcă la casele lor şi trădarea le va fi trecută cu vederea.

— Sunt de partea lor! tună Don Alejandro.

— Dumneavoastră, de partea lor?

— Da, excelență! Sunt complet de acord cu tot ce au spus. Persecuțiile trebuie să înceteze. Îndepliniți-le dorințele, aveți grijă ca oamenii excelenței voastre să se poarte corespunzător de acum înainte, întoarceți-vă la San Francisco de Asis şi vă promit că nu va mai exista trădare în sud. Mă voi îngriji eu însumi să fie aşa. Dar dacă vă împotriviți lor, vă împotriviți şi mie şi voi avea grijă să fiți dat jos din funcție şi vă voi ruina pe dumneavoastră şi pe parazitii care vă servesc!

— Sudişti îngrozitori şi încăpățânați! strigă guvernatorul.

— Ce alegeți? îl întrebă Don Alejandro.

— Nu pot decât să fiu de acord, zise guvernatorul. Dar ar mai fi ceva...

— Îl voi lăsa în viață dacă se predă, dar va trebui să apară în fața justiției pentru asasinarea căpitanului Ramón!

— Asasinare? zise conducătorul cavalerilor. A fost un duel între doi caballeros, excelență. *Señor* Zorro i-a cerut socoteală pentru insultarea domnişoarei.

— Ha! Dar Ramón era un *caballero*...

— Ca şi *Señor* Zorro. Ne-a spus că este şi îl credem, pentru că a părut cât se poate de sincer. Drept urmare, a fost un duel, excelență, între cavaleri, conform regulilor şi căpitanul Ramón a avut ghinionul să nu fie cel mai priceput spadasin dintre cei doi. Ați înțeles? Ce aveți de spus?

— Fie! zise guvernatorul vădit afectat. Retrag toate acuzațiile împotriva lui, mă întorc în San Francisco de Asis şi nu vor mai fi persecutii în zona aceasta. Dar Don Alejandro trebuie să îşi țină promisiunea.

— V-am dat cuvântul de onoare! zise acesta.

Cavalerii scoaseră chiote de bucurie şi descălecară. Îi luară pe soldați din fața uşii, iar sergentul Gonzales mormăi în barbă

pentru că văzuse cum îi fusese luată din nou recompensa de sub nas.

— *Señor* Zorro! strigă unul. Ai auzit?

— Am auzit, *caballero*!

— Descuie uşa şi vino în mijlocul nostru. Acum eşti un om liber!

După o clipă de ezitare, *Señor* Zorro deschise uşa şi ieşi cu *Señorita* la braț. Se opri chiar în fața uşii, îşi descoperi capul şi făcu o plecăciune joasă.

— Bună ziua, *caballeros*! strigă el. Sergent, îmi pare rău că ai ratat recompensa, dar voi avea grijă ca suma să intre în contul tău şi al oamenilor tăi la această tavernă.

— Pe onoarea mea, chiar că este un *caballero*! strigă Gonzales.

— Arată-ți chipul! strigă guvernatorul. Vreau să văd fața celui care a câştigat respectul cavalerilor, mi-a păcălit soldații şi din cauza căruia am fost obligat să fac un compromis.

— Mă tem că veți fi dezamăgit când îmi veți vedea chipul, răspunse *Señor* Zorro. Vă aşteptați, poate, să arăt ca un diavol? Sau, din contră, ca un înger?

Señor Zorro râse în barbă, se uită la *Señorita* Lolita, ridică o mână şi îşi dădu jos masca.

Toți rămaseră cu respirația tăiată, iar câțiva soldați blestemară cu patimă, cavalerii chiuiră încântați şi un anumit *hidalgo* bătrân scoase un strigăt de mândrie amestecată cu bucurie.

— Diego, fiul meu, fiul meu!

Bărbatul din fața lor îşi lăsă umerii în jos şi spuse pe o voce tărăgănată:

— Agitate vremuri! Chiar nu mai poți medita la muzică şi poezie în ziua de azi?

Doar pentru câteva clipe, Don Diego Vega, Blestemul din Capistrano, fu strâns în brațe de tatăl său.

Capitolul 39
PE TOT RACHIUL DIN LUME!

Toți se îmbulziră, soldați, indieni, *caballeros*, înconjurându-i pe Don Diego Vega şi pe *Señorita*, care îl ținea de braț şi îl privea mândră cu ochii ei mari.

— Cum aşa, cum aşa? strigară toți în cor.

— Totul a început cu zece ani în urmă, când aveam doar cincisprezece ani, zise el. Am auzit că oamenii erau persecutați. Am văzut cum călugării, care îmi erau buni prieteni, erau asupriți şi furați. Am văzut cum un indian bătrân, tot prieten cu mine, a fost bătut de soldați. Atunci m-am hotărât să îmi asum acest rol. Ştiam că avea să fie greu, aşa că m-am prefăcut că nu mă interesau deloc lucrurile lumeşti, ca să nu facă nimeni legătura între mine şi tâlharul care intenționam să fiu cândva. Am învățat să călăresc şi să mânuiesc sabia în taină...

— Şi tare priceput ai mai ajuns! mormăi Gonzales.

— O parte din mine era liniştitul Don Diego pe care l-ați cunoscut cu toții şi cealaltă parte era Blestemul din Capistrano care speram să devin. Apoi, a sosit vremea când am trecut la fapte. Îmi este greu să vă explic, *Señores*. În clipa în care îmi puneam pelerina şi masca, partea din mine care era Don Diego dispărea. Păream să prind forțe noi, vocea îmi devenea mai puternică şi mai fermă, simțeam un foc lăuntric! Iar când le dădeam jos eram din nou pasivul Don Diego. Nu-i aşa că este cât se poate de ciudat? M-am împrietenit cu sergentul Gonzales aici de față cu un scop precis.

— Ha! Pun pariu că ştiu care este, *caballero*! strigă Gonzales. Te plictiseai imediat ce se pomenea numele lui *Señor* Zorro şi nu voiai să auzi de violență şi vărsare de sânge, dar de fiecare dată mă întrebai încotro plecaseră soldații mei şi tu plecai să îți duci la capăt sarcinile afurisite în direcția opusă.

— Ai ghicit, zise Don Diego râzând, la fel ca şi ceilalți din jur. Chiar am încrucişat sabia cu tine ca să nu ghiceşti că eu eram *Señor* Zorro. Îți aminteşti de noaptea aceea ploioasă, când am fost la tavernă? După ce te-am ascultat cum te lăudai, am plecat, m-am întors mascat şi m-am duelat cu tine pentru ca apoi să vin şi să te iau peste picior.

— Ha!

— Am fost la hacienda Pulido ca Don Diego şi la scurt timp după aceea m-am întors ca *Señor* Zorro şi am vorbit cu *Señor*ita. Sergent, să ştii că aproape că m-ai prins în seara aceea la Fray Felipe.

— Ha! Mi-ai spus că nu îl văzuseşi pe *Señor* Zorro.

— Şi am spus adevărul! Călugărul nu are oglinzi în casă, consideră că este semn de vanitate. În rest, nu am avut probleme. Cred că nu ți-e greu să-ți dai seama cum de eram în casa mea din oraş ca *Señor* Zorro când comandantul a insultat-o pe *Señorita*. O rog pe *Señorita* să mă ierte că am amăgit-o. I-am făcut curte din poziția lui Don Diego şi nu m-a vrut de soț. Apoi, am încercat ca *Señor* Zorro. Cerul a fost milostiv şi i-am câştigat iubirea. Poate că şi aici a fost vorba de un plan bine gândit pentru că *Señorita* a renunțat la bogățiile pe care le-ar fi avut dacă s-ar fi căsătorit cu Don Diego Vega pentru bărbatul iubit, deşi atunci credea că este un tâlhar de rând. Mi-a demonstrat că mă iubeşte cu adevărat şi nimic nu m-ar putea face mai fericit. Excelență, această *Señorita* va fi soția mea şi vă sfătuiesc să vă gândiți de două ori înainte să îi mai persecutați familia.

Excelența sa ridică mâinile resemnat.

— N-a fost uşor să vă păcălesc pe toți, dar am reuşit numai datorită perseverenței, continuă Don Diego. Acum, zilele de glorie ale lui *Señor* Zorro au apus, pentru că nu mai este nevoie de el şi, pe lângă asta, un om însurat trebuie să fie mai grijuliu cu viața sa.

— Însă cu cine mă voi căsători, cu *Señor* Zorro sau cu Don Diego? întrebă *Señorita* Lolita, roşind pentru că vorbea în fața tuturor.

— Pe care dintre ei îl iubeşti?

— Credeam că îl iubesc pe *Señor* Zorro, dar tocmai mi-am dat seama că îi iubesc pe amândoi, zise ea. S-ar cădea să mă hotărăsc, nu-i aşa? Ştii, cred că te-aş prefera pe tine, *Señor* Zorro, în locul lui Don Diego aşa cum îl ştiam eu.

— Vom face totul pentru a obține combinația perfectă, răspunse el, râzând din nou. Voi renunța la vechea melancolie şi voi deveni treptat bărbatul care vrei tu să fiu.

Se aplecă şi o sărută chiar acolo, în fața tuturor.

— Pe tot rachiul din lume! izbucni sergentul Gonzales.

Sfârşit

CUPRINS

Aventuri clasice care au devenit legendă!..... 3

SEÑOR ZORRO ESTE ÎNCOLȚIT! 4

PREFAȚĂ: CUM A DEVENIT ZORRO LEGENDA..... 5

Capitolul 1 PEDRO FACE PE GROZAVUL..... 17

Capitolul 2 OMUL PE CARE L-A ADUS FURTUNA 22

Capitolul 3 VIZITA LUI SEÑOR ZORRO 27

Capitolul 4 SABIE CONTRA SABIE. PEDRO DĂ EXPLICAȚII 30

Capitolul 5 O PLIMBARE MATINALĂ 36

Capitolul 6 DIEGO ÎŞI CAUTĂ MIREASĂ 40

Capitolul 7 UN CU TOTUL ALT OM 46

Capitolul 8 STRATEGIA LUI DON CARLOS..... 51

Capitolul 10 ÎNCOLȚEŞTE GELOZIA 63

Capitolul 11 TREI PRETENDENȚI 68

Capitolul 12 VIZITA 73

Capitolul 13 IUBIREA VINE PE NESIMȚITE..... 80

Capitolul 14 CĂPITANUL RAMÓN TRIMITE O SCRISOARE 87

Capitolul 15 LA PRESIDIO 91

Capitolul 16 O CĂUTARE FĂRĂ SUCCES 97

Capitolul 17 SERGENTUL GONZALES SE ÎNTÂLNEŞTE CU UN PRIETEN..... 101

Capitolul 18 DON DIEGO SE ÎNTOARCE..... 105

Capitolul 19 CĂPITANUL RAMÓN ÎŞI CERE SCUZE..... 108

Capitolul 20 DON DIEGO DA SEMNE DE INTERES..... 113

Capitolul 21 BICIUIREA..... 117

Capitolul 22 O PEDEAPSĂ GRABNICĂ..... 121

Capitolul 23 PEDEPSELE CONTINUĂ..... 125

Capitolul 24 LA HACIENDA LUI DON ALEJANDRO..... 129

Capitolul 25 LIGA..... 136

Capitolul 26 ÎNȚELEGEREA..... 140

Capitolul 27 ORDINUL DE ARESTARE..... 146

Capitolul 28 ULTRAJUL..... 151

Capitolul 29 DON DIEGO ESTE BOLNAV..... 157

Capitolul 30 SEMNUL VULPII..... 162

Capitolul 31 ELIBERAREA..... 166

Capitolul 32 NU ESTE LOC DE ÎNTORS..... 170

Capitolul 33 FUGA ŞI URMĂRIREA..... 176

Capitolul 34 SÂNGELE NOBIL AL UNUI PULIDO..... 181

Capitolul 35 A DOUA ÎNCRUCIŞARE DE SĂBII..... 185

Capitolul 36 SINGURI ÎMPOTRIVA TUTUROR..... 194

Capitolul 37 VULPEA ESTE ÎNCOLȚITĂ..... 198

Capitolul 38 OMUL DIN SPATELE MĂŞTII 202

Capitolul 39 PE TOT RACHIUL DIN LUME!..... 206

CUPRINS 208